

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • NOVEMBER 2013

Liahona

Generalkonferenstal

**Kyrkans medlemsantal når
femton miljoner**

**Heltidsmissionärsstyrkan
uppgår till 80 000**

MED TILLSTÄND AV KYRKANS HISTORISKA MUSEUM

Balsam i Gilead, av Annie Henrie

*”Finns då ingen balsam i Gilead?” (Jer. 8:22). ... Kärleken är det balsam som läker själen. ... Sonen, ja Herren Jesus Kristus, gav sitt liv för att vi skulle kunna få evigt liv. Så stor var hans kärlek till sin Fader och till oss”
(se Thomas S. Monson, ”En väg som kallas kärlek”, Nordstjärnan, jan. 1988, s. 62).*

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Välkomna till konferensen
Thomas S. Monson
- 6 Generalkonferensen: Stärker tron och vittnesbördet
Robert D. Hales
- 9 Var saktmodig och ödmjuk i hjärtat
Ulisses Soares
- 12 Vet vi vad vi har?
Carole M. Stephens
- 15 Se framåt och tro
Edward Dube
- 17 Himlens fönster
David A. Bednar
- 21 Kom och förena er med oss
Dieter F. Uchtdorf

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 25 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Henry B. Eyring
- 26 Nyckeln till andligt beskydd
Boyd K. Packer
- 29 Kvinnans moraliska styrka
D. Todd Christofferson
- 33 Påskynda Herrens verk!
S. Gifford Nielsen
- 35 Små och enkla medel
Arnulfo Valenzuela
- 37 Vill du bli frisk?
Timothy J. Dyches
- 40 Som ett krossat kärll
Jeffrey R. Holland
- 43 Sätt din lit till Herren
M. Russell Ballard

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 46 Lärdomarna och principerna i Trosartiklarna
L. Tom Perry
- 49 Ni är inte längre främlingar
Gérald Caussé
- 52 Av honom kallad att förkunna hans ord
Randy D. Funk
- 55 Du kan göra det nu!
Dieter F. Uchtdorf
- 58 Förbind deras sår
Henry B. Eyring
- 61 Sanna herdar
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 69 Till mina barnbarn
Henry B. Eyring
- 72 Inga andra gudar
Dallin H. Oaks
- 76 Bli omvända
Bonnie L. Oscarson
- 79 Styrka att hålla ut
Richard J. Maynes
- 82 Personlig styrka genom Jesu Kristi försoning
Richard G. Scott
- 85 "Jag skall inte lämna dig eller överge dig"
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 88 Jeremias klagvisor: Undvik fångenskap
Quentin L. Cook
- 92 Prästadömetts kraft
Neil L. Andersen
- 96 Undervisa med Guds makt och myndighet
David M. McConkie
- 99 Att ständigt hålla fasta
Kevin S. Hamilton
- 102 Se uppåt
Adrián Ochoa
- 104 Att komma närmare Gud
Terence M. Vinson
- 106 Beslut för evigheten
Russell M. Nelson
- 110 Tills vi möts igen
Thomas S. Monson

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

- 111 Kraften, glädjen och kärleken i att hålla förbund
Linda K. Burton
- 115 Vi har stor anledning att glädjas
Carole M. Stephens
- 118 Gör anspråk på välsignelserna från dina förbund
Linda S. Reeves
- 121 Vi vandrar aldrig ensamma
Thomas S. Monson
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 124 Biorganisationernas generalpresidentskap
- 125 Register över konferensberättelser
- 126 Kyrkonytt

Översikt över den 183:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION, 5 OKTOBER 2013

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Kent F. Richards.
Avslutningsbön: Matthew O. Richardson.
Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare, Andrew Unsworth och Clay Christiansen organister: "Hur stort och hur skönt", *Psalmer*, nr 180; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "Israel, nu Gud dig kallar", *Psalmer*, nr 8, arr. Wilberg, opublicerat; "Det är solsken i min själ idag", *Psalmer*, nr 157; "Håll alla buden", *Barnens sångbok*, s. 68, arr. Murphy, opublicerat; "Höj, Guds folk, en tacksam sång", *Psalmer*, nr 54, arr. Wilberg, pub. Oxford.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION, 5 OKTOBER 2013

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Paul V. Johnson.
Avslutningsbön: Carol F. McConkie.
Sång av en familjekör från stavar i Roy, Kan-
esville, Hooper och West Haven, Utah; Jane
Fjeldsted körledare; Linda Margetts organist:
"Denna dag av fröjd och glädje", *Psalmer*,
nr 64, arr. Fjeldsted/Margetts, opublicerat;
"Jag vet att han älskar mig", *Barnens med-
verkan på sakramentsmötet 2010*, av Bell och
Creamer, arr. Fjeldsted/Margetts, opublicerat;
"Press Forward, Saints", *Hymns*, nr 81; "Frid
och glädje finns på jord", *Psalmer*, nr 191,
arr. Fjeldsted/Margetts, opublicerat.

PRÄSTADÖMETS SESSION, LÖRDAG KVÄLL, 6 APRIL 2013

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Paul E. Koelliker.
Avslutningsbön: Walter F. González.
Sång av en kör bestående av aronska prästa-
dömsbärare från stavar i Murray, Utah; Kelly
DeHaan körledare; Richard Elliott organist:
"Sing Praise to Him", *Hymns*, nr 70, arr.
Kempton, opublicerat; "Like Ten Thousand
Legions Marching", *Hymns*, nr 253, arr. Elli-
ott, opublicerat; "Gör vad är rätt", *Psalmer*,
nr 237; "O, våra fäders Gud", *Psalmer*, nr 41,
arr. Huff, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION 6 OKTOBER 2013

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Cheryl A. Esplin.
Avslutningsbön: Francisco J. Viñas.
Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg
körledare, Clay Christiansen och Richard
Elliott organister: "Ljuvligt det är, min Herre
Gud", *Psalmer*, nr 96; "O fröjda dig, du
jord", *Psalmer*, nr 37; "Mästare, hör hur
det stormar", *Psalmer*, nr 66, arr. Wilberg,
opublicerat; "Sätt din hand till Herrens
verk", *Psalmer*, nr 174; "O Divine Redee-
mer", av Gounod; "Tack, Gud, att profeter
du sänder", *Psalmer*, nr 10, arr. Wilberg,
opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION 6 OKTOBER 2013

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: David L. Beck
Avslutningsbön: Claudio R. M. Costa
Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg
och Ryan Murphy körledare, Bonnie
Goodliffe organist: "Kom, hjälp till att riket
bygga", *Psalmer*, nr 21, arr. Wilberg, pub. av
Jackman; "När Jesus kommer hit", *Barnens
sångbok*, s. 46–47, arr. Murphy, opublicerat;
"Vi har valt att tjäna", *Psalmer*, nr 172; "Bliv
kvar hos mig, det afton är", *Psalmer*, nr 101,
arr. Wilberg, opublicerat.

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE LÖRDAG KVÄLL 28 SEPTEMBER 2013

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Linda K. Burton
Inledningsbön: Laraine Swenson.
Avslutningsbön: Ana De Agostini.
Sång av en hjälpföreningskör från mis-
sionärsskolan i Provo; Emily Wadley körledare,
Bonnie Goodliffe organist: "Han kommer,
Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5;
"Gå ut med tro", *Psalmer*, nr 179; "Som
systrar i Sion", *Psalmer*, nr 199, arr. Sally
DeFord, opublicerat; "Kanhända ej uppå
stormigt hav", *Psalmer*, nr 178, diskatar.
Wadley, opublicerat; "Mer helighet giv
mig", *Psalmer*, nr 77, arr. Lyon, pub.
av Jackman.

KONFERENSTAL FINNS TILLGÄNGLIGA

Besök conference.lds.org för att få tillgång till konferenstal på internet på många språk. Välj sedan språk. Ljudinspelningar finns i allmänhet också på distributionscentren inom två månader efter konferensen.

BUDSKAP FÖR HEM- OCH BESÖKSUNDERVISNING

När det gäller budskap kan du välja ett tal som bäst passar behoven hos dem du besöker som hem- eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Foto Cody Bell.
Baksidan: Foto Cody Bell.

KONFERENSFOTON

Fotografier från generalkonferensen i Salt Lake City togs av Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Lloyd Eldredge, Collin King, John Luke, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith och Byron Warner; i Arraiján, Panama av Josué Peña; i Brasília, Brasilien av Tomé Siqueira; i Cavite, Filippinerna av Danilo Soleta; i Colleyville, Texas av Mark Mabry; i Foz do Iguaçu, Brasilien av Lincoln Parmezan de Melo; i Guatemala City, Guatemala av Don Searle; i Lima, Peru av Stephanie Navarette; i London, England av Preston Judy; i Lyon, Frankrike av Carolyn Carter; i Panama City, Panama av Josué Peña; i Rom, Italien av Massimo Criscione och i Santiago, Chile av Cristian F. Castro Marin.

**NOVEMBER 2013 ÅRGÅNG 137 NUMMER 11
LIAHONA 10791 180**

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Craig A. Cardon

Rådgivande: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen,
Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Verkställande direktör: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr

Skriv- och redigeringslag: Susan Barrett, Brittany Beattie,
David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye
Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson Odeirk,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul
VanDenBerghe, Marissa Widdison

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimmall Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriell äganderätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada,
gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter
eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Lörflof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för

medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: RCStockholm@LDSChurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insättes på
plusgiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post
till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fijianska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska,
spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.
(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt, icke
kommerciellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2013 Vol. 137 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish

(ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ

of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.

USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus

applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty

days' notice required for change of address. Include address label

from a recent issue; old and new address must be included. Send

USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at

address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card

orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to

Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

TALARREGISTER

Andersen, Neil L., 92
Ballard, M. Russell, 43
Bednar, David A., 17
Burton, Linda K., 111
Caussé, Gérald, 49
Christofferson, D. Todd, 29
Cook, Quentin L., 88
Dube, Edward, 15
Dyches, Timothy J., 37
Eyring, Henry B., 25, 58, 69
Funk, Randy D., 52
Hales, Robert D., 6
Hamilton, Kevin S., 99
Holland, Jeffrey R., 40
Maynes, Richard J., 79
McConkie, David M., 96
Monson, Thomas S., 4, 61,
85, 110, 121
Nelson, Russell M., 106
Nielsen, S. Gifford, 33
Oaks, Dallin H., 72
Ochoa, Adrián, 102
Oscarson, Bonnie L., 76
Packer, Boyd K., 26
Perry, L. Tom, 46
Reeves, Linda S., 118
Scott, Richard G., 82
Soares, Ulisses, 9
Stephens, Carole M., 12, 115
Uchtdorf, Dieter F., 21, 55
Valenzuela, Arnulfo, 35
Vinson, Terence M., 104

ÄMNESREGISTER

Aktivring, 12, 21, 35
Buden, 72
Bön, 121
Den Helige Anden, 96
Depression, 40
Enighet, 15, 49
Familjen, 29, 69, 72, 88, 106
Frid, 26
Frälsningsplanen, 72
Fångenskap, 88
Förberedelse, 102
Förbund, 12, 82, 99, 111,
115, 118
Förlåtelse, 37
Förrättningar, 92, 115
Generalkonferensen, 6, 110
Glädje, 69, 85
Handlingsfrihet, 106
Hemundervisning, 61
Inspiration, 6, 58
Israels hus, 88
Jesu Kristi försoning, 52, 55,
69, 82, 118
Jesus Kristus, 9, 15, 37, 82,
102, 111
Joseph Smith, 96, 102
Kraft, 92, 96
Kristlig kärlek, 58
Kroppen, 106
Kvinnor, 29
Kyrkans ledare, 25
Kyrkans möten, 15, 99
Kyrkans tillväxt, 4
Kyskhet, 29, 72
Kärlek, 12, 35, 43, 49, 69,
104, 111, 121
Läkeedom, 37
Media, 102
Medlidande, 40

Mildhet, 9
Missionsarbete, 4, 33, 35,
43, 52
Missionärer, 33
Moderskap, 29, 72
Mormons bok, 82
Motgångar, 40, 55, 79, 85,
104, 118, 121
Offer, 76
Omvändelse, 76
Omvändelse, 26, 52, 55,
82, 118
Profeter, 6
Prästadömet, 46, 58, 92, 115
Religionsfrihet, 88
Rättfärdighet, 79
Sabbaten, 99
Sakramentet, 99, 118
Samhörighet, 21
Sista dagarna, 26
Självkontroll, 9
Skrifterna, 26
Skriftstudier, 46, 96, 121
Tacksamhet, 85
Tempel, 17, 115, 118
Tionde, 17
Tjänande, 12, 58, 61, 82,
96, 111
Tro, 15, 21, 43, 104
Trosartiklarna, 46
Underverk, 43
Undervisning, 96
Uthållighet, 40, 79, 85, 99
Vittnesbörd, 76, 79, 102
Vår himmelske Fader, 69
Välsignelser, 17
Vänskapskontakt, 21, 49
Äktenskap, 69, 72, 106
Ämbeten, 15, 69

President Thomas S. Monson

Välkomna till konferensen

Det är min bön att vi må fyllas av Herrens ande när vi lyssnar och lär.

Vad härligt det är, mina älskade bröder och systrar, att få samlas igen. Det är nu drygt 183 år sedan kyrkan organiserades av profeten Joseph Smith, under Herrens ledning. Under det mötet den 6 april 1830 var sex av kyrkans medlemmar närvarande.¹

Jag är glad att tillkännage att kyrkans medlemsantal för två veckor sedan nådde femton miljoner. Kyrkan fortsätter att växa stadigt och förändra fler och fler människors liv varje år. Den sprids över jorden allteftersom vår missionärsstyrka letar upp dem som söker sanningen.

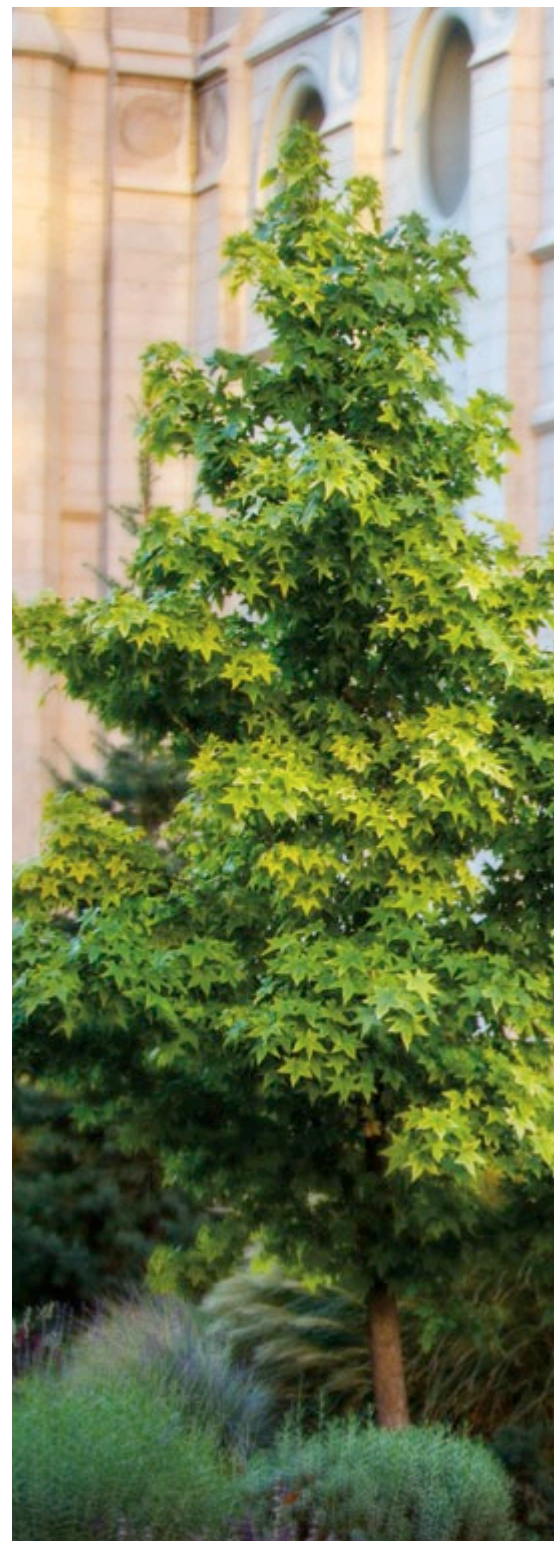
Det har gått knappt ett år sedan jag tillkännagav sänkningen av missionärsåldern. Sedan dess har antalet heltidsmissionärer ökat från 58 500 i oktober 2012 till 80 333 i dag. Vilket enastående och inspirerande gensvar vi har bevitnat!

De heliga skrifterna innehåller inget uttalande som är mer relevant, inget ansvar som är mer bindande, ingen instruktion som är mer direkt än befällningen som den uppståndne Herren gav när han visade

sig i Galileen för de elva lärjungarna. Han sade: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn."² Profeten Joseph Smith förkunnade: "Efter allt som sagts är [vår] största och viktigaste plikt att predika evangeliet."³ Några av er som är här i dag minns fortfarande det som sades av president David O. McKay, han som myntade det välkända uttrycket: "Varje medlem en missionär!"⁴

Till deras ord lägger jag mina egna. Nu är det dags för medlemmar och missionärer att komma samman, att samarbeta, att verka i Herrens vingård för att föra själar till honom. Han har berett medel för oss till att sprida evangeliet på många olika sätt, och han hjälper oss i vårt arbete om vi handlar i tro för att utföra hans verk.

För att uppehålla vår ständigt ökande missionärsstyrka har jag tidigare bett våra medlemmar bidra, i den mån de kan, till församlingens missionärsfond eller till kyrkans allmänna missionärsfond. Gensvaret

på detta har varit glädjande och har hjälpt till att stödja tusentals missionärer vars omständigheter inte tillåter dem att försörja sig själva. Jag tackar er för era generösa bidrag. Behovet av hjälp är fortgående, så att vi även i fortsättningen kan hjälpa dem vars

önskan att tjäna är stor men som inte har medel till att göra det.

Nu, bröder och systrar, har vi kommit hit för att få undervisning och bli inspirerade. Många budskap om en mångfald ämnen i evangeliet kommer att ges under de här två dagarna. De

män och kvinnor som ska tala till er har sökt himmelsk hjälp för att få veta vilka budskap de ska förmedla.

Det är min bön att vi må fyllas av Herrens ande när vi lyssnar och lär. I vår Frälsares, Jesu Kristi, namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Flera dussin människor var där när kyrkan organiserades, men bara sex var officiellt nämnda som medlemmar i den kyrka som skulle organiseras.
2. Matt. 28:19.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s. 325.*
4. David O. McKay, Conference Report, apr. 1959, s. 122.

Äldste Robert D. Hales
i de tolv apostlarnas kворum

Generalkonferensen: Stärker tron och vittnesbördet

O, vad vi behöver generalkonferenserna! Under konferenserna stärks vår tro och våra vittnesbörd fördjupas.

Tack, president Monson, för din undervisning, ditt exempel på kristuslikt tjänande och din uppmaning till oss alla att vara missionärer. Vi ber alltid för dig.

I vår tidshushållning har Frälsaren Jesus Kristus kallat de heligas sammankomst "min allmänna konferens"¹.

Var vi än befinner oss i världen, oavsett hur vi tar del av konferensen, vittnar jag om att vi är samlade på hans konferens. Jag vittnar också om att vi kommer att höra hans ord, ty han talar "antingen genom [sin] egen röst eller genom [sina] tjänares röst, ty det är detsamma".²

Konferenser har alltid varit en del av Jesu Kristi sanna kyrka. Adam samlade sin avkomma och profeterade om det som skulle komma. Mose samlade Israels barn och undervisade dem om de bud han erhållit. Frälsaren undervisade folkmängder som samlats både i det heliga landet och på den amerikanska kontinenten. Petrus samlade de troende i Jerusalem. Första generalkonferensen i de sista dagarna hölls bara två månader efter det att

kyrkan organiserats och har fortsatt intill denna dag.

Dessa konferenser är alltid under Herrens ledning, ledda av hans Ande.³ Vi blir inte tilldelade några specifika ämnen. Under veckor och månader och ofta under sömnlösa nätter, väntar vi på Herren. Genom fasta, bön, studier och begrundan får vi veta vilket budskap han vill att vi ska framföra.

Några kanske frågar sig: "Varför kommer inte inspirationen lättare och snabbare?" Herren undervisade Oliver Cowdery: "Du måste utforska det i ditt eget sinne. Sedan måste du fråga mig om det är rätt."⁴ Konferensbudskapen kommer till oss efter förberedelser under bön, genom den Helige Anden.

Den principen gäller för alla medlemmar i kyrkan när vi förbereder oss för att tala under församlings-, stavs- och generalkonferenser. Vi utforskar i våra egna sinnen vad vi behöver och önskar få från vår himmelske Fader, och vi ber om hjälp att förstå och tillämpa det som vi undervisas om. När tiden för konferensen närmar sig avstår vi från andra aktiviteter, vi

"[lägger] åt sidan det som hör världen till och [söker] det som hör till en bättre värld".⁵ Sedan samlar vi våra familjer för att höra Herrens ord, som kung Benjamins folk gjorde.⁶

Barn och ungdomar älskar att få vara med. Vi begår ett allvarligt misstag om vi tror att konferensen överstiger deras intellekt och andliga känslighet. Till er unga i kyrkan vill jag ge löftet att om ni lyssnar ska ni känna Anden allt starkare inom er. Herren talar om för er vad han vill att ni ska göra.

Under konferenserna kan vi ta emot Herrens ord så som de är avsedda just för oss. En medlem vittnade: "När jag lyssnade till ditt tal blev jag alldeles förbluffad ... Ditt tal var en personlig uppenbarelse direkt från Herren till min familj. Jag har aldrig upplevt en så stark manifestation av Anden i mitt liv som under de minuter då den Helige Anden talade direkt till mig."

En annan sade: "Jag har aldrig tidigare känt så starkt att ett tal hölls för mig."

Sådant är möjligt eftersom den Helige Anden överför Herrens ord till våra hjärtan på ett sätt som vi kan förstå.⁷ När jag antecknar under en konferens skriver jag inte alltid ner precis vad talaren säger. Jag skriver ner de personliga direktiv som Anden ger mig.

Vad som sägs är inte lika viktigt som det vi hör och det vi känner.⁸ Det är därför vi anstränger oss att hålla konferenser i en miljö där vi tydligt kan höra, känna och förstå Andens stilla, tysta röst.

O, vad vi behöver generalkonferenserna! Under konferenserna stärks vår tro och våra vittnesbörd fördjupas. Och när vi är omvända stärker vi varandra för att kunna stå stadigt mitt under dessa sista dagars brinnande pilar.⁹

Under tidigare årtionden har kyrkan i stort sett förskonats från de förfärliga missförstånd och förföljelser som de första heliga fick uppleva. Det kommer inte alltid att vara så. Världen rör sig bort från Herren snabbare och längre än någonsin förut. Motståndaren har släppts lös på jorden. Vi ser, hör, läser, studerar och delar med oss av profeternas ord för att vara förvarnade och beskyddade. Till exempel gavs "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" långt innan vi upplevde de utmaningar som familjen nu står inför. "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd" färdigställdes innan vi kommer att behöva det som mest.

Vi vet kanske inte alla orsaker till att profeter och konferenstalare tar upp vissa ämnen på konferenser, men Herren gör det. President Harold B. Lee lärde: "Den enda trygghet vi har som medlemmar i denna kyrka är att ... lyssna till de ord och befallningar Herren ger oss genom sin profet ... En del [saker] kräver tålmod och tro. Ni kanske inte tycker om det som kommer från kyrkans auktoriteter. Det kanske motsäger era [personliga] åsikter. Det kanske motsäger er sociala övertygelse. Det kanske kolliderar med något i ert sällskapsliv. Men om ni lyssnar till dessa ting, som om de kom från Herrens egen mun, med tålmod och tro, finns löftet att 'helvetets portar [skall] inte få överhand över er ... och Herren Gud skall skingra mörkrets makter framför er och låta himlarna skälva för er skull och sitt namns förhärligande' (L&F 21:6)."¹⁰

Hur visste president Lee vad vi skulle stå inför i vår tid? Han visste det för han var en profet, siare och uppenbarare. Och om vi lyssnar och lyder profeterna nu, däribland de som kommer att tala på just den här konferensen, kommer vi att bli stärkta och beskyddade.

De största välsignelserna som generalkonferensen medför får vi när konferensen är över. Kom ihåg mönstret som ofta nämns i skrifterna: Vi samlas för att höra Herrens ord och vi återvänder till våra hem för att leva efter dem.

När kung Benjamin undervisat sitt folk "upplöste han mängden och de återvände var och en med sin familj till sitt eget hem".¹¹ Kung Limhi gjorde likadant på sin tid.¹² När Frälsaren hade undervisat och betjänat folket vid templet i landet Ymnighet sade han till folket: "Gå därför till era hem och begrunda det som jag har sagt, och be till Fadern i mitt namn, så att ni kan förstå, och bered era sinnen för morgondagen, och jag kommer åter till er."¹³

Vi tar emot Frälsarens inbjudan när vi begrundar och ber om hjälp att förstå det vi fått undervisning om och sedan tar nästa steg och gör hans vilja. Kom ihåg president Spencer W. Kimballs ord: "Jag [har] kommit fram till, att när jag går hem från den här [general]konferensen ... finns [det] många, många områden i mitt liv som jag kan förbättra. Jag har i tankarna gjort upp en lista över dem och jag tänker sätta igång med arbetet så snart som vi är klara med konferensen."¹⁴

President Monson sade nyligen: "Jag uppmuntrar er att läsa talen ... och begrunda de budskap som finns i dem. Jag har funnit att jag i mitt eget liv får ännu mer ut ur de här inspirerade predikningarna när jag studerar dem mer på djupet."¹⁵

Förutom egna studier och tillsammans med vår familj vill vår himmelske Fader att vi ska studera regelbundet och tillämpa det som vi har lärt under konferensen. Jag vittnar om att de som sätter sin lit till Herren och beaktar detta råd i tro kommer att få stor kraft till välsignelse för sig själva, sina familjer och kommande generationer.

Vår himmelske Fader har visat vägen. Under den här konferensen kan 97 procent av kyrkans medlemmar lyssna till budskapen på sina egna språk. Miljontals medlemmar i 197 länder kommer att se denna konferens på 95 språk. Efter bara två eller tre dagar börjar budskapen läggas ut på LDS.org på engelska och inom en vecka börjar de bli tillgängliga på 52 språk. Nu får vi kyrkans tryckta tidskrifter inom tre veckor efter generalkonferensen. Vi behöver inte längre vänta i månader på att talen ska komma per post. Vi kan via dator, telefon eller annat elektroniskt

hjälpmedel läsa, lyssna på, se och dela med oss av profeternas undervisning. När som helst, var som helst, kan vi utöka vår kunskap, stärka vår tro och vårt vittnesbörd, skydda våra familjer och leda dem hem i säkerhet.

Budskapen under den här konferensen kommer också att vävas in i ungdomarnas studiekurser på nätet. Föräldrar, ni kan själva få tillgång till ungdomarnas lektioner på LDS.org. Ta reda på vad era barn lär sig och använd dessa ämnen i era egna studier, familjesamtal, hemaftnar, familjeråd och enskilda intervjuer med era barn om det som de personligen behöver lära sig.

Jag uppmuntrar alla medlemmar att använda resurserna som finns på kyrkans webbplatser och mobila appar. De förbättras ständigt så att de ska bli lättare att använda och bli mer anpassade till våra liv. På LDS.org finner ni resurser som hjälper er att studera evangeliet, stärka ert hem och er familj samt hjälpa er i era ämbeten. Där finns också redskap till att hitta förfäder som behöver templets förrättningar och resurser för att hjälpa dig i frälsningsarbetet, bland annat när det gäller att berätta om evangeliet. Föräldrar kan ta ledningen när det gäller att förbereda sina barn för

dopet, prästadömet, heltidsmission och templet. De kan hjälpa oss att gå tempelförrättningarnas och förbundens raka och smala stig och kvalificera oss för det eviga livets välsignelse.

Under senaste aprilkonferensen berättade jag på det allmänna prästadömsmötet om min far som ritade en bild av en beväpnad riddare för att undervisa mig om Guds vapenrustning och det andliga skydd den ger.

När den sessionen var slut berättade en far för sin familj vad han hade lärt sig. Inspirerad därav sökte deras unge son Jason på LDS.org för att själv höra budskapet. Några dagar senare berättade han om det på hemaftonen för sina bröder och systrar. Så här ser han ut.

Ett enkelt konferensbudskap, inspirerat av Herren, mottaget av ett barn, kom att undervisa en familj på ett personligt,

Jason i "hela Guds vapenrustning".

kraftfullt sätt. Jag älskar hans rättfärdighets pansar. Jag älskar hans tros sköld som kan släcka den ondes alla brinnande pilar. Detta är välsignelser som kommer av konferenserna.

Mina bröder och systrar, jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att Herren Jesus Kristus lever och leder denna kyrka. Det här är *hans* generalkonferens. Jag lovar er i hans namn att om ni ber med uppriktig önskan att höra er himmelske Faders röst i budskapen under den här konferensen, ska ni upptäcka att han har talat till er för att hjälpa er, stärka er och leda er hem till hans närhet. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 124:88; kursivering tillagd.
2. L&F 1:38.
3. Se L&F 46:2.
4. L&F 9:8.
5. L&F 25:10.
6. Se Mosiah 2:5.
7. Se 2 Nephi 33:1.
8. Se Spencer W. Kimball, Conference Report, områdeskonferens på Tonga 1976, s. 27.
9. Se Luk. 22:31–32.
10. *Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B Lee*, s. 84.
11. Mosiah 6:3.
12. Se Mosiah 8:4.
13. 3 Nephi 17:3.
14. Spencer W. Kimball, "Fritt ur hjärtat", *Nordstjärnan*, apr. 1976, s. 90.
15. Thomas S. Monson, "Gud vare med er tills vi möts igen", *Liahona*, nov. 2012, s. 110.

Äldste Ulisses Soares
i presidentskapet för de sjuttio

Var saktmodig och ödmjuk i hjärtat

Saktmod är inte svaghet, det är att uppträda med godhet och vänlighet.

Mormon lärde att en människa "inte kan ha tro och hopp om hon inte är saktmodig och ödmjuk i hjärtat".¹ Han tillade att utan de egenskaperna är "tro och hopp för-gäves, ty ingen är godtagbar inför Gud utom de saktmodiga och ödmjuka i hjärtat".²

Saktmod eller ödmjukhet är egen-skapen att vara "gudfruktig, rättfärdig ... läraaktig och tålmodig i lidande".³ De som besitter de här egenskaperna är villiga att följa Jesus Kristus och de är lugna, läraaktiga, toleranta och undergivna.

Aposteln Paulus lärde att saktmod eller mildhet är en av Andens frukter.⁴ Därför kan den lättast uppnås om vi "följer Anden"⁵. För att följa Anden måste vår livsstil återspegla rättfärdig-het inför Herren.

När vi tar på oss Kristi namn förväntas vi försöka efterlikna hans egenskaper och ändra vår karaktär så att vi blir mer lika honom varje dag. Frälsaren undervisade sina lärjungar och sade: "Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkom-lig."⁶ Om vi "kommer till Kristus ... avstår från all ogudaktighet ... och älskar Gud", så kommer dagen genom

Kristi nåd när vi kan vara fullkomliga i honom.⁷

"Kristuslika egenskaper är gåvor från Gud. De [egenskaperna] kommer när vi utövar vår handlingsfrihet på ett rättfärdigt sätt ... i samband med önskan att behaga Gud [bör vi vara] medvetna om våra svagheter och vara villiga och ivriga att bättra oss."⁸

Saktmod är livsviktigt för att vi ska bli mer kristuslika. Utan det kan vi inte utveckla andra viktiga dygder. Saktmod är inte svaghet, det är att uppträda med godhet och vänlighet och att visa styrka, lugn, sund själv-känsla och självkontroll.

Saktmod var en av de mest fram-trädande egenskaperna i Frälsarens liv. Han själv sade till sina lärjungar: "Lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat."⁹

Vi har välsignelsen att födas med saktmodets frö i våra hjärtan. Vi bör förstå att det inte är möjligt att odla och utveckla det fröet på ett ögonblick, utan det är en längre process som tar tid. Kristus ber oss att "varje dag ta [vårt] kors"¹⁰, vilket innebär att det måste vara en konstant fokus och önskan.

President Lorenzo Snow, vår tidsut-delnings femte president, lärde: "Det

är vår plikt att försöka vara fullkomliga ... att bli bättre för varje dag och se på det vi gjort förra veckan och göra saker bättre den här veckan, att göra saker bättre i dag än vi gjorde i går."¹¹ Så första steget mot att bli saktmodig är att förbättra sig dag för dag. Varje dag ska vi försöka vara bättre än den föregående. På så sätt går vi framåt i den här processen.

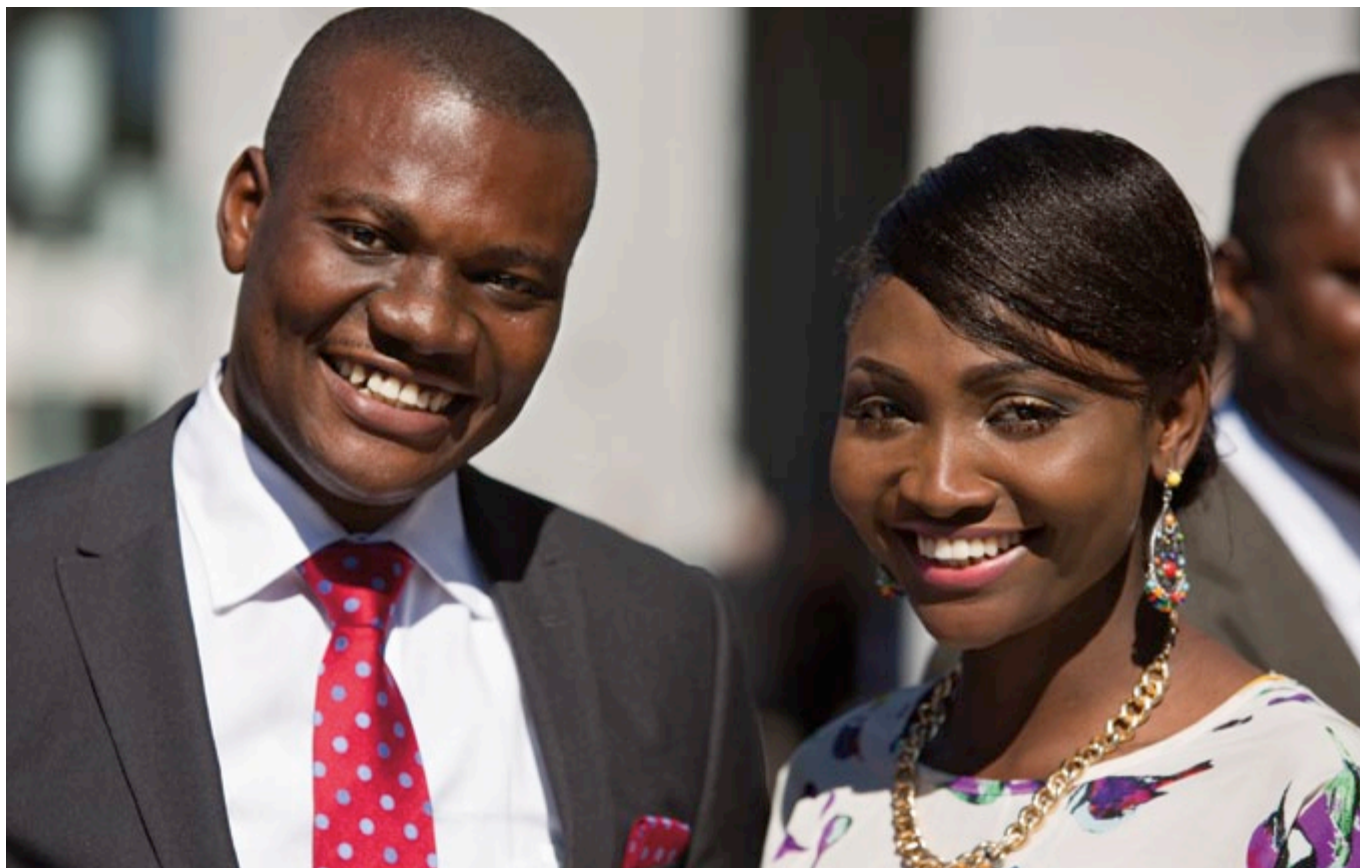
President Snow fortsatte:

"Vi har våra små dårkaper och svagheter. Vi bör försöka övervinna dem så fort som möjligt, och ... bör inpränta denna känsla i våra barns hjärtan så att de ska ... lära sig att vid alla tillfällen uppföra sig lämpligt inför honom.

Om en make kan leva med sin hustru en dag utan att gräla, eller utan att vara ovänlig mot någon annan, eller utan att bedröva Guds Ande ... så är han [så långt] fullkomlig. Låt honom därefter försöka uppföra sig på samma sätt nästa dag. Men även om han skulle misslyckas med detta när han försöker nästa dag finns det ändå ingen anledning att han inte skulle lyckas den tredje dagen."¹²

Tack vare vår hängivenhet och ihärdighet ger oss Herren det vi själva inte kan uppnå på grund av vår ofullkomlighet och våra mänskliga svagheter.

Ett annat viktigt steg mot att bli saktmodig är att lära sig tygla sitt humör. Eftersom den naturliga män-niskan bor i var och en av oss och eftersom vi lever i en värld av påfrest-ningar kan en av livets utmaningar vara att tygla vårt humör. Tänk efter några sekunder på hur du reagerar när någon inte gör som du önskar genast när du vill det. Eller när människor inte håller med dig trots att du är helt säker på att din åsikt är den rätta lös-ningen på ett problem? Hur reagerar du när människor förolämpar dig,

kritiserar ditt arbete eller helt enkelt är ovänliga för att de är på dåligt humör? I de här stunderna och andra svåra situationer måste vi lära oss tygla vårt humör och framföra våra åsikter med tålmod och mild övertalning. Det här är viktigast i våra egna hem och i våra relationer med vår eviga livskamrat. Under de 31 år som jag varit gift med min käresta har hon ofta gett mig milda påminnelser om det här när vi stått inför livets omvälvande svårigheter.

Bland annan undervisning i sitt andra brev till Timoteus, sade aposteln Paulus:

”En Herrens tjänare skall inte strida utan vara vänlig mot alla, skicklig att undervisa och tålig ...

Han skall i ödmjukhet tillrättavisa sina motståndare. Kanske ger Gud dem omvändelse, så att de kommer till insikt om sanningen och nykrtrar till.”¹³

Genom att styra våra handlingar, vara lugna och återhållsamma och undvika stridigheter börjar vi bli värdiga saktmodets gåva. President

Henry B. Eyring sade en gång: ”När vi med tro behärskar vårt humör och underkuvar vår stolthet ger den Helige Anden sitt godkännande, och heliga löften och förbund blir säkrade.”¹⁴

Ett annat steg mot att uppnå saktmod är att ödmjuka sig. Herren undervisade Thomas B. Marsh genom profeten Joseph Smith: ”Var ödmjuk så skall Herren din Gud leda dig vid handen och besvara dina böner.”¹⁵

Jag tror, bröder och systrar, att bara de ödmjuka kan erkänna och förstå Herrens svar på deras böner. De ödmjuka är läraktiga, de inser hur beroende de är av Gud och önskar underkasta sig hans vilja. De ödmjuka är saktmodiga och har förmågan att påverka andra att göra likadant. Guds löfte till de ödmjuka är att han ska leda dem vid handen. Jag tror verkligen att vi kan undvika omvägar och sorger i våra liv så länge vi vandrar hand i hand med Herren.

Ett av de vackraste nutida exemplen på saktmod jag någonsin hört är broder Moses Mahlangu. Hans

omvändelse började 1964 när han fick en Mormons bok. Han fascinerades medan han läste boken, men det var inte förrän i början av 70-talet som han såg vår kyrkas skylt på en byggnad i Johannesburg i Sydafrika när han gick längs gatan. Broder Mahlangu blev nyfiken och gick in i byggnaden för att få lära sig mer om kyrkan. Han tillsades vänligt att han inte fick vara med på mötena eller bli döpt eftersom landets lagar på den tiden förbjöd detta.

Broder Mahlangu accepterade beslutet med saktmod, ödmjukhet och utan ovilja, men han fortsatte ha en stark önskan att lära mer om kyrkan. Han frågade kyrkans ledare om de kunde lämna ett fönster öppet i möteshuset under söndagens möten, så att han kunde sitta utanför och lyssna på mötena. I flera år gick broder Mahlangu och hans släkt och vänner regelbundet i kyrkan ”genom fönstret”. En dag 1980 fick de veta att de fick komma in i kyrkan och också bli döpta. Vilken härlig dag för broder Mahlangu.

Senare organiserade kyrkan en gren i hans grannskap i Soweto. Det här blev möjligt endast tack vare beslutsamheten, modet och trofastheten bland människor som broder Mahlangu, som förblev trofast i så många år under så svåra omständigheter.

En av broder Mahlangus vänner, som blev medlem i kyrkan vid samma tid, berättade det här för mig när jag besökte Soweto stav. I slutet av vårt samtal gav han mig en kram. I den stunden, bröder och systrar, kändes det som om jag omslöt av Frälsarens kärleksfulla armar. Saktmod lyste ur denne gode broders ögon. Med ett hjärta fullt av godhet och djup tacksamhet frågade han om jag kunde tala om för president Thomas S. Monson hur tacksamma och välsignade han och många andra var för att de hade det sanna evangeliet i sina liv. Broder Mahlangu och hans vänners saktmodiga föredöme påverkade verkligen många andras liv till det goda — särskilt mitt.

Bröder och systrar, jag tror att Frälsaren Jesus Kristus är det främsta exemplet på saktmod. Även under sitt jordelivs sista stunder, då han var orättvist behandlad och dömd, med smärta bar sitt kors upp till Golgata, hånad och förbannad av sina fiender, övergiven av många som kände honom och hade bevittnat hans underverk, då han spikades fast på korset.

Trots detta intensiva fysiska lidande vände sig Herren till sin Fader och sade ur djupet av sitt saktmodiga och ödmjuka hjärta: ”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.”¹⁶ Kristus mötte oerhört fysiskt och andligt lidande, han gav oss möjlighet att förändra vår andliga karaktär och bli saktmodiga som han.

Jag vittnar om att Jesus Kristus är vår Frälsare. Jag vittnar för er om att tack vare hans kärlek så kan vi förändras. Vi kan lämna våra svagheter bakom oss. Vi kan förkasta det onda inflytandet i våra liv, tygla vår vrede, bli saktmodiga och utveckla vår Frälsares egenskaper. Han visade oss vägen. Han gav oss ett fullkomligt föredöme och befallde oss alla att bli sådana som han är. Hans inbjudan till oss är att följa honom, följa hans exempel och bli lika honom. Om dessa sanningar bär jag vittne i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Moroni 7:43.
2. Moroni 7:44.
- 3.Handledning för skriftstudier, ”Ödmjuk, ödmjukhet”; scriptures.lds.org.
4. Se mildhet, Gal. 5:22–23.
5. Gal. 5:25.
6. Matt. 5:48.
7. Se Moroni 10:32.
8. Se *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer*, s. 116.
9. Matt. 11:29.
10. Luk. 9:23.
11. Lorenzo Snow, Conference Report, apr. 1898, s. 13.
12. *Kyrkans presidenters lärdomar: Lorenzo Snow*, s. 100–101.
13. 2 Tim. 2:24–26.
14. Henry B. Eyring, ”Familjer som har ingått förbund” *Liahona*, maj 2012, s. 65.
15. L&F 112:10.
16. Luk. 23:34.

Carole M. Stephens

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Vet vi vad vi har?

Prästadömets förrättningar och förbund ger i fullt mått tillgång till de välsignelser som Gud har lovat oss, och som gjorts möjliga genom Frälsarens försoning.

”Familjen: Ett tillkännagivande för världen” säger första presidentskapet och de tolv apostlarna: ”Alla människor — män och kvinnor — är skapade till Guds avbild. Var och en är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och bestämmelse.”¹ För att uppnå denna gudomliga bestämmelse behöver varje Guds son och dotter prästadömet förrättningar och förbund.

Vi behöver dopet. När vi sänks ner i dopets vatten ingår vi förbund att ta på oss Kristi namn, alltid minnas honom, hålla hans bud och tjäna honom till slutet, så att vi alltid kan ha hans Ande hos oss.²

Vi behöver den Helige Andens gåva. Genom den förrättningen kan vi få tillgång till Andens ständiga sällskap. President Wilford Woodruff lärde: ”Varje man och kvinna som någonsin blivit medlem i Guds kyrka och som döpts till syndernas förlåtelse har rätt till uppenbarelse, rätt till Guds Ande till hjälp i sitt arbete när de tar hand om sina barn, ger råd till sina barn och till dem som de har kallats att presidera över. Den Helige Anden är inte begränsad till mannen, inte heller till apostlar eller profeter, den tillhör varje trofast man och

kvinna och varje barn som är tillräckligt gammalt för att ta emot Kristi evangelium.”³

Vi behöver ta emot tempelbegåvningen. Äldste M. Russell Ballard sade: ”När män och kvinnor kommer till templet blir de båda begåvade med samma kraft, närmare bestämt prästadömet kraft ... Begåvningen är bokstavligen en gåva som utgörs av kraft.”⁴

Vi behöver den beseglade förrättningen som leder till evigt liv, ”vilken gåva är den största av alla Guds gåvor”.⁵ Denna prästadömsförrättning tas emot endast av en man och en kvinna tillsammans. Äldste Russell M. Nelson lärde: ”Prästadömet myndighet har återställts för att familjer ska kunna beseglas för evigt.”⁶

Vi behöver tillfället att förnya våra förbund varje vecka när vi tar del av sakramentet. Sista dagars heliga profeter och apostlar har sagt att när vi värdigt tar del av sakramentet, förnyar vi inte bara vårt dopförbund utan ”alla förbund som vi ingått med Herren”⁷.

Dessa prästadömet förrättningar och förbund ger i fullt mått tillgång till de välsignelser som Gud har lovat oss, och som gjorts möjliga genom Frälsarens försoning. De beväpnar Guds söner och döttrar med kraft,

Guds kraft⁸, och ger oss möjlighet att få evigt liv — att återvända till Guds närhet och bo med honom i hans eviga familj.

För en tid sedan besökte jag tillsammans med prästadömsledare fyra kvinnors hem i Honduras. Dessa systrar och deras familjer behövde prästadömet nycklar och myndighet, prästadömet förrättningar och förbund samt prästadömet kraft och välsignelser.

Vi besökte en god syster som är gift och har två vackra barn. Hon är trofast och aktiv i kyrkan och hon lär sina barn att välja det rätta. Hennes man stöder hennes aktivitet i kyrkan, men är inte medlem. Familjen är stark, men för att få större styrka behöver de mer av prästadömet välsignelser. Fadern behöver ta emot dopets förrättning och den Helige Andens gåva och förlänas prästadömet. De behöver prästadömet kraft som kan komma genom begåvningen och beseglingen.

Vårt nästa besök var till ett hem med två ensamstående systrar, kvinnor med stor tro. En av systrarna har en son som förbereder sig för mission. Den andra system behandlas för cancer. Under stunder av missmod och förtvivlan minns de Frälsarens försoning och fylls med tro och hopp. Båda behöver de ytterligare välsignelser och den kraft som är tillgänglig genom templet förrättningar. Vi uppmuntrade dem att tillsammans med den framtida missionären i hemmet förbereda sig för att ta emot dessa förrättningar.

Vårt sista besök var hemma hos en syster vars make nyligen omkommit i en tragisk olycka. Som nyomvänd hade hon inte förstått att hon kunde få sin egen begåvning och bli besegrad till sin make. När vi berättade att de här välsignelserna var tillgängliga

för henne och hennes avlidne make, fylldes hon med hopp. Insikten att hennes familj kan beseglas för evigt genom templets förrättningar och förbund ger henne tro och beslutsamhet att möta framtida prövningar.

Denna änkas son förbereder sig för att ta emot aronska prästadömet. Hans ordination kommer att bli till stor välsignelse för henne och hennes familj. De kommer att få en prästadömsbärare i sitt hem.

När jag träffade dessa trofasta kvinnor i Honduras kunde jag se att de strävade efter att hålla sina familjer aktiva i evangeliet. De uttryckte tacksamhet för församlingsmedlemmar som höll sina förbund och som kärleksfullt vakade över dem och hjälpte dem med timliga och andliga behov. Men var och en av dessa systrar hade behov som ännu inte helt hade uppfyllts.

I vart och ett av de tre hemmen vi besökte frågade en vis

prästadömsledare varje syster om hon fått någon prästadörets välsignelse. Varje gång blev svaret nej. Varje syster bad om och fick en prästadömsvälsignelse den dagen. Var och en grät när hon uttryckte tacksamhet över den tröst, vägledning, uppmuntran och inspiration som kom från hennes himmelske Fader genom en värdig prästadömsbärare.

Dessa systrar inspirerade mig. De visade vördnad för Gud och hans makt och myndighet. Jag var också tacksam för prästadömsledarna som besökte dessa hem tillsammans med mig. När vi lämnat deras hem rådgjorde vi tillsammans om hur vi skulle kunna hjälpa dessa familjer att ta emot de förrättningar som de behövde för att kunna utvecklas längs förbundets stig och stärka sina hem.

Det finns idag ett stort behov av att män och kvinnor ökar respekten för varandra som Guds söner och döttrar och vördnaden för vår Fader i himlen och hans prästadöme — hans makt och myndighet.

Han har en plan för oss och när vi utövar tro och litar på hans plan, kommer vår vördnad för honom och för hans prästadömes makt och myndighet att stärkas.

I det världsomfattande ledarutbildningsmötet *Stärk familjen och kyrkan genom prästadömet* får vi lära oss att systrar som inte har prästadömsbärare i sina hem aldrig behöver känna sig ensamma. De blir välsignade och stärkta genom de förrättningar de har tagit emot och de förbund de håller. De ska inte tveka inte att be om hjälp när hjälp behövs. Äldste M. Russell Ballard lärde att varje kvinna i kyrkan behöver veta att hon har en biskop, en äldstestekvorumets president, en hemlärare och andra värdiga prästadömsbärare som hon kan lita på och som kan komma hem till henne

gör det möjligt för oss att utvecklas längs stigen mot vårt himmelska hem genom prästadörets heliga förrättningar och förbund.

De här prästadörets förrättningar och förbund återställdes till jorden genom profeten Joseph Smith, och i dag har president Thomas S. Monson alla prästadörets nycklar på jorden.

Äldste D. Todd Christofferson lärde: "I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga finns den prästadörets myndighet som krävs för att verka i de förrättningar genom vilka vi kan ingå bindande förbund med vår himmelske Fader i hans helige Sons namn ... Gud håller sina löften till dig när du hedrar dina förbund med honom."¹³

Om allt detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. Se Moroni 4:3; 6:3.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff*, s. 49.
4. M. Russell Ballard, "Let Us Think Straight" (möte under utbildningsvecka vid Brigham Young-universitetet, 20 aug. 2013); speeches.byu.edu.
5. L&F 14:7; se också L&F 131:1–4.
6. Russell M. Nelson, "Värda er om äktenskapet", *Liahona*, maj 2006, s. 37; eller i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet*, s. 133.
7. Delbert L. Stapley, Conference Report, okt. 1965, s. 14; citerad i L. Tom Perry, "När Herrens nattvard nu vi tar", *Liahona*, maj 2006, s. 41; se också *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, sammanst. av Edward L. Kimball (1982), s. 220.
8. Se L&F 109:22.
9. Se M. Russell Ballard and Rosemary M. Wixom, "Prästadörets välsignelser i varje hem", *Stärka familjen och kyrkan genom prästadöret* (världsomfattande ledarutbildningsmöte, 2013), lds.org/broadcasts.
10. M. Russell Ballard, "Let Us Think Straight"; speeches.byu.edu.
11. Se också L&F 46:9, 12.
12. Se L&F 84:38.
13. D. Todd Christofferson, "Kraften i förbund", *Liahona*, maj 2009, s. 22.

och, som syster Rosemary M. Wixom tillade, "ge en välsignelse".⁹

Äldste Ballard lärde också: "Vår Fader i himlen är generös med sin kraft. Alla män och alla kvinnor har tillgång till den kraften för att få hjälp i sina egna liv. Alla som har ingått heliga förbund med Herren och som ärar dessa förbund är värdiga att ta emot personliga uppenbarelser, betjäna av änglar [och] att samtala med Gud."¹⁰

Vi behöver alla varandra. Guds söner behöver Guds döttrar, och Guds döttrar behöver Guds söner.

Vi har olika gåvor och olika starka sidor. Första Korintierbrevet kapitel 12 betonar behovet av att Guds söner och döttrar, var och en av oss, uppfyller sina egna roller och ansvar enligt Herrens plan så att alla kan få nytta därav.¹¹

Guds söner, vet ni vilka ni är? Vet ni vad ni har? Är ni värdiga att utöva prästadörets kraft och välsignelser? Tar ni på er era roller och ert ansvar att stärka hemmen som fäder, mor- och farfäder, söner, bröder och morbröder och farbröder? Visar ni respekt för kvinnan

och för kvinnlighet och moderskap?

Guds döttrar, vet ni vilka ni är? Vet vi vad vi har? Är vi värdiga att ta emot prästadörets kraft och välsignelser? Tar vi emot gåvorna som ges till oss med tacksamhet, välvilja och värdighet? Antar vi våra roller och vårt ansvar att stärka hemmen som mödrar, mor- och farmödrar, döttrar, systrar och mostrar och fastrar? Visar vi respekt för männen och för manlighet och faderskap?

Tror vi, som söner och döttrar som slutit förbund, på vår himmelske Fader och på hans eviga plan för oss? Tror vi på Jesus Kristus och hans försoning? Tror vi på att vi har en gudomlig natur och gudomlig bestämmelse? Och i våra ansträngningar att uppnå denna bestämmelse och få allt som Fadern har¹², förstår vi hur viktigt det är att ta emot prästadörets förrättningar och att ingå, hålla och förnya förbund med Herren?

Vi är älskade andebarn, söner och döttrar till himmelska föräldrar, med gudomliga egenskaper och en gudomlig bestämmelse. Vår Frälsare Jesus Kristus älskade oss så mycket att han gav sitt liv för oss. Hans försoning

Äldste Edward Dube
i de sjuttios kворum

Se framåt och tro

I Herrens ögon handlar det inte så mycket om vad vi har gjort eller var vi har varit utan mycket mer om vart vi är villiga att gå.

När jag som pojke arbetade på fälten tillsammans med min mor gav hon mig en av de viktigaste lärdomarna i mitt liv. Det var på förmiddagen, solen var uppe och jag tyckte att vi hade arbetat länge. Jag stannade upp och tittade tillbaks på vad vi hade åstadkommit och sade till mamma: "Titta på allt vi har gjort!" Mamma svarade inte. Jag trodde att hon inte hade hört mig så jag upprepade det jag sagt, lite högre. Hon svarade ändå inte. Då höjde jag rösten ännu mer och upprepade det igen. Till slut vände hon sig mot mig och sade: "Edward, se aldrig tillbaka. Se framåt och se vad vi har kvar att göra."

Mina kära bröder och systrar, förbundet vi ingick med Herren när vi döptes, att "stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt där [vi] må befinna [oss]" (Mosiah 18:9), är ett livslångt åtagande. President Dieter F. Uchtdorf lärde: "De som har gått ner i dopets vatten och tagit emot den Helige Andens gåva har satt sina fötter på lärjungeskapets väg och uppmanats att stadigt och trofast följa i vår Frälsares fotspår" ("Heliga för alla tider", *Liahona*, sep. 2013, s. 5). Herren kallar oss genom sina tjänare att verka i olika ämbeten, som vi tar

emot med fullkomlig hängivenhet. När vi blivit avlösta och tilldelats ett ämbete med en annan uppgift tackar vi glatt ja eftersom vi liksom våra föregångare vet att "i Herrens tjänst har det ingen betydelse var du tjänar, utan hur" (J. Reuben Clark Jr., Conference Report, apr. 1951, s. 154).

Så när en stavsresident eller biskop blir avlöst accepterar han detta glatt, och när han kallas att tjäna på något annat sätt som Herren, genom sina tjänare, "anser lämpligt" (Mosiah 3:19), anser han inte att ämbetet är för ringa på grund av sin tidigare upplevelse. Inte heller ser han tillbaka och anser att han har tjänat nog. Han tröttnar inte på att göra gott, för han vet att han "lägger grundvalen till ett stort verk" med en tydlig vision av att detta arbete kommer att välsigna andra för evigt. Så: "Av det ringa kommer det som är stort" (L&F 64:33).

Vi bör alla "verka med iver för en god sak och göra mycket av egen fri vilja och åstadkomma mycket rättfärdighet" (L&F 58:27).

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum gav oss rådet: "Det förflutna ska vi lära av men inte leva i. Vi ser tillbaka för att göra anspråk på glöden från lysande upplevelser men inte på askan. Och

när vi har lärt oss det vi behöver lära oss och har tagit med oss det bästa av det vi har upplevt ska vi se framåt och tänka på att *tro alltid pekar mot framtiden*" ("Det bästa ligger framför oss", *Liahona*, jan. 2010, s. 18).

Min mors lärdom att se framåt gällde fältets synliga ogräs, men den utmaningen var liten i jämförelse med vad de första heliga gick igenom. Äldste Joseph B. Wirthlin beskrev den upplevelsen så väl: "År 1846 lämnade drygt 10 000 människor den blomstrande stad [Nauvoo] som hade byggts vid Mississippifloden. Med tro på sina profeter lämnade dessa första medlemmar i kyrkan 'den vackra staden' och begav sig ut i den amerikanska vildmarken. De visste inte exakt vart de var på väg, eller hur många mil som låg framför dem, hur lång tid färden skulle ta eller vad framtiden hade i beredskap åt dem. Men de visste att de leddes av Herren och hans tjänare" (se "Våra förfäders tro", *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 34).

De visste hur det var att se framåt i tro. Ett och ett halvt årtionde tidigare var några av de här medlemmarna närvarande när en uppenbarelse togs emot:

"Ty sannerligen säger jag er: Välsignad är den som håller mina bud, vare sig i livet eller i döden. Och den som är trofast i prövningar, hans lön är större i himmelriket.

Ni kan inte just nu med era naturliga ögon se Guds avsikter angående det som skall komma härefter och den härlighet som skall följa på många prövningar" (L&F 58:2-3).

Också vi kan se framåt i tro. Vi kan följa Herrens uppmaning, han som med utsträckta händer inbjuder oss:

"Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt" (Matt. 11:28–30).

Vår käre profet president Thomas S. Monson, hans rådgivare och de tolv apostlarnas kворum har inbjudit oss alla att delta i frälsningsarbetet. De nyomvända, ungdomarna, de unga vuxna, de som har pensionerats från sina arbeten och heltidsmissionärerna behöver lyfta oket tillsammans för att påskynda frälsningsverket.

President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, var en gång åskådare vid en oxdragartävling som han senare använde i en liknelse. Han sade

om upplevelsen: "En träsläde var lastad med cementblock och vägde fyra och ett halvt ton ... Oxarna skulle flytta släden en meter ... Jag lade märke till ett välmatchat par mycket stora, spräckliga blågrå djur ... gamla tiders stora blå oxar."

Han sade följande om tävlingsresultatet: "Oxspannen eliminerades ett efter ett ... De stora blå oxarna kom inte ens bland de främsta! Ett litet obestämbarbart par oxar, trots att de var olika stora, flyttade på släden alla tre gångerna."

Han fick så en förklaring på det överraskande resultatet: "De stora blå oxarna var större och starkare och bättre matchade än de andra spannen. Men de små oxarna hade bättre

samarbete och koordination. De tryckte mot oket tillsammans. Båda oxarna tryckte på exakt samtidigt och den åtföljande kraften flyttade lasten" ("Equally Yoked Together", utdrag från ett tal som hölls under ett seminarium för regionrepresentanter, 3 apr. 1975; citeras i *Teaching Seminary: Preservice Readings* [2004], s. 30).

När vi ser framåt och tror behöver vi samma lagarbete för att påskynda frälsningsarbetet när vi inbjuder andra att komma till Kristus. Eftersom vi har olika kapacitet behöver vi följa president Dieter F. Uchtdorfs råd att "stå tätt tillsammans och lyfta där vi står" (se "Lyft där ni står", *Liahona*, nov. 2008, s. 53). Vi kan upptäcka vår fulla potential, precis som äldste L. Tom

Perry i de tolv apostlarnas kворum, har påpekat: "När jag reser för kyrkans räkning förundrar jag mig över allt det positiva som händer. Men ändå har jag aldrig känslan att vi som ett folk lever upp till våra verkliga möjligheter. Jag har känslan av att vi inte alltid arbetar tillsammans, att vi fortfarande är alltför intresserade av att eftersträva personlig ära och framgång och visar för litet intresse för det gemensamma målet att bygga upp Guds rike" ("Förenade i uppbyggandet av Guds rike", *Nordstjärnan*, juli 1987, s. 30).

Må vi alla förena oss i ett gemensamt mål "att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan" (Mose 1:39).

Vår Frälsare Jesus Kristus, som ser slutet från början, visste mycket väl vilken väg han skulle gå till Getsemane och Golgata när han förkunnade: "Ingen som ser sig om sedan han har satt handen till plogen passar för Guds rike" (Luk. 9:62). I Herrens ögon handlar det inte så mycket om vad vi har gjort eller var vi har varit utan mycket mer om vart vi är villiga att gå.

Våra vägledande principer har profeten Joseph Smith undervisat oss om: "De fundamentala principerna i vår religion är apostlarnas och profeternas vittnesbörd om Jesus Kristus, att han dog, begravdes och uppstod på den tredje dagen och uppsteg till himlen. Allt annat som tillhör vår religion är endast tillägg till detta" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 49).

Jag vittnar om att när vi följer vår Frälsares Jesu Kristi exempel och höjer armen i rät vinkel och stödjer vår älskade profet president Thomas S. Monson, finner vi frid, tröst och glädje, och vi "skall i dessa sista dagar äta Sions lands goda" (L&F 64:34). I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kворum

Himlens fönster

Vi får andliga och timliga välsignelser när vi åtlyder tiondelagen.

Jag vill beskriva två viktiga saker som jag har lärt mig om tiondelagen. Den första lärdomen handlar om välsignelserna som kommer till enskilda och familjer när de trofast lyder det här budet. Den andra lärdomen betonar hur viktigt tiondet är för att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga ska kunna tillväxa i hela världen. Min bön är att den Helige Anden ska bekräfta sanningen i principerna jag talar om för oss alla.

Lärdom nummer 1: Viktiga men obemärkta välsignelser

Syster Bednars mor är en trofast kvinna och en inspirerad hemmafru. Ända sedan början av sitt äktenskap har hon noggrant fört ekonomiska uppteckningar för hushållet. I årtionden har hon samvetsgrant antecknat familjens inkomst och utgifter med hjälp av enkla räkenskapsböcker. Informationen som hon samlat under årens lopp är omfattande och upplysande.

När syster Bednar var ung använde hennes mamma uppgifterna i räkenskapsböckerna för att betona principer om att leva sparsamt och sköta hemmet på ett klokt sätt. En dag, när de tillsammans gick igenom olika utgiftskategorier, lade hennes

mamma märke till ett intressant mönster. Kostnader för läkarbesök och mediciner för familjen var mycket lägre än vad man kunde ha förväntat sig. Hon drog sedan paralleller mellan den upptäckten och Jesu Kristi evangelium och förklarade en mäktig sanning för sin dotter: När vi lever efter tiondelagen får vi ofta viktiga men obemärkta välsignelser som inte alltid är vad vi förväntade oss och som vi lätt kan missa. Familjen hade inte fått någon plötslig eller tydlig ökning av familjens inkomst. Istället hade en kärleksfull himmelsk Fader gett dem enkla välsignelser på till synes ordinära sätt. Syster Bednar har alltid kommit ihåg denna viktiga lärdom från sin mor om hjälpen som kommer till oss genom himlens fönster, som Malaki lovade i Gamla testamentet (se Malaki 3:10).

Ofta när vi undervisar och vittnar om tionde betonar vi de omedelbara, dramatiska och lätt igenkända timliga välsignelser som vi får. Och visst får vi sådana välsignelser. Men en del av de skiftande välsignelser vi får när vi håller detta bud är viktiga men obemärkta. Sådana välsignelser märker vi bara om vi är både andligt uppmärksamma och observanta (se 1 Kor. 2:14).

Bilden av "himlens fönster" som används av Malaki är mycket upplysande. Fönster låter det naturliga ljuset komma in i en byggnad. På samma sätt flödar andligt ljus och perspektiv ut genom himlens fönster och in i livet när vi håller tiondelagen.

En obemärkt men viktig välsignelse som vi får är till exempel tacksamhetens andliga gåva, som gör det möjligt för oss att uppskatta det vi har och därför lägga band på begär efter sådant vi vill ha. En tacksam person är rik på förnöjsamhet. En otacksam person lider av det oändliga missnöjets fattigdom (se Luk. 12:15).

Vi kan behöva och be om hjälp att finna lämplig anställning. Trons ögon och öron (se Ether 12:19) behövs ändå för att känna igen den andliga gåvan av förstärkt urskilning som kan göra det möjligt för oss att hitta arbetstillfällen som många andra kanske förbiser. Eller välsignelsen att ha större beslutsamhet att leta flitigare och längre än andra kan eller är villiga att göra. Vi kanske vill ha och förväntar oss ett erbjudande om anställning, men välsignelsen vi får genom himlens fönster kan bestå av en större förmåga att handla

och ändra våra egna omständigheter istället för att vänta på att våra omständigheter ska ändras av någon eller något.

Vi kanske har en lämplig önskan om och arbetar på att få en löneförhöjning i vår anställning för att kunna försörja oss bättre. Men trons ögon och öron krävs för att märka att vi fått en ökad andlig och timlig förmåga (se Luk. 2:52) att få lite att räkna längre, en skarpare förmåga att prioritera och förenkla och en större förmåga att ta bättre hand om de materiella ägodelar vi redan har skaffat oss. Vi kan önska och förvänta oss högre lön, men välsignelsen som kommer till oss genom himlens fönster kan vara en större förmåga att ändra våra egna omständigheter istället för att vänta på att våra omständigheter ska ändras av någon eller något.

De två tusen unga krigarna i Mormons bok (se Alma 53; 56–58), bad ivrigt om att Gud skulle stärka och befria dem ur deras fienders händer. Intressant nog framkallade inte deras böner fler vapen eller ett större antal soldater. Istället skänkte Gud de här trofasta krigarna en förvissning om att han skulle befria

dem, frid åt deras själar och stor tro med hopp om att bli befriade genom honom (se Alma 58:11). Sålunda fattade Helamans söner mod och var fast beslutna att besegra sina fiender och gick framåt med all sin kraft mot lamaniterna (se Alma 58:12–13). Förvissning, frid, tro och hopp kan till en början inte tyckas vara de välsignelser som krigare kan behöva, men det var precis de välsignelserna som de här ståndaktiga unga männen behövde för att kämpa sig fram och segra, både fysiskt och andligt.

Ibland när vi ber Gud om framgång ger han oss fysisk och mental uthållighet. Vi kanske ber om ekonomisk framgång och det vi får är ett större perspektiv och ökat tålamod. Om vi ber om andlig tillväxt kan vi välsignas med nådens gåva. Han kan ge oss övertygelse och förtroende när vi strävar efter att uppnå värdiga mål. Och när vi bönfäller honom om befrielse från fysiska, mentala och andliga svårigheter, kan han välsigna oss med ökad beslutsamhet och motståndskraft.

Jag lovar er att när ni och jag åtlyder och håller tiondelagen öppnas verkligen himlens fönster och andliga och timliga välsignelser strömmar ut över oss i så rikt mått att det inte finns rum nog att ta emot dem (se Mal. 3:10). Vi kommer också ihåg Herrens förkunnelse:

"Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar, säger Herren.

Nej, så mycket som himlen är högre än jorden, så mycket är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar" (Jes. 55:8–9).

Jag vittnar om att när vi är andligen uppmärksamma och observanta välsignas vi med ögon som ser klarare, öron som lyssnar mer

uppmärksamt och hjärtan som bättre förstår det väsentliga och obemärkta i hans vägar, hans tankar och hans välsignelser i våra liv.

Lärdom nummer 2: Enkelheten i Herrens väg

Innan jag kallades att verka som medlem i de tolv kvorum läste jag många gånger i Läran och förbunden om det råd som fick i uppdrag att tillse och använda heliga tiondemedel. Rådet för tiondemedlens användning upprättades genom uppenbarelse och består av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och presiderande biskopsrådet (se L&F 120). När jag i december 2004 förberedde mig för att gå på det här rådsmötet för första gången såg jag ivrigt fram emot en fantastisk möjlighet till lärdom.

Jag minns fortfarande vad jag upplevde och kände i det rådet. Jag fick en större uppskattning och vördnad för Herrens ekonomiska lagar för enskilda, familjer och för hans kyrka. Det grundläggande ekonomiska programmet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga — för både inkomster och utgifter — beskrivs i kapitlen 119 och 120 i Läran och förbunden. Två uttalanden i de här uppenbarelserna utgör grunden för kyrkans ekonomiska verksamhet.

I kapitel 119 står det bara att alla medlemmar "årligen [skall] ge en tiondel av all sin inkomst, och detta skall för evigt vara en gällande lag för dem ... säger Herren" (vers 4).

Därefter sade Herren följande angående tiondets användning: "Det skall handhas av ett råd som består av min kyrkas första presidentskap och av biskopen och hans råd och av mitt högråd samt genom min egen röst till dem, säger Herren" (L&F 120:1). "Biskopen och hans råd" och "mitt högråd" som nämns i den här

uppenbarelsen kallas idag för presiderande biskopsrådet respektive de tolv apostlarnas kvorum. De här heliga medlen används i en snabbt växande kyrka för att andligen välsigna personer och familjer genom att bygga och underhålla tempel och möteshus, stödja missionsarbetet, översätta och ge ut skrifter, befrämja släktforskningsarbetet, finansiera skolor och religiös utbildning och utföra många andra ändamål i kyrkan enligt Herrens ordinerade tjänares direktiv.

Jag förundras över hur tydliga och koncisa de här två uppenbarelserna är jämfört med de komplicerade ekonomiska riktlinjer och administrativa

tillvägagångssätt som används av så många organisationer och regeringar runtom i världen. Hur kan de timliga angelägenheterna i en organisation som är så stor som Jesu Kristi återställda kyrka fungera överallt i världen med sådana kortfattade instruktioner? För mig är svaret mycket enkelt: Det här är Herrens verk. Han kan utföra sitt eget verk (se 2 Nephi 27:20) och Frälsaren inspirerar och vägleder sina tjänare när de tillämpar hans instruktioner och arbetar för hans verk.

Under det där första kommittémötet imponerades jag av enkelheten i principerna som vägledde våra diskussioner och beslut. I kyrkans

ekonomiska verksamhet används två grundläggande och fasta principer. För det första: Kyrkan lever inom sina tillgångar och spenderar inte mer än den får in. För det andra: En del av den årliga inkomsten avsätts som en reserv för oförutsedda händelser och behov. I årtionden har kyrkan undervisat sitt medlemskap om principen att sätta åt sidan extra mat, bränsle och pengar för att kunna möta eventuella nödsituationer. Kyrkan som institution följer helt enkelt samma principer som gång på gång lärs ut till medlemmarna.

Under mötets gång upptäckte jag att jag önskade att alla kyrkans medlemmar kunde få se enkelheten, klarheten, ordningen, kärleken och kraften i Herrens eget sätt (se L&F 104:16) att handha sin kyrkas timliga angelägenheter. Jag har nu deltagit i rådet för tiondemedlens användning i många år. Min tacksamhet och vördnad för Herrens mönster har vuxit varje år, och min kunskap har fördjupats ännu mer.

Mitt hjärta sväller av kärlek och beundran för de trofasta och lydiga medlemmarna i den här kyrkan i varje nation, släkte, tungomål och folk. Under mina resor runt om i världen får jag höra om era förhoppningar och drömmar, era olika levnadsförhållanden och omständigheter och om era svårigheter. Jag har besökt kyrkans möten med er och varit hemma hos några av er. Er tro stärker min tro. Er hängivenhet gör mig mer hängiven. Och er godhet och villiga lydnad mot tiondelagen inspirerar mig att vara en bättre man, make, far och ledare i kyrkan. Jag kommer ihåg och tänker på er varje gång jag deltar i rådet för tiondemedlens användning. Tack för er godhet och trofasthet i att hedra era förbund.

Ledarna i Herrens återställda kyrka känner ett enormt ansvar för att på rätt sätt ta hand om medlemmarnas heliga offergåvor. Vi är intensivt medvetna om heligheten i den fattiga änkans kopparmynt.

”Jesus satte sig mitt emot offerkistan och såg hur folket lade pengar

i den. Många rika gav mycket.

Där kom också en fattig änka och lade ner två små kopparmynt, några ören.

Då kallade han till sig sina lärjungar och sade till dem: ’Amen säger jag er: Denna fattiga änka lade dit mer än alla de andra som lade något i offerkistan.

Ty alla gav de av sitt överflöd, men hon gav av sin fattigdom, allt vad hon hade att leva på’” (Mark. 12:41–44).

Jag vet genom personlig erfarenhet att rådet för tiondemedlens användning aktsamt tar hand om änkans kopparmynt. Jag uttrycker min uppskattning mot president Thomas S. Monson och hans rådgivare för deras effektiva ledarskap i omhändertagandet av det här heliga förvalterskapet. Och jag bär vittne om att Herrens röst (se L&F 120:1) och hand stödjer sina ordinerade tjänare när de uppfyller plikten att representera honom.

En inbjudan och ett vittnesbörd

Att betala ett ärligt tionde är mycket mer än en plikt, det är ett viktigt steg i processen att uppnå personlig helgelse. Jag berömmar er som betalar tionde.

Jag inbjuder er som just nu inte håller tiondelagen att tänka efter och omvända er. Jag vittnar om att när ni lyder Herrens tiondelag kommer himlens fönster att öppnas för er. Skjut inte upp omvändelsens dag.

Jag vittnar om att vi får andliga och timliga välsignelser när vi åtlyder tiondelagen. Jag bär vittne om att sådana välsignelser ofta är viktiga men obemärkta. Jag förkunnar också att enkelheten i Herrens tillvägagångssätt som är så tydlig i hans kyrkas timliga angelägenheter visar oss ett mönster som kan vägleda oss som enskilda och som familjer. Jag ber att var och en av oss lär och tar till sig de här viktiga lärdomarna, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Kom och förenas er med oss

Oavsett dina omständigheter, din personliga historia eller styrkan i ditt vittnesbörd finns det rum för dig i den här kyrkan.

Det var en gång en man som drömde att han befann sig i en stor sal där alla världens religioner hade samlats. Han insåg att det fanns mycket i varje religion som tycktes önskvärt och gott.

Han träffade ett trevligt par som representerade Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och han frågade: "Vad kräver ni av era medlemmar?"

"Vi kräver ingenting", svarade de. "Men Herren ber oss att helga allt."

Paret fortsatte med att beskriva kyrkans ämbeten, hem- och besökslärarundervisning, heltidsmissioner, familjens hemafton varje vecka, tempeltjänst, välfärdshjälp, humanitär hjälp samt undervisningsuppdrag.

"Betalar ni folk för allt arbete de gör?" frågade mannen.

"O, nej", svarade paret. "Medlemmar ger frivilligt av sin tid."

"Dessutom", fortsatte paret, "tillbringar medlemmarna ett veckoslut var sjätte månad med att besöka eller lyssna på 10 timmar av generalkonferensmöten."

"Tio timmar med personer som håller tal?" frågade mannen.

"Hur är det med era söndagsmöten? Hur långa är de?"

"Tre timmar varje söndag!"

"Oj!", sade mannen. "Gör er kyrkas medlemmar allt det här ni har berättat om?"

"Ja, och mer än så. Vi har inte ens nämnt släktforskning, ungdomsläger, samlingsstunder, skriftstudier, ledarutbildning, ungdomsaktiviteter, tidigt morgonseminarium, skötsel av möteshus och så har vi förstås Herrens hälsolag, fastan för att hjälpa de fattiga och tiondelagen."

Mannen sade: "Nu är jag lite förvirrad. Varför skulle någon vilja gå med i en sådan kyrka?"

Paret log och sade: "Vi undrade när du tänkte fråga det."

Varför skulle någon vilja gå med i en sådan kyrka?

I en tid när många kyrkor över hela världen ser sitt medlemstal krympa, är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga — trots att den är liten i jämförelse med många andra — en av de snabbast växande kyrkorna i världen. I september 2013 hade kyrkan över 15 miljoner medlemmar runt om i världen.

Det finns många skäl till det, men får jag nämna några få?

Frälsarens kyrka

För det första återställdes den här kyrkan i vår tid av Jesus Kristus själv. Här hittar ni myndigheten att handla i hans namn: att döpa till syndernas förlåtelse, att förlåna den Helige Andens gåva och att besegla på jorden och i himlen.¹

De som går med i kyrkan älskar Frälsaren Jesus Kristus och vill följa honom. De gläder sig åt kunskapen om att Gud talar till människosläktet igen. När de tar emot prästadömet heliga förrättningar och ingår förbund med Gud upplever de hans kraft i livet.² När de besöker det heliga tempel känner de att de befinner sig i hans närvaro. När de läser i de heliga skrifterna³ och lever efter hans profeters lärdomar närmar de sig Frälsaren som de älskar så mycket.

En aktiv tro

Ett annat skäl är att kyrkan ger möjligheter till att göra gott.

Det är berömvärt att tro på Gud, men de flesta vill göra mer än att lyssna på inspirerande predikningar eller "drömma om sin boning i höjden!"⁴ De vill omsätta sin tro i handling. De vill kavla upp ärmarna och engagera sig i detta stora verk.

Och det är precis det som händer när de förenar sig med oss — de får många möjligheter att omvandla sina talanger, sin medkänsla och sin tid till goda gärningar. Eftersom vi inte har något avlönat lokalt ledarskap i församlingarna världen över utför våra medlemmar all verksamhet själva. De kallas genom inspiration. Ibland erbjuder vi frivilligt vår tjänst, ibland får vi uppdrag. Vi ser inte uppdrag som bördor utan som möjligheter att uppfylla förbund som

vi med glädje har ingått för att tjäna Gud och hans barn.

Uppskattade välsignelser

Ett tredje skäl till att människor blir medlemmar i kyrkan är att vandringen på lärjungeskapets stig ger ovärderliga välsignelser.

Vi ser dopet som startpunkten på lärjungeskapets resa. Vår dagliga vandring med Jesus Kristus leder till frid och mening i det här livet och djup glädje och evig frälsning i livet i den kommande världen.

De som trofast följer den här stigen undviker många av livets fallgropar, sorger och förlorade möjligheter.

De fattiga i anden och ärliga i hjärtat finner stora skatter av kunskap här.

De som lider eller sörjer finner läkedom här.

De som är nedtyngda av synd finner förlåtelse, befrielse och vila.

Till dem som lämnar kyrkan

Sökandet efter sanning har lett miljontals människor till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Men det finns de som lämnar kyrkan de en gång älskade.

Man kan undra: ”Om evangeliet är så underbart, varför skulle någon vilja lämna det?”

Ibland tror vi det är för att de blivit sårade eller är lata eller syndiga. Men så enkelt är det inte. Faktum är att det inte finns bara en orsak som kan tillämpas på alla situationer.

En del av våra kära medlemmar kämpar i årtal med frågan om de ska gå ifrån kyrkan.

I den här kyrkan, där personlig handlingsfrihet äras i så stor grad, som återställdes av en ung man som ställde frågor och sökte efter svar, respekterar vi dem som uppriktigt söker efter sanningen. Det kan orsaka oss stor sorg när de går bort från kyrkan vi älskar och sanningen vi har funnit, men vi ärar deras rätt att dyrka Gud i enlighet med sina egna samvetens maningar, liksom vi gör anspråk på samma förmån.⁵

Obesvarade frågor

Det finns de som kämpar med obesvarade frågor om saker som har gjorts eller sagts i det förflutna. Vi erkänner öppet att under kyrkans nästan 200-åriga historia — tillsammans med en oavbruten rad av inspirerande, ärbara

och gudomliga händelser — har det sagts och gjorts saker som kan få människor att undra.

Ibland uppstår frågor därför att vi helt enkelt inte har tillgång till all information och bara behöver lite mer tålamod. När hela sanningen så småningom blir känd, kommer saker som inte stämde för oss tidigare att lösas till vår tillfredsställelse.

Ibland råder det meningsskiljaktigheter om vad alla ”fakta” egentligen innebär. En fråga som skapar tvivel hos en person kan, efter noggrann undersökning, stärka tron hos andra.

Ofullkomliga människors misstag

Och för att vara helt uppriktig så har det hänt att medlemmar eller ledare i kyrkan helt enkelt har gjort misstag. Det kan ha gjorts sådant som inte stämde överens med våra värderingar, principer eller lära.

Jag antar att kyrkan skulle vara fullkomlig om den leddes av fullkomliga människor. Gud är fullkomlig och hans lära är ren. Men han arbetar genom oss, hans ofullkomliga barn, och ofullkomliga människor gör misstag.

I Mormons bok läser vi: "Och om det nu finns fel är det människors misstag. Fördöm därför inte det som hör Gud till, så att ni kan bli befunda obefläckade inför Kristi domarsäte."⁶

Så har det alltid varit och så kommer det att vara tills den fullkomliga dagen när Kristus personligen regerar på jorden.

Det är olyckligt att en del har snubbat på grund av människors misstag. Men trots detta har det återställda evangeliets eviga sanning som finns i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga inte skamfilats, förminskats eller förstörts.

Som en Herrens Jesu Kristi apostel och som en som personligen har sett kyrkans råd och tillvägagångssätt, bär jag högtidligen vittne om att inte ett enda beslut som har betydelse för kyrkan och dess medlemmar fattats utan uppriktigt sökande efter inspiration, vägledning och godkännande från vår evige Fader. Det här är Jesu Kristi kyrka. Gud tillåter inte att hans kyrka avviker från sin fastställda kurs eller misslyckas med att fullfölja sin gudomliga bestämmelse.

Det finns plats för er

Till er som har tagit avstånd från kyrkan säger jag, mina kära vänner, att det fortfarande finns en plats för er här.

Kom och låt oss dela talanger, gåvor och energi med varandra. Vi blir alla bättre till följd av det.

En del kanske frågar: "Men vad ska jag göra med mina tvivel?"

Det är naturligt att ha frågor. Den uppriktiga frågans lilla frö har ofta skjutit skott och växt till en väldig ek av insikt. Det är få medlemmar som inte vid något tillfälle har brottats med allvarliga eller känsliga frågor. Ett av kyrkans ändamål är att livnära och kultivera trons frö, även i tvivlets och osäkerhetens tidvis sandiga jordmån.

Guatemala City, Guatemala

Tro är att hoppas på sådant som inte syns men ändå är verkligt.⁷

Därför, mina kära bröder och systrar, mina kära vänner, ber jag er att först tvivla på era tvivel innan ni tvivlar på er tro.⁸ Vi får aldrig låta tvivel hålla oss fångna och borta från den gudomliga kärleken, friden och de gåvor som kommer genom tro på Herren Jesus Kristus.

Några säger: "Jag passar bara inte in bland kyrkans folk."

Om ni kunde se in i våra hjärtan skulle ni antagligen se att ni passar in mycket bättre än ni tror. Det skulle kanske förvåna er att se att vi också längtar och kämpar och hoppas liksom ni. Er bakgrund och uppväxt kan tyckas annorlunda från många sista dagars heligas, men det kan faktiskt vara en välsignelse. Bröder och systrar, kära vänner, vi behöver era unika talanger och perspektiv. Människors och folks olikheter runt om i världen är en styrka för kyrkan.

En del säger: "Jag tror inte jag kan leva upp till era normer."

Det är ju en ännu större anledning till att komma! Kyrkan är till för att hjälpa och stödja de ofullkomliga, de kämpande och de utmattade. Den är fylld av människor som av hela sitt

hjärta *vill* hålla buden, även om de inte har *bemästrat* dem än.

En del säger: "Jag känner en medlem i er kyrka som är skenhelig. Jag skulle aldrig kunna gå med i en kyrka som har en sådan medlem."

Om man med *skenhelig* menar någon som misslyckas med att fullkomligt leva upp till vad han eller hon tror på, då är vi alla skenheliga. Ingen av oss är riktigt så kristuslik som vi vet att vi borde vara. Men vi strävar uppriktigt efter att övervinna våra fel och vår önskan att synda. Av hjärta och själ längtar vi efter att bli bättre med hjälp av Jesu Kristi försoning.

Om detta är något du önskar, oavsett dina omständigheter, din personliga historia, eller styrkan i ditt vittnesbörd, då finns det rum för dig i den här kyrkan. Kom och förena dig med oss!

Kom, och förena dig med oss!

Trots våra mänskliga ofullkomligheter är jag övertygad om att ni bland den här kyrkans medlemmar ska finna många av de bästa själarna som står att finna i den här världen. Jesu Kristi Kyrka verkar dra till sig de vänliga och de omtänksamma, de ärliga och de flitiga.

Om ni förväntar er att hitta fullkomliga människor här, blir ni besvikna.

Men om ni söker efter Kristi rena lära, Guds ord ”som helar den sårade själen”,⁹ och det helgande inflyttandet från den Helige Anden, då finner ni det här. I den här tidsåldern då tron avtar, i den här tidsåldern där så många känner sig främmande för himlens inflyttande, här finner ni ett folk som längtar efter att lära känna

och närma sig sin Frälsare genom att tjäna Gud och sina medmänniskor, precis som ni gör! Kom och förena er med oss!

Inte vill väl också ni gå bort?

Jag påminns om en tid i Frälsarens liv när många övergav honom.¹⁰ Jesus frågade sina lärjungar:

”Inte vill väl också ni gå bort?

Simon Petrus svarade honom: ’Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord.’¹¹

Det finns tillfällen när vi måste besvara samma fråga. Kommer vi också att gå bort? Eller håller vi fast, som Petrus gjorde, vid det eviga livets ord?

Om ni söker efter sanning, mening och ett sätt att omvandla tro till handling, om ni letar efter en plats att känna er hemma: Kom och förena er med oss!

Om ni har lämnat tron ni en gång tog emot: Kom tillbaka. Förena er med oss!

Om ni frestas att ge upp: Håll fast lite längre. Det finns plats för er här.

Jag väddar till alla som hör eller läser dessa ord: Kom och förena er med oss! Kom och hörsamma Kristi milda röst. Ta ert kors på er och följ honom.¹²

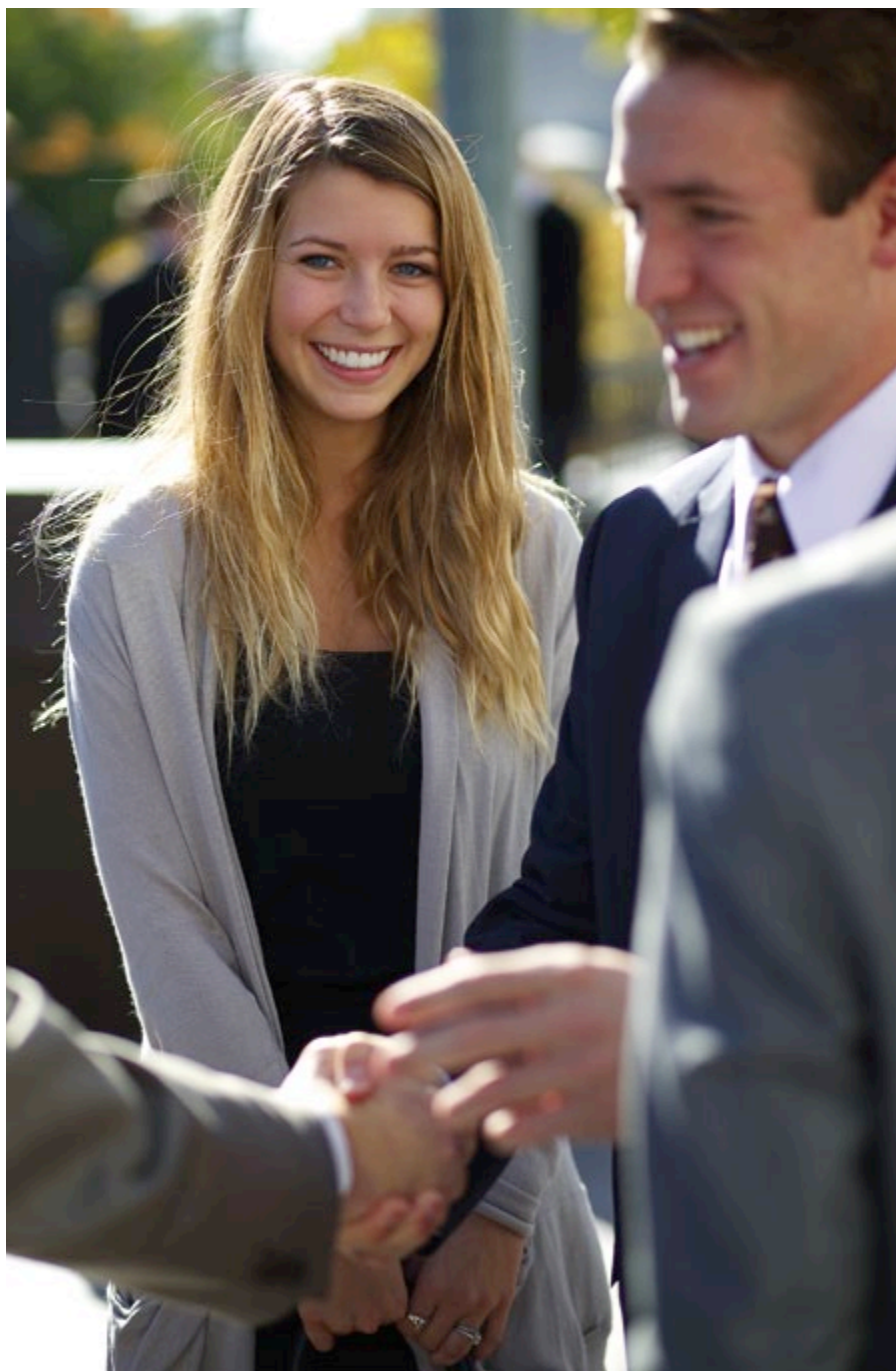
Kom och förena er med oss! För här finner ni det som har ett värde utan ände.

Jag vittnar om att ni här finner det eviga livets ord, löften om välsignad återlösning och vägen till frid och glädje.

Det är min uppriktiga bön att ert eget sökande efter sanningen ska fylla ert hjärta med en önskan att komma och förena er med oss. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Matt. 16:18–19; Helaman 10:7.
2. Se L&F 84:20.
3. Se 2 Nephi 33:10.
4. Se ”Har jag gjort något gott”, *Sånger*, nr. 158.
5. Se Trosartiklarna 1:11.
6. Mormons bok titelblad; se Mormon 8:17.
7. Se Hebr. 11:1; Alma 32:21.
8. Se F. F. Bosworth, *Christ the Healer* (1924), s. 23.
9. Jakobs bok 2:8.
10. Se Joh. 6:66.
11. Joh. 6:67–68.
12. Se Matt. 16:24.

Framlagd av president Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Boyd Kenneth Packer som president för de tolv apostlarnas kvorum och följande bröder som medlemmar av det kvorumet: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson och Neil L. Andersen.

De som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Det är också föreslaget att vi avlöser äldsterna John B. Dickson, Paul E. Koelliker och F. Michael Watson som medlemmar i de sjuttios första kvorum och utnämner dem till generalauktoriteter emeritus.

Det är också föreslaget att vi avlöser äldste Kent D. Watson som medlem i de sjuttios andra kvorum.

Vi uppmärksammar och uttrycker också uppskattning för äldsterna

César H. Hooker och Craig T. Wright som har avlösts från sitt tjänande som områdessjuttio.

De som vill instämma i vårt tack till dessa bröder för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi stöder följande som nya områdessjuttio: Julio A. Angulo, Peter F. Evans och Gennady N. Podvodov.

Alla som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Randall L. Ridd som andre rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Tack bröder och systrar för ert stöd och för er ständiga tro och böner för vår skull. ■

President Boyd K. Packer
president för de tolv apostlarnas kvorum

Nyckeln till andligt beskydd

Frid kan ingjutas i hjärtat på var och en som vänder sig till skrifterna och frigör de löften om beskydd och återlösning som finns i dem.

För en kort tid sedan beseglade jag ett ungt par i templet. Det här paret hade hållit sig värdiga fram till den underbara dag när en son och en dotter lämnar sina barndomshem för att bli man och hustru. Vid detta heliga tillfälle var de alldeles rena. Så småningom kommer de att fostra egna barn efter det mönster som vår Fader i himlen inrättat. Deras lycka, och framtida generationers lycka, beror på hur dessa normer som Frälsaren fastställt och framlagt i sina skrifter efterlevs.

Föräldrar idag undrar om det finns en trygg plats att fostra sina barn på. Det finns en trygg plats. Den finns i ett hem med evangeliet i centrum. Vi fokuserar på familjen i kyrkan och vi råder föräldrar överallt att fostra sina barn i rättfärdighet.

Aposteln Paulus profeterade och varnade för att ”i de sista dagarna skall det komma svåra tider.

Människorna kommer att älska sig själva och vara penningkära, skrytsamma, stolta, hånfulla, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa, oförsonliga, skvalleraktiga, obehärskade, råa, fientliga mot det goda,

falska, egensinniga och högmodiga. De skall älska njutning i stället för Gud och ha ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft. Håll dig borta från dem!”¹

Paulus profeterade också: ”Onda människor och bedragare skall göra framsteg — till det sämre. De bedrar och blir själva bedragna.”²

De här verserna tjänar som en varning och visar vilka mönster som ska undvikas. Vi måste hela tiden vara vaksamma och oförtröttliga. Vi kan betrakta var och en av dessa profetior och bocka för dem som aktuella och bekymmersamma i världen idag:

Svåra tider — just nu. Vi lever i mycket svåra tider.

Penningkära, skrytsamma, stolta — allt det här finns bland oss.

Hånfulla, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa — alla dessa märks tydligt.

Oförsonliga, skvalleraktiga, och så vidare — allt kan bockas av mot de rådande bevis som finns överallt omkring oss.

Moroni talade också om våra dagars ogudaktighet när han varnade:

”När ni ser sådant uppkomma ibland er, skall [ni] vakna till medvetande om ert hemiska tillstånd ...

Därför är jag, Moroni, befalld att skriva detta så att ondskan kan drivas bort och så att den tid kan komma då Satan inte har någon makt över människobarnens hjärtan, utan de kan förmås att ständigt göra gott, så att de kan komma till all rättfärdighets källa och bli frälsta.”³

Paulus och Moronis beskrivningar av våra dagar är så träffande att de inte kan avfärdas. För många kan de vara ganska oroande och nedslående. Men trots det överväldigas jag av en positiv känsla av optimism när jag tänker på framtiden.

I sin uppenbarelse, förutom listan av utmaningar och problem, talar Paulus även om för oss vad vi kan göra för att skydda oss:

”Men håll fast vid det som du har lärt dig och blivit överbevisad om. Du vet av vilka du har lärt det,

och du känner från barndomen de heliga Skrifterna som kan göra dig vis, så att du blir frälst genom tron i Kristus Jesus.”⁴

I skrifterna finns nycklarna till andligt beskydd. De innehåller den lära och de lagar och förrättningar som kan ge vart och ett av Guds barn ett vittnesbörd om Jesus Kristus som deras Frälsare och Återlösare.

Det har krävts år av förberedelser och en enorm insats för att få fram skrifterna på alla språk med fotnoter och tvärhänvisningar. Vi försöker göra dem tillgängliga för alla som vill studera dem. De lär oss vart vi ska vända oss och vad vi ska göra. De erbjuder hopp och kunskap.

För ett antal år sedan lärde äldste S. Dilworth Young i de sjuttio kvorum mig något om att läsa skrifterna. En stav hade problem med spänningar och svårigheter bland

medlemmarna och det fanns behov av vägledning.

Jag frågade president Young: "Vad bör jag säga?"

Hans svar var enkelt: "Säg till dem att läsa skrifterna."

Jag frågade: "Vilka skrifter?"

Han sade: "Det spelar faktiskt ingen roll. Säg till dem att öppna Mormons bok, till exempel, och börja läsa. Snart infinner sig frid och inspiration och en lösning visar sig."

Gör skriftläsning till daglig vana, så kommer välsignelserna. Skrifterna innehåller en varnande röst, men där finns även mycket näring.

Om språket i skrifterna först kan verka främmande för dig, så fortsätt läsa. Snart upptäcker du den skönhet och kraft som finns på dess sidor.

Paulus sade: "Hela Skriften är uttänkt av Gud och nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet."⁵

Du kan själv pröva det här löftet.

Vi lever i svåra tider, men ändå kan vi finna hopp och frid för oss själva och våra familjer. De som

lever i sorg och förtvivlat hoppas att ett barn ska kunna räddas från den plats som världen har fört det till, får aldrig ge upp. "Var inte rädd. Tro endast".⁶ Rättfärdighet är mäktigare än orättfärdighet.

Barn som får lära sig att förstå skrifterna tidigt i livet lär sig vilken väg de bör vandra och är mer benägna att hålla sig på den vägen. De som går vilse har förmåga att återvända och kan hitta tillbaka med lite hjälp.

Mosiahs söner stred mot kyrkan under en tid men omvände sig senare och genomgick en dramatisk förändring. I Alma läser vi: "Och dessa Mosiahs söner ... hade blivit starka i kunskapen om sanningen, ty de var män med sunt förstånd, och de hade flitigt utforskat skrifterna för att de skulle kunna få kännedom om Guds ord."⁷

President Joseph F. Smith var fem år gammal när hans far Hyrum blev dödad i fängelset i Carthage. Senare tog Joseph sig över slätterna med sin mor som var änka.

Som femtonåring kallades han på mission till Hawaii. Han kände sig vilse och ensam och sade: "Jag [var] mycket betryckt ... Jag kände mig så förnedrad i mina fattiga förhållanden, brist på intelligens och kunskap, endast som en pojke, att jag knappt vågade se [någon] ... i ögonen."

Medan han funderade över sin belägenhet en kväll, drömde den unge Joseph att han befann sig på resa och rusade framåt så fort han någonsin kunde. Han hade med sig ett litet knyte. Slutligen kom han till en underbar byggnad som var hans mål. När han gick fram emot den såg han ett anslag, "Bad". Han gick snabbt in och tvättade sig. Han öppnade sitt lilla knyte och där fanns rena, vita kläder. "Något", sade han, "som jag inte hade sett på länge." Han satte dem på sig och rusade fram till dörren på byggnaden.

"Jag knackade", sade han, "och dörren öppnades. Mannen som stod där var profeten Joseph Smith. Han tittade lite förebrående på mig, och

Panama City, Panama

hans första ord var: 'Joseph, du är sen.' Men jag fattade mod och sade:

'Ja, men jag är ren — jag är ren!'⁸

Och så kan det vara för var och en av oss.

Om du är inställd på att hålla dig trofast och aktiv i kyrkan, så håll kursen och var trogen dina förbund. Fortsätt framåt tills Herrens välsignelser kommer till dig och den Helige Anden uppenbaras som drivkraft i ditt liv.

Om du just nu är på en väg som leder bort från den som skrifterna visar, så låt mig försäkra dig om att det finns en väg tillbaka.

Jesu Kristus har fastställt en mycket tydlig metod för hur vi kan omvända oss och finna läkedom i livet. Botemedlet mot de flesta misstag består i att söka förlåtelse genom personlig bön. Men det finns vissa andliga sjukdomar, speciellt sådana som handlar om överträdelse av morallagar, som ovillkorligen kräver en kvalificerad andlig läkares hjälp och behandling.

För några år sedan kom en ung kvinna och hennes gamle far till mitt kontor. Hon hade rest långt med honom för att finna ett botemedel mot hans skuldkänslor. Som ung man hade han begått ett allvarligt

misstag och på ålderns höst kom minnet tillbaka till honom. Han kunde inte skaka av sig skuldkänslorna. Han kunde inte gå tillbaka och få sin ungdoms felsteg ogjort, men han kunde börja där han befann sig och få hjälp med att suddas bort den skuldkänsla som följt med honom i alla år.

Jag var tacksam för att jag genom att undervisa honom om principer ur Mormons bok kunde se tyngden av en enorm börda lättas från hans skuldror. När han och dottern körde den långa vägen tillbaka hem hade den gamle mannen lämnat skulden av tidigare överträdelser bakom sig.

Om du "vaknar till medvetande om [ditt] hemska tillstånd"⁹ och vill återfå fullständig andlig hälsa — vänd dig till din biskop. Han innehar de nycklar som kan hjälpa dig på vägen mot omvändelse.

Omvändelsen är personlig och det är förlåtelsen också. Herren kräver endast att man vänder sig från sina synder innan "[han] skall förlåta deras missgärningar och deras synder skall [han] inte mer komma ihåg".¹⁰

När omvändelseprocessen är avslutad kommer du att förstå innebörden i Jesajas löfte om försoningen: "Kom, låt oss gå till rätta

med varandra, säger Herren. Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakan, skall de bli vita som ull."¹¹

Liksom krita kan suddas bort från svarta tavlan kan uppriktig omvändelse suddas bort följderna av våra överträdelser genom Jesu Kristi försoning. Det löftet gäller under alla omständigheter.

Evangeliet lär oss att vara glada, att hysa tro snarare än rädsla, att finna hopp och övervinna förtvivlan, att lämna mörkret och vända oss mot det eviga evangeliets ljus.

Paulus och andra varnade för våra och kommande dagars prövningar. Men frid kan ingjutas i hjärtat på var och en som vänder sig till skrifterna och frigör de löften om beskydd och återlösning som de undervisar om. Vi uppmanar alla att vända sig till Frälsaren Jesus Kristus, till hans lärdomar som de återfinns i Gamla testamentet, Nya testamentet, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan.

Jag bär mitt fasta vittnesbörd om att skrifterna är nyckeln till vårt andliga beskydd. Jag vittnar också om den helande kraften i Jesu Kristi försoning, "genom honom skall alla kunna frälsas"¹² som vill bli frälst. Herrens kyrka har återigen upprättats på jorden. Jag bär vittne om att evangeliet är sant. Om honom är jag ett vittne. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Tim. 3:1–5.
2. 2 Tim. 3:13.
3. Ether 8:24, 26.
4. 2 Tim. 3:14–15.
5. 2 Tim. 3:16.
6. Mark. 5:36.
7. Alma 17:2.
8. Joseph F. Smith, *Evangeliets lära*, s. 459–460.
9. Se Ether 8:24.
10. Jer. 31:34.
11. Jes. 1:18.
12. Se L&F 76:42.

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

Kvinnans moraliska styrka

Er instinkt är att göra gott och vara goda, och när ni följer den Helige Anden växer er moraliska auktoritet och ert inflytande.

Sedan urminnes tider har samhället varit beroende av kvinnans moraliska styrka. Även om den inte är det enda positiva inflytandet i samhället, har den moraliska grundval som kvinnan skapat visat sig vara av största vikt för allas gemensamma bästa. Eftersom den varit så genomgripande är kvinnans moraliska styrka kanske ofta underskattad. Jag vill uttrycka tacksamhet för goda kvinnors inflytande, peka på några av de filosofier och trender som hotar kvinnans styrka och ställning, samt vädja till kvinnor att odla sin inneboende moraliska styrka.

Kvinnor för med sig till världen särskilda dygder, en gudomlig gåva som gör dem rustade att ingjuta sådana egenskaper som tro, mod, empati och förädling i förhållanden och i kulturer. När Paulus prisade den "uppriktiga tro" han fann i Timoteus, framhöll han att denna tro "först fanns hos din mormor Lois och din mor Eunice".¹

För flera år sedan när jag bodde i Mexiko såg jag med egna ögon vad Paulus menade. Jag minns en viss ung mor, en bland många goda kvinnor i kyrkan i Mexiko vilkas tro på Gud

är en del av deras liv så naturligt att de knappt verkar medvetna om det. Denna förtjusande kvinna utstrålade moralisk auktoritet, sprungen ur godhet, som påverkade alla omkring henne till det bättre. Tillsammans med sin make försakade hon många nöjen och ägodelar för det de prioriterade högre, till synes utan att tänka på det. Hennes förmåga att lyfta, anpassa och balansera ekonomin för barnens skull var nästan övermänsklig. Det krävdes mycket av henne och hennes arbete var ofta enformigt och alldagligt, men där fanns en underliggande stillhet, en känsla av att hon utförde Guds verk. Liksom Frälsaren hade hon förädlats av att välsigna andra med sitt tjänande och offer. Hon var kärleken personifierad.

Jag har blivit förunderligt välsignad genom kvinnors moraliska inflytande, särskilt från min mor och min hustru. Bland andra kvinnor jag är tacksam för finns Anna Daines. Anna och hennes man Henry och deras fyra barn var några av kyrkans pionjärer i New Jersey, USA. Med början under 30-talet, då Henry var doktorand på Rutgers University, arbetade han och

Anna oförtröttligt med skol- och samhällsorganisationer i Metuchen där de bodde, för att övervinna djupt rotade fördomar mot mormoner och för att göra samhället till en bättre plats för alla föräldrar att fostra sina barn på.

Anna arbetade till exempel som volontär vid KFUM i Metuchen och gjorde sig ovärderlig där. Inom ett år hade hon utnämnts till president för mödrarnas biorganisation och ombads sedan att kandidera för en av de tre kvinnliga posterna i KFUMs styrelse. Hon vann utan motstånd och blev därmed medlem i den styrelse som bara några år tidigare hade förvägrat de heliga att hålla möten i deras byggnad!²

Min familj flyttade in i New Brunswicks församling när jag var tonåring. Syster Daines lade märke till mig och uttryckte ofta sin tillit till min förmåga och potential. Det inspirerade mig att sikta högre — högre än jag skulle ha gjort utan hennes uppmuntran. En gång, på grund av en omtänksam och påpasslig varning från henne, undvek jag en situation som kunde lett till svårigheter. Även om Anna Daines inte längre är kvar, känns och återspeglas hennes inflytande fortfarande i hennes efterkommandes och otaliga andras liv, mitt eget inberäknat.

Min mormor Adena Warnick Swenson lärde mig att vara samvetsgrann när jag tjänade i prästadömet. Hon uppmuntrade mig att lära mig välsignelsen över sakramentets bröd och vatten utantill och förklarade att jag på så sätt kunde utsäga dem med större inlevelse och känsla. Hennes stöd till min morfar som var stavspatriark utvecklade hos mig en värnand för heliga ting. Mormor Swenson lärde sig aldrig köra bil, men hon visste hur man lärde pojkar att bli män i prästadömet.

En kvinnas moraliska inflytande upplevs ingenstans så kraftfullt eller välgörande som i hemmet. Det finns ingen bättre miljö för det uppväxande släktets fostran än den traditionella familjen, där en far och en mor verkar i harmoni för att försörja, undervisa och vårda barnen. Där det idealet inte finns försöker människor efterlikna dess fördelar så gott det går i just deras speciella omständigheter.

En mor kan alltid utöva ett inflytande som ingen annan person eller relation kan alstra. Genom kraften i hennes exempel och undervisning lär sig hennes söner att respektera kvinnlighet och införliva höga moralnormer i sina liv. Hennes döttrar lär sig kultivera sin egen dygd och att stå för det som är rätt om och om igen, hur illa omtyckt det än är. En mors kärlek och höga förväntningar får hennes barn att agera ansvarsfullt utan ursäkter, ta utbildning och personlig utveckling på allvar, och att ständigt bidra till allas välfärd. Äldste Neal A. Maxwell frågade en gång: "När mänsklighetens verkliga historia

helt och fullt avslöjas kommer den att karaktäriseras av ekot av gevärseld eller ljudet av vaggssånger? Militärernas stora vapenstillestånd eller kvinnornas fridsstiftande i hemmet och den närmaste omgivningen? Kommer det som hänt i vaggor och kök visa sig mer bestående än det som hände vid kongresser?"³

Kvinnans roll i skapandet av liv är synnerligen helig. Vi vet att våra fysiska kroppar har gudomligt ursprung⁴ och att vi måste uppleva både en fysisk födelse och en andlig pånyttfödelse för att nå de högsta nivåerna i Guds celestiaala rike.⁵ Alltså spelar kvinnor en avgörande roll (ibland med risk för sina egna liv) i Guds verk och härlighet "att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan"⁶. Som mor- och farmödrar, mödrar och föredömen har kvinnor varit väktare av livets goda källa genom att undervisa varje generation om vikten av sexuell renhet — om kyskhet före äktenskapet och trohet inom äktenskapet. På så sätt har de haft ett civiliserande inflytande

på samhället — de har tagit fram det bästa i männen, de har skapat sunda miljöer där trygga och friska barn kunnat fostras.

Systrar, jag vill inte överdriva berömmet till er, vilket vi ibland gör i morsdagstal som gör er generade. Ni behöver inte vara fullkomliga.⁷ Jag påstår inte att ni är det (kanske med ett undantag som just nu sitter här i närheten). Vad jag vill säga är att vare sig du är ensamstående eller gift, vare sig du har fött barn eller inte, vare sig du är gammal, ung eller mitt emellan, är din moraliska auktoritet livsviktig och vi har kanske börjat ta den och dig för givna. Visst finns det trender och krafter som försöker försvaga och till och med ta bort ditt inflytande, till stor skada för enskilda, familjer och samhället i stort. Låg mig nämna tre av dem som en varning.

En mycket skadlig filosofi som underminerar kvinnans moraliska inflytande är förringandet av äktenskapet, av moderskap och fostran av barn på heltid. Vissa ser på heltidsmödrar med fullständigt förakt och

påstår att det förnedrar kvinnan och att de obevekliga krav som barnuppföstran ställer är en form av exploatering.⁸ De hånar "mamma-karriären". Det är varken rättvist eller rätt. Vi förringar inte värdet av det kvinnor eller män uppnår i vilken värdig strävan eller karriär det än må röra sig om — vi har alla nytta av dessa prestationer — men framhåller fortfarande att det inte finns något viktigare än moderskap och faderskap i äktenskapet. Ingen karriär och inga pengar, auktoritet eller offentligt erkännande kan överskugga familjens ojämförliga belöningar. Vad en kvinna än kan uppnå i övrigt är hennes moraliska inflytande till störst nytta här.

Inställningar till människans sexualitet utgör ett hot mot kvinnans moraliska auktoritet på flera fronter. Aborter för personlig eller social bekvämlighets skull slår hårt mot kvinnans allra heligaste krafter och förstör hennes moraliska auktoritet. Detsamma gäller sexuell omoral och avslöjande klädsel som inte bara förnedrar kvinnan utan också förstärker lögnen att kvinnans sexualitet är det som bestämmer hennes värde.

Det har länge funnits en kulturell dubbelmoral. Kvinnan skulle vara sexuellt återhållsam medan mannens omoral ursäktades. Det orättvisa i en sådan dubbelmoral är uppenbart och har med all rätt kritiserats och förkastats. Hur önskvärt det än var att den förkastelsen skulle leda till att män höjde sig till en högre, gemensam norm har den istället lett till motsatsen — kvinnor och flickor uppmuntras nu att vara lika promiskuösa som dubbelmoralen förväntade sig att män skulle vara. Där kvinnans högre normer en gång krävde förpliktelse och ansvar av män, har vi nu samvetslösa sexuella förhållanden, faderlösa familjer och ökande fattigdom. Jämlik

promiskuitet berövar helt enkelt kvinnan hennes moraliska inflytande och förnedrar hela samhället.⁹ I denna ihåliga uppgörelse är det männen som "frigörs" och kvinnor och barn som får lida mest.

En tredje oroande sak orsakas av alla dem som i jämlikhetens namn vill sudda ut alla skillnader mellan maskulint och feminint. Ofta tar sig detta uttryck i att kvinnor pressas att ta efter mer maskulina drag — vara mer aggressiva, tuffa och konfronterande. Det är numera vanligt att i filmer och videospel se kvinnor i fruktansvärt våldsamma roller, med döda kroppar och förödelse i kölvattnet. Det är självdödande att se män i sådana roller och det är definitivt inte bättre att se kvinnor som begår våldshandlingarna.

Den tidigare generalpresidenten för Unga kvinnor Margaret D. Nadauld lärde: "Det finns nog med tuffa kvinnor i världen, vi behöver mjuka kvinnor. Det finns nog med råa kvinnor, vi behöver vänliga kvinnor. Det finns nog med ohyfsade kvinnor, vi behöver förfinade kvinnor. Det finns nog med berömda och rika kvinnor, vi behöver fler kvinnor med tro. Vi har nog med girighet, vi behöver mer godhet. Vi har nog med fåfånga, vi behöver mer dygd. Vi har nog med popularitet, vi behöver mer renhet."¹⁰ När feminina och maskulina olikheter suddas ut förlorar vi mäns och kvinnors tydliga, kompletterande gåvor som tillsammans skapar en större helhet.

Jag vädjar till kvinnor och flickor idag att skydda och utveckla den moraliska styrka som ni har inom er. Bevara denna medfödda dygd och de unika gåvor som ni för med er till världen. Er instinkt är att göra gott och vara goda, och när ni följer den Helige Anden växer er moraliska auktoritet och ert inflytande. Till er unga kvinnor säger jag: Förlora inte denna moraliska

styrka innan ni ens äger den i fullt mått. Se särskilt till att ert språk är rent och inte vulgärt, att era kläder återspeglar anständighet och inte fåfånga, att ert uppträdande visar renhet och inte promiskuitet. Ni kan inte ingjuta dygd i andra om ni själv samtidigt underhåller laster.

Systrar, av alla dem ni har kontakt med är det ert förhållande till Gud, er himmelske Fader, som är källan till er moraliska styrka, som ni alltid måste sätta främst i era liv. Kom ihåg att Jesus styrka kom av hans djupa hängivenhet mot Faderns vilja. Han avvek aldrig från det som behagade hans Fader.¹¹ Sträva efter att bli sådana lärjungar till Fadern och Sonen. Då kommer ert inflytande aldrig att avta.

Och var inte rädda att utöva detta inflytande utan rädsla eller ursäkter. "Var alltid beredda att svara [varje man, kvinna och barn] ... som begär att ni förklarar det hopp ni äger."¹² "Predika ordet, träd fram i tid och otid,

bestraffa, tillrättvisa och förmana, med allt tålmod och all undervisning.”¹³ ”Fostrera era barn i ljus och sanning.”¹⁴ ”[Lär dem] att be och att vandra rättrådigt inför Herren.”¹⁵

Må ingen uppsåtligt missförstå dessa förmaningar till kvinnorna. Genom att prisa och uppmuntra kvinnans moraliska styrka säger jag inte att män och pojkar på något sätt är ursäktade från sin plikt att stå för sanning och rättfärdighet, att deras ansvar att tjäna, uppoffra och hjälpa på något sätt är mindre än kvinnans eller att det kan överlämnas åt kvinnan. Män, låt oss stå med kvinnorna, dela deras bördor och utveckla en egen moralisk auktoritet som makar.

Kära systrar, vi förlitar oss på den moraliska styrka ni för med er till

världen, till äktenskapet, till familjen och till kyrkan. Vi förlitar oss på de välsignelser ni nedkallar från himlen genom era böner och er tro. Vi ber för er säkerhet, välfärd och lycka, och att ert inflytande ska upprätthållas. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

- 2 Tim. 1:5.
- Orson Scott Card, ”Neighborliness: Daines Style”, *Ensign*, apr. 1977, s. 19.
- Neal A. Maxwell, ”Guds kvinnor”, *Nordstjärnan*, okt. 1978, s. 16.
- Se Mose 2:27.
- Se Mose 6:57–60.
- Mose 1:39.
- ”För ett århundrade sedan upptäckte forskaren John Bowlby att bandet som skapas genom de otaliga omtänksamma gärningarna mellan mor och barn är den viktigaste grundvalen för social och känslomässig utveckling ... Och forskaren Sara Ruddick, vars huvudämne

är feminism, fann att det är en mors ’omsorgsfulla kärlek’ som är kärnan i gott föräldraskap. Genom ’kärlekens tålmodiga öga’ utvecklar mödrar en speciell kunskap om sina barn — en kunskap som ger dem en unik insikt i vad den ’bästa metoden’ för varje barn faktiskt bör vara” (Jenet Jacob Erickson, ”Love, Not Perfection, Root of Good Mothering”, *Deseret News*, 12 maj 2013, s. G3).

- Det är sant att många kvinnor i många generationer har exploaterats eller belastats med orättvisa bördor både i familjen och på jobbet, men osjälviskhet och uppoffringar behöver inte och borde inte smädas eller utnyttjas. Äldste Bruce C. Hafen har sagt: ”Om ’osjälvisk’ betyder att en kvinna måste ge upp sin inre identitet och personliga tillväxt så är den uppfattningen om osjälviskhet felaktig ... Men dagens frigörelsemodell ligger för långt åt andra hållet och skapar kvinnor som är överdrivet frigjorda från sina familjer. Ett förnuftigare synsätt är att män och hustrur är ömsesidigt beroende av varandra ... De kritiker som flyttat mödrar från beroende till oberoende hoppade över det fruktbara mellanläget av ömsesidigt beroende. De som flyttade mödrar från osjälviskhet till självskhet hoppade över det fruktbara mellanläget av självvalt tjänande som bidrar till kvinnans personliga tillväxt. På grund av dessa överdrifter har debatten om värdet av moderskap ironiskt nog orsakat samhället i stort att sätta mindre värde på inte bara mödrar utan kvinnor i allmänhet” (”Motherhood and the Moral Influence of Women” [tal till världsfamiljekongress, Genève, plenarmöte IV, 16 nov. 1999], http://worldcongress.org/wcf2_spkrs/wcf2_hafen.htm)
- En mor sade i en ledare i *Wall Street Journal*: ”Med undantag av några mormoner, protestanter och ortodoxa judar vet de flesta av oss inte hur vi ska lära våra egna söner och döttrar att inte ge bort sina kroppar så lättvindigt ... Men ändå finns det i min krets av väninnor en stark önskan att återgå till dygden. Jag känner inte till en enda av dem som inte känner kvardröjande obehag inför sitt eget sexuella förflutna. Och inte en enda kvinna jag frågat om detta har sagt att hon önskar att hon hade ’experimenterat’ mer” (Jennifer Moses, ”Why Do We Let Them Dress Like That?” *Wall Street Journal*, 19 mars 2011, s. C3).
- Margaret D. Nadauld, ”Kvinnlighetens glädje”, *Liahona*, jan. 2001, s. 18.
- Se Joh. 8:29.
- 1 Petr. 3:15.
- 2 Tim. 4:2.
- L&F 93:40.
- L&F 68:28.

Äldste S. Gifford Nielsen
i de sjuttios kvarum

Påskynda Herrens verk!

Vi måste var och en entusiastiskt utveckla och genomföra vårt personliga spelupplägg och verka tillsammans med heltidsmissionärerna.

För ett antal år sedan behövde jag tala med hustrun till en av biskoparna i vår stav, så jag ringde hem till dem. En liten son svarade i telefonen. Jag sade: "Hej. Är din mamma hemma?"

Han svarade: "Ja, det är hon. Jag ska hämta henne. Vem är det?"

Jag svarade: "Säg att det är president Nielsen."

Det blev en kort paus och sen hörde jag en mycket upphetsad röst säga: "Du mamma, det är president *Hinckley* som ringer!"

Jag kan inte föreställa mig vad hon måste ha tänkt. Promenaden till telefonen måste ha varit den längsta i hennes liv. Tanken slog mig: "Borde jag?" Det gjorde jag inte men vi fick oss ett gott skratt. Vid närmare eftertanke måste hon ha varit besviken över att det bara var jag som ringde.

Vad skulle du göra om Herrens profet hade ringt och kallat dig? Men det har han ju! President Thomas S. Monson har, som han än en gång gjorde denna morgon, kallat var och en av oss till ett mycket viktigt verk. Han sade: "Nu är det dags för medlemmar och missionärer att komma samman, att samarbeta, att verka i Herrens vingård och föra själar till honom" ("Tro på frälsningsverket, [Världsomfattande

ledarutbildningsmöte, 23 juni 2013]; lds.org/broadcasts).

Har vi lyssnat?

Över hela världen upplever stavar, distrikt och missioner en ny energi allteftersom Frälsarens förkunnelse till Joseph Smith 1832 uppfylls: "Se, jag skall påskynda mitt verk i dess tid" (L&F 88:73).

Bröder och systrar, den tiden är *nu!* Jag känner det, och jag är säker på att ni gör det också.

Jag ville omsätta min iver och min tro på Jesus Kristus i handling. När jag spelade amerikansk fotboll tänkte jag på spelupplägg. När en match började rådde det inga tvivel om att när vårt lag hade förberett sig och hade rätt spelupplägg så skulle vi lyckas. Men när jag för en kort tid sedan talade med BYU:s legendariske tränare LaVell Edwards om våra spelupplägg sade han: "Jag brydde mig inte om vilka spelupplägg ni använde, så länge det ledde till poäng!" Som en av hans quarterbackar tyckte jag att det var betydligt mer komplicerat än så, men kanske är det hans enkla filosofi som gjort att han fått en arena uppkallad efter sig.

Eftersom vi alla spelar i Herrens lag, har var och en av oss vårt eget vinnande spelupplägg? Är vi redo för matchen? Om vi som medlemmar

verkligen älskade våra familjer, vänner och bekanta, skulle vi då inte vilja bära vårt vittnesbörd om det återställda evangeliet för dem?

Vid seminariet för nya missionspresidenterna som hölls i juni mottog 173 nya presidenter och deras fruar, vilket var fler än någonsin, sina slutliga instruktioner för att kunna påbörja sin tjänst. Var och en av de 15 medlemmarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvarum talade till denna särskilda grupp.

Äldste L. Tom Perry sade avslutningsvis: "Det här är den mest anmärkningsvärda perioden i kyrkans historia. Det är något som kan mäta sig med de storslagna händelser som inträffat i det förflutna, som den första synen, som Mormons boks gåva, som evangeliets återställelse, som alla de händelser som har lagt grunden för oss att gå framåt och undervisa i vår himmelske Faders rike" ("Avslutande ord", [tal under seminarium för nya missionspresidenterna, 26 juni 2013], s. 1, Church History Library, Salt Lake City).

Vi behöver vara mer engagerade än någonsin förut för att motsvara våra ledares iver och våra heltidsmissionärers engagemang. Det här verket kommer inte att gå framåt på det sätt som Herren avser utan oss! Som President Henry B. Eyring har sagt: "Oavsett ålder, förmåga, ämbete i kyrkan eller geografisk belägenhet är vi ett i vår kallelse att hjälpa honom med hans skörd av själar" ("Vi är ett", *Liahona*, maj 2013, s. 62).

Jag vill berätta om ett spelupplägg som jag känt mig manad att använda efter att ha bett, läst kapitel 13 i *Predika mitt evangelium* och begrundat tidigare upplevelser. Jag inbjuder er att fundera över dessa tre punkter då ni tänker igenom ert eget spelupplägg.

För det första: Be särskilt om att ni ska kunna föra någon närmare

Frälsaren och hans evangelium varje dag. Ni kan göra det genom att se alla människor som Guds söner eller döttrar som hjälper varandra på vägen hem. Tänk på alla de nya vänner ni kommer att få.

För det andra: Be för de missionärer som verkar i ert område och för deras undersökare och nämn dem vid namn varje dag. Det enda sättet ni kan göra det på är att hälsa på dem, titta på deras namnbrickor, nämna dem vid namn och fråga dem vilka de undervisar. Äldste Russell M. Nelson sade nyligen följande visa ord: "Om du inte känner igen en persons namn och ansikte kan Herren inte hjälpa dig att lära känna hans eller hennes hjärta."

Jag var närvarande vid en underbar systems dop. Hon bar sitt vittnesbörd. Jag kommer alltid att minnas hur hon sa: "Aldrig tidigare har så många människor bett för mig och visat mig så stor kärlek! Jag vet att detta verk är sant!"

För det tredje: Bjud in en vän till en aktivitet i ditt hem eller någon annanstans. Vart du än går och vad du än gör, fundera över vem som skulle

uppskatta aktiviteten och lyssna sedan till Anden då han vägleder dig.

Frälsaren har lärt mig en enkel sak i mina personliga evangeliestudier som jag tycker passar väldigt väl in på "påskyndandet". När jag känner någonting väldigt starkt så syns det när jag skriver och jag avslutar ofta en mening med ett utropstecken, något som per definition uttrycker en "stark känsla eller indikerar avgörande betydelse" (*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11:e uppl. [2003], "exclamation point").

Jag blev nyfiken när jag märkte att jag hittade många skriftställen om insamlingen som slutande med utropstecken, till exempel Almas innerliga vädjan: "O, att jag vore en ängel och kunde få mitt hjärtas önskan uppfylld, så att jag kunde gå ut och tala som med Guds basun, med en röst som fick marken att skaka, och ropa omvändelse till varje folk!" (Alma 29:1).

Enligt efterforskningar finns det 65 verser som innehåller starka känslor om missionsarbete, bland annat följande:

"Hur stor är inte hans glädje över den själ som omvänder sig! ...

Och om det vore så att ni arbetade alla era dagar med att ropa omvändelse till detta folk, och endast förde en enda själ till mig, hur stor skall då inte er glädje vara tillsammans med honom i min Faders rike!

Och om nu er glädje blir stor över en enda själ som ni har fört till mig i min Faders rike, hur stor blir då inte er glädje om ni för många själar till mig!" (L&F 18:13, 15–16).

Det faktum att jag lagt märke till dessa verser spelade en viktig roll i mitt första uppdrag som områdessjuttio. Jag var en smula nervös över att vara aposteln äldste Quentin L. Cooks följeslagare vid en stavskonferens. Då jag steg in på stavspresidentens kontor till det första mötet den helgen lade jag märke till ett par slitna, bronserade skor på bokhyllan bakom hans skrivbord, och ett skriftställe som slutade med ett utropstecken. När jag läste det kändes det som om Herren var medveten om mina studier, att han hade besvarat mina böner och att han visste precis vad jag behövde för att lugna mitt ångsliga hjärta.

Jag bad stavspresidenten att berätta historien bakom skorna.

Han sade:

”De här skorna har tillhört en ung man som omvänts till kyrkan och vars familjesituation var ansträngd. Ändå beslutade han sig för att genomföra en framgångsrik mission, vilket han också gjorde i Guatemala. När han kom hem träffade jag honom för att ge honom en hedervärd avlösning och märkte att hans skor var utslitna. Denne unge man hade gett allt åt Herren med föga om ens något stöd från sin familj.

Han märkte att jag stirrade på hans skor och frågade mig: ’Är något på tok?’

”Jag svarade: ’Nej, allt är som det ska vara! Kan jag få de där skorna?’”

Stavspresidenten fortsatte: ”Min respekt för och kärlek till denne återvändande missionär var överväldigande! Jag ville befästa minnet av upplevelsen så jag lät bronsera skorna. Det är en påminnelse till mig när jag kommer in på kontoret om ansträngningen vi alla måste göra oavsett våra omständigheter. Versen var från Jesaja: ’Hur ljuvliga är inte glädjebudbärandens fotsteg när han kommer över bergen och förkunnar frid, bär fram goda nyheter och förkunnar frälsning och säger till Sion: ”Din Gud är konung!”’ (Jesaja 52:7)

Mina kära bröder och systrar, den gode biskopens fru undrade kanske varför profeten ringde till henne. Jag vittnar om att varken hon eller vi behöver undra längre—UTROPSTECKEN!

Jag vet att vi var och en entusiastiskt måste utveckla och genomföra vårt personliga spelupplägg och verka tillsammans med heltidsmissionärerna—UTROPSTECKEN!

Jag vill tillsammans med profeten Joseph Smith bära det vittnesbördet: ”Och nu, efter de många vittnesbörd som har givits om honom är detta det allra sista vittnesbördet som vi ger om honom: Att han lever!” (L&F 76:22) I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Äldste Arnulfo Valenzuela
i de sjuttios kворum

Små och enkla medel

Låt oss räcka ut handen till andra med tro och med kärlek.

Mina kära bröder och systrar, för bara några veckor sedan var jag på missionärsskolan i Mexico City för att tala till missionärerna. Min hustru och jag anlände med avsikt flera timmar i förväg. När vi utforskade de vackra trädgårdarna och välskötta gatorna på missionärsskolan kunde vi inte låta bli att lägga märke till glädjen som strålade från hundratals unga äldsters och systers ansikten. De var alla fokuserade på att få nya språkkunskaper och lära sig bättre förstå sina uppdrag som missionärer.

När jag stannade till för att ta in den underbara synen begrundade jag Almas ord när han befallde sin son Helaman att föra en historia över sitt folk som en del av uppteckningarna som hade anförtrotts honom, och att helighålla alla dessa ting så att de en dag skulle gå ut till varje nation, släkte, tungomål och folk.

Alma sade sedan till honom:

”Nu tror du kanske att detta är dåraktigt av mig, men se, jag säger dig att med små och enkla medel uträttas mycket stort, och små ting bringar många gånger de visa på skam.

Och Herren Gud använder sig av medel för att genomföra sina stora

och eviga avsikter, och med mycket små medel bringar Herren de visa på skam och åstadkommer många själars frälsning” (Alma 37:6–7).

Oskuldsfullheten och ungdomen hos våra missionärer exemplifierar Herrens sätt, att de som är ödmjuka kan ”inbjuda andra att komma till Kristus genom att hjälpa dem ta emot det återställda evangeliet genom att tro på Jesus Kristus och hans försörjning, omvända sig, döpas, ta emot den Helige Andens gåva och att hålla ut intill slutet” (*Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer*, s. 1).

Som medlemmar i kyrkan kan vi, genom våra egna små och enkla medel, ”övertyga många om deras felaktiga vägar” och hjälpa dem ”till kunskapen om deras Gud, till deras själars frälsning” (se Alma 37:8).

Vid ett tillfälle följde jag med en stavspresident och en biskop på besök till en mindre aktiv medlem. Vi undervisade honom i all enkelhet om sabbatsdagens välsignelser. Vi uttryckte vår uppriktiga kärlek till honom. Han svarade, ”Det enda jag behövde var att någon kom och gav mig en *abrazo*”, en kram. Jag ställde mig genast upp och omfamnade honom. Nästa dag var det söndag.

Samme broder kom till sakramentsmötet med hela sin familj.

Vid ett besökslärarbesök sade Martha, en medlem i vår församling, till min hustru och hennes kamrat att de aldrig fick komma på besök igen. Hon hade bestämt sig för att sluta gå i kyrkan. En av besökslärarna frågade Martha om de fick sjunga en psalm tillsammans en sista gång och hon samtyckte. När de sjöng hände något speciellt. Undan för undan började Anden fylla rummet. Var och en av dem kände det. Marthas hjärta började mjukna. Med ögonen fyllda av tårar uttryckte hon sitt hjärtas känslor för sina besökslärare. I den stunden insåg hon att hon visste att evangeliet var sant. Hon tackade sina besökslärare för besöket och uttryckte en önskan att de skulle komma tillbaka. Från och

med den dagen tog hon emot dem med glädje.

Martha började gå i kyrkan med sin unga dotter. I flera år gick de regelbundet och Martha förlorade aldrig hoppet om att hennes make så småningom skulle välja att följa med dem. Slutligen kom dagen när Herren rörde vid hans hjärta och han började följa med dem, vilket även deras andra dotter gjorde kort därefter. Den här familjen började känna den sanna glädje som kom av att de hade evangeliets välsignelser i sitt hem. Sedan dess har Martha verkat trofast som Hjälpförningens president i vår församling och hennes man har verkat väl i flera stavsambeten. Allt började med att de sjöng en psalm — ett enkelt medel som berörde Marthas hjärta.

Naaman var den arameiske kungens högste befälhavare, en hedervärd

och tapper man, men han var också spetälsk (se 2 Kung. 5:1). Sedan han utan framgång sökt botemedel för spetälskan hos Israels kung för Naaman till profeten Elisás hus. Elisa sände bud till honom som sade:

”Gå i väg och tvätta dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött bli friskt igen och du bli ren.”

Men Naaman blev vred och for sin väg och sade: ’Jag trodde att han skulle gå ut till mig och träda fram och åkalla Herrens, sin Guds, namn och föra sin hand fram och åter över stället och så ta bort spetälskan’ ...

Men hans tjänare gick fram och talade till honom och sade: ’Min fader, om profeten hade begärt något svårt av dig, skulle du då inte ha gjort det? Hur mycket mer nu då han endast har sagt till dig: Tvätta dig, så blir du ren!’

Då for han ner och doppade sig i Jordan sju gånger, så som gudsmannen hade sagt. Och hans kött blev friskt igen som en ung pojkes kött, och han blev ren" (2 Kung. 5:10–11, 13–14).

Vår profet, president Thomas S Monson har inbjudit oss alla att gå ut och rädda våra bröder och systrar. Han har sagt: "Världen behöver er hjälp. Ni kan ge stadga åt fötter, fatta tag i händer, uppmuntra sinnen, inspirera hjärtan och rädda själar. Evighetens välsignelser väntar på er" ("Till undsättning", *Liahona*, juli 2001, s. 57).

Jag vittnar om att många av de som behöver vår hjälp väntar på oss. De är redo för att deras tappra bröder och systrar ska sträcka sig ut mot dem och rädda dem, genom små och enkla medel. Jag har själv tillbringat många timmar med att besöka mindre aktiva medlemmar i kyrkan vars hjärtan redan har uppmjukats av Herren och som är redo att ta emot våra vittnesbörd och våra uppriktiga uttryck för kärlek. När vi räcker ut handen och bjuder in dem återvänder de till kyrkan utan att tveka.

Låt oss räcka ut handen till andra med tro och med kärlek. Låt oss minnas Herrens löfte:

"Och om det vore så att ni arbetade alla era dagar med att ropa omvändelse till detta folk, och endast förde en enda själ till mig, hur stor skall då inte er glädje vara tillsammans med honom i min Faders rike!

Och om nu er glädje blir stor över en enda själ som ni har fört till mig i min Faders rike, hur stor blir då inte er glädje om ni för många själar till mig!" (L&F 18:15–16).

Jag bär vittne om Herrens kärlek till alla sina barn. Jag vet att han lever och att han är vår Återlösare. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Timothy J. Dyches
i de sjuttios kворum

Vill du bli frisk?

När vi omvänder oss och kommer till Herren blir vi helade och vår skuld utplånas.

Under en glad högtid i Jerusalem lämnade Frälsaren folkmassan för att söka upp de mest nödställda. Han fann dem vid Betesda, en damm med fem pelargångar som låg vid boskapsmarknaden och var känd för att dra till sig plågade människor.

Johannesevangeliet berättar för oss att det vid dammen "låg många sjuka, blinda, halta och lama som väntade på att vattnet skulle komma i rörelse.

En ängel kom vid en viss tidpunkt ned till dammen och rörde vid vattnet. Den som då blev den förste att kliva ned i det botades från den sjukdom han hade" (se Joh. 5:3 samt fotnot; se också King James översättning, John 5:3–4).

Frälsarens besök återges i Carl Blochs vackra tavla med titeln *Kristus botar de sjuka vid dammen i Betesda*. Bloch skildrar hur Frälsaren lyfter en tillfällig tätduk och ser på den "sjuke mannen" (se Joh. 5:6–7) som ligger nära dammen och väntar. Här syftar ordet *sjuk* på någon som är kraftlös, och betonar Frälsarens barmhärtighet och nåd när han stillsamt kom för att bistå dem som inte kunde hjälpa sig själva.

På målningen kryper den sjuke mannen ihop i skuggorna på golvet, utmattad och uppgiven efter att ha lidit av samma åkomma i 38 år.

När Frälsaren lyfter hörnet på tygstycket med ena handen, vinkar han med den andra och ställer en inträngande fråga: "Vill du bli frisk?"

Mannen svarar: "Herre, jag har ingen som leder mig ner i dammen när vattnet kommer i rörelse, och när jag själv försöker ta mig dit, hinner någon annan före mig" (Joh. 5:6–7).

Jesus kommer med en djupgående och oväntad lösning på mannens till synes omöjliga dilemma:

"Stig upp, ta din bädd och gå!"

Genast blev mannen frisk och tog sin bädd och gick" (Joh. 5:8–9).

I en annan rörande scen berättar Lukas hur Frälsaren på sin färd till Jerusalem träffade tio spetälska. På grund av deras sjukdom stannade de "på avstånd" (Luk. 17:12). De var utstötta — orena och önskade.

"Jesus, Mästare, förbarma dig över oss!" ropade de (Luk. 17:13). Med andra ord vädjade de: "Finns det *ingenting* du kan göra för oss?"

Den store läkaren visste, trots att han var fylld av medkänsla, att miraklet måste föregås av tro och sader därför till dem; "Gå och visa er för prästerna" (Luk. 17:14).

När de gick sin väg i tro inträffade undret. Kan ni föreställa er den överväldigande glädje de kände för varje steg de tog, när de såg hur deras

kroppar blev rena, friska och återställda mitt framför deras ögon?

”Och när en av dem såg att han hade blivit botad, vände han tillbaka och prisade Gud med hög röst

och föll ner för [Mästarens] fötter och tackade honom ...

Och [Jesus] sade till honom: ’Stig upp och gå! Din tro har frälst dig’ (Luk. 17:15–16, 19).

Som tidigare läkare och kirurg fokuserade jag på att bota och rätta till fysiska åkommor. Jesus Kristus botar kroppen, sinnet och anden, och hans helande börjar med tro.

Minns du när du varit uppfylld av tro och lycka? Kommer du ihåg ögonblicket när du fann ditt vittnesbörd eller när Gud bekräftade för dig att du är hans son eller dotter och att han älskar dig väldigt mycket — och du kände dig hel? Om de tillfällena verkar avlägsna kan du finna dem igen.

Frälsaren lär oss hur vi kan bli friska — bli hela eller botade:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt” (Matt. 11:28–30).

”Kom ... och följ mig” (Luk. 18:22) inbjuder oss att lämna vårt gamla liv och våra världsliga begär bakom oss och bli en ny skapelse, för vilken ”det gamla är förbi [och] det nya har kommit” (2 Kor. 5:17), med ett nytt, trofast hjärta. Och vi blir hela igen.

”Närma er mig och jag skall närma mig er, sök mig flitigt och ni skall finna mig, be och ni skall få, bulta och det skall öppnas för er” (L&F 88:63).

När vi närmar oss Herren förstår vi att det är meningen att jordelivet ska vara svårt och att det ska finnas ”en motsats till allting” (2 Nephi 2:11). Det är inte en brist i frälsningsplanen. Motsatser eller motstånd är snarare en nödvändig del av jordelivet och stärker vår vilja och förbättrar våra val. De förändringar vi möter i livet hjälper oss att bygga upp en evig relation till Gud — och inpränta hans bild i vårt ansikte när vi öppnar våra hjärtan för honom (se Alma 5:19).

”Gör detta till minne av mig” (Luk. 22:19) är vad vår Frälsare bad oss om när han instiftade det vi kallar sakramentet. Den förrättningen med bröd och vatten förnyar heliga förbund som vi har ingått med Gud och inbjuder försoningens kraft i våra liv. Vi blir helade genom att överge vanor och livsstilar som förhårdar våra hjärtan och gör oss styvackade. När vi lägger ner ”våra upprorsvapen” (se Alma 23:7) kan vi använda ”kraften att handla av oss själva” (se L&F 58:28) utan att längre förblindas av Satans hårklyverier eller dövas av den sekulariserade världens oljud.

När vi omvänder oss och kommer till Herren blir vi hela och vår skuld utplånas. Vi kanske undrar, som Enos gjorde: ”Hur kan det ske?” Herren svarar: ”Tack vare din tro på Kristus ... Stå därför upp, din tro har helat dig” (Enos 1:7, 8).

Corrie ten Boom, en gudfruktig kristen holländska, blev helad på detta sätt, trots att hon hade varit inspärrad i koncentrationsläger under andra världskriget. Hon led mycket, men till skillnad från sin älskade

syster Betsie, som avled i ett av lägren, överlevde Corrie.

Efter kriget talade hon ofta offentligt om sina upplevelser och om läkedom och förlåtelse. Vid ett tillfälle kom en före detta nazist som hade varit en av vakterna under Corries fruktansvärda inspärning i tyska Ravensbrück fram till henne. Han gladdes åt hennes budskap om Kristi kärlek och förlåtelse.

”Vad jag är tacksam för ert budskap, *Fräulein*”, sade han. ’Jag tror att det är som ni säger, att han har tvättat bort mina synder!’

Han sträckte fram handen för att skaka min”, minns Corrie. ”Och jag, som så ofta hade predikat om vikten av att förlåta, höll min hand vid min sida.

Då jag kände de arga, hämndlystna tankarna skölja över mig, visste jag att de var syndiga ... Herre Jesus, bad jag, förlåt mig och hjälp mig att förlåta honom.

Jag försökte le och jag kämpade för att lyfta handen. Jag kunde inte göra det. Jag kände ingenting, inte den minsta gnutta värme eller barmhärtighet. Så ännu en gång bad jag en tyst bön. Jesus, jag kan inte förlåta honom. Ge mig din förlåtelse.

När jag tog hans hand hände något ofattbart. Och sedan tycktes den läkande värmen genomströmma hela min varelse, samtidigt som i mitt hjärta väcktes en kärlek till denne främling som nästan överväldigade mig.

Så upptäckte jag att det inte är vår förlåtelse, lika lite som det är vår godhet, som världens läkedom hänger på. Det är Herrens. När han säger att vi ska älska våra fiender ger han oss, tillsammans med budet, själva kärleken.”¹

Corrie ten Boom blev hel.

President Thomas S. Monson har sagt: ”Det finns ett liv som stöder dem

som är oroliga eller bedrövade och sorgsna — Herren Jesus Kristus.”²

Om du känner dig oren, oälskad, olycklig, ovärdig eller skadad, kom då ihåg att ”allt som är orättvist i livet kan bli rätt igen genom Kristi försoning.”³ Ha tro och tålmod när det gäller Frälsarens tidsplan och hans avsikter för dig. ”Var inte rädd. Tro endast” (Mark. 5:36).

Du kan vara övertygad om att Frälsaren fortfarande vill bota våra själar och våra hjärtan. Han står vid dörren och klappar på. Låt oss öppna den genom att återigen börja be, omvända oss, förlåta och glömma. Låt oss älska Gud och tjäna vår nästa och stå på heliga platser med liv som blivit rena. Den sjuke mannen vid dammen i Betesda, den spetälske längs vägen till Jerusalem och Corrie ten Boom

blev friska. ”Vill du bli frisk?” Ställ dig upp och gå. Hans ”nåd är nog” (2 Kor. 12:9) och du går inte ensam.

Jag har lärt mig att Gud lever. Jag vet att vi alla är hans barn och att han älskar oss för dem vi är och dem vi kan bli. Jag vet att han sände sin Son till världen som försoningsoffer för hela mänskligheten och att de som tar till sig hans evangelium och följer honom blir friska och hela, ”i hans egen tid och på hans eget sätt och enligt hans egen vilja” (L&F 88:68). Det är mitt vittnesbörd till er i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Corrie ten Boom, *The Hiding Place* (1971), s. 215.
2. Thomas S. Monson, ”Möt livets utmaningar”, *Nordstjärnan*, jan. 1994, s. 67.
3. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer*, s. 52.

Äldste Jeffrey R. Holland

i de tolv apostlarnas kворum

Som ett krossat kär!

Vilket är det bästa sättet att möta psykiska eller känslomässiga utmaningar när de drabbar dig eller dem du älskar?

Aposteln Petrus skrev att Jesu Kristi lärjungar ska ”visa medkänsla” med varandra¹. I den andan vill jag tala till dem som lider av någon form av mental sjukdom eller känslomässig ohälsa, vare sig plågorna är milda eller svåra, kortvariga eller kroniska. Vi anar hur komplexa de här tillstånden är när vi hör yrkesmän tala om neuroser och psykos, om genetiska anlag, om kromosomrubbingar, om bipolaritet, paranoia och schizofreni. Hur förvirrande allt det här än kan vara, är de här åkommorna några av jordelivets realiteter, och det borde inte vara skamligare att erkänna dem än att erkänna att man kämpar med högt blodtryck eller att man plötsligt drabbats av en elakartad tumör.

När man strävar efter att finna frid och förståelse i dessa svåra frågor, är det av största vikt att komma ihåg att vi lever — och valde att leva — i en fallen värld, där i en gudomlig avsikt vår strävan mot gudaktighet ska prövas gång på gång. Vi kan vara fullkomligt säkra på att planen utlovade en Frälsare, en Återlösare som genom vår tro på honom skulle lyfta oss segrande över dessa prövningar och motgångar, även om priset för detta skulle vara oändligt stort för både Fadern som sände honom och för Sonen som kom. Det är bara

kunskapen om denna gudomliga kärlek som gör vårt eget mindre lidande först uthärdligt, sedan begripligt och slutligen återlösande.

Jag ska lämna de extraordinära sjukdomar jag har nämnt och koncentrera mig på något som vi vanligtvis kallar depression. När jag talar om det här så talar jag inte om dagar när allt går snett, sista deklarationsdagen eller andra stunder av missmod som vi alla upplever. Alla blir oroliga eller nedstämda ibland. I Mormons bok står det att Ammon och hans bröder var nedslagna under en mycket svår tid,² och det kan vi också vara. Men i dag talar jag om något allvarigare, om en åkomma så svår att den påtagligt begränsar en människas förmåga att fungera normalt, om en krater i sinnet så djup att ingen med känsla för ansvar kan påstå att den kan försvinna om den drabbade bara rätar på axlarna och tänker mer positivt — även om jag själv är en ivrig förespråkare för upprätade axlar och positivt tänkande!

Nej, den här mörka natten i sinne och ande är mer än bara nedslagenhet. Jag har sett den drabba en helt änglalik man när hans älskade hustru sedan femtio år gick bort. Jag har sett den drabba nyblivna mödrar i form av det som eufemistiskt kallas ”baby

blues”. Jag har sett den drabba oroliga studenter, militärveteraner och far- och mormödrar som oroar sig för sina vuxna barns välbefinnande.

Och jag har sett det hos unga fäder som försöker försörja sin familj. Just det här såg jag skrämmande nog en gång hos mig själv. Vid en viss tid i vårt äktenskap när oron för ekonomin kolliderade med överväldigande utmatning, upplevde jag ett psykiskt slag som var lika oväntat som det var verkligt. Med Guds nåd och min familjs kärlek fortsatte jag att fungera och arbeta, men fortfarande efter alla dessa år hyser jag en djup medkänsla med andra som plågas mer kroniskt eller djupare av sådant svärmod än vad jag gjorde. I vilket fall som helst har vi alla hämtat mod från dem som, med profeten Joseph Smiths ord, ”utforskat och begrundat den mörkaste avgrund”³ och tagit sig igenom den — inte minst Abraham Lincoln, Winston Churchill och äldste George Albert Smith. Den sistnämnde var en av de mildaste och mest kristuslika männen i vår tidsutdelning, som kämpade mot återkommande depressioner i flera år innan han blev den allmänt älskade åttonde profeten och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Så vilket är det bästa sättet att möta psykiska eller känslomässiga utmaningar när de drabbar dig eller dem du älskar? Förlora framför allt inte tron på din Fader i himlen, som älskar dig mer än du kan förstå. Som president Monson sade till hjälpföringsstyrarna så rörande i lördagskväll: ”Den kärleken förändras aldrig ... Den finns för er när ni är ledsna eller glada, nedslagna eller hoppfulla. Guds kärlek är er vare sig ni tror att ni förtjänar den eller inte. Den är helt enkelt alltid där.”⁴ Tivla aldrig någonsin på det och förhärda aldrig ditt hjärta. Fortsätt trofast att

följa de beprövade andaktsfulla vanor som bjuder in Herrens ande till ditt liv. Sök råd från dem som innehar nycklar till din andliga välfärd. Be om och sätt värde på prästadömetes välsignelser. Ta emot sakramentet varje vecka och håll fast vid de fullkomnande löftena i Jesu Kristi försökning. Tro på underverk. Jag har sett så många underverk ske när varje annan indikation visade att hoppet var ute. Hoppet är *aldrig* ute. Om underverken inte kommer snart eller till fullo eller inte verkar komma alls, minns då Frälsarens egen kvalfulla stund: Om den bittra kalken inte går ifrån oss så drick den och var stark, och lita på att bättre tider väntar.⁵

När du om möjligt försöker förebygga ohälsa, var då uppmärksam på tecken på stress hos dig själv och andra som du kan hjälpa. Liksom med din bil, var uppmärksam på stigande

temperaturer, hög hastighet eller låg bränslenivå. När du drabbas av "utmattningsdepression", gör då nödvändiga korrigeringar. Tröttheten är en vanlig fiende för oss alla — så stanna upp, varva ner, återhämta dig och fyll på bränsle. Läkare intygar att om vi inte tar oss tid att må bra, får vi sannolikt senare ta oss tid att må dåligt.

Om krafterna fortsätter att sina — sök råd från seriösa människor med godkänd utbildning, yrkesfärdigheter och goda värderingar. Var ärlig mot dem om din bakgrund och dina svårigheter. Begrunda på ett ansvarsfullt sätt under bön de råd de ger och de lösningar de rekommenderar. Om du hade blindtarmsinflammation skulle Gud förvänta sig att du sökte få en prästadömetes välsignelse *och* bästa möjliga medicinska vård. Det gäller även känslomässig ohälsa. Vår Fader i himlen förväntar sig att vi använder

alla de underbara gåvor han har gett oss i den här härliga tidsutdelningen.

Om du är den som drabbats eller är vårdgivare, försök då att inte överväldigas av uppgiften omfattning. Tro inte att du kan lösa alla problem, men lös dem du kan. Om det så bara är små segrar, var tacksam för dem och ha tålmod. Dussintals gånger i skrifterna befäller Herren någon att vara stilla — och vänta.⁶ Att tålmodigt uthärda vissa saker är en del av vår jordiska utbildning.

Ni vårdgivare ska inte i arbetet med att hjälpa andra förstöra er egen hälsa. I allt det här bör ni vara visa. Löp inte fortare än ni har krafter till.⁷ Oavsett vad mer du kan eller inte kan ge, så kan du be dina böner och du kan ge "uppriktig kärlek"⁸. "Kärleken är tålig och mild ... Den fördrar allting ... den hoppas allting, den uthärdar allting. Kärleken upphör *aldrig*."⁹

Låt oss också minnas att även i sjukdom eller svåra utmaningar finns det mycket i livet att hoppas på och vara tacksam för. Vi är så oändligt mycket mer än våra begränsningar eller våra prövningar! Stephanie Clark Nielson och hennes familj har varit vänner till oss i över 30 år. Den 16 augusti 2008 hamnade Stephanie och hennes man Christian i en flygplanskrasch med påföljande brand som skadade henne så oerhört att hon bara kändes igen på sina målade tånaglar när familjemedlemmar kom för att identifiera offren. Det fanns nästan ingen chans att Stephanie skulle överleva. Efter tre månader i koma vaknade hon och fick se sig själv. Då kom de psykiska ären och en fasansfull depression. Stephanie hade fyra barn under sju års ålder och ville inte att de någonsin skulle se henne igen. Hon kände att det vore bättre att inte leva. ”Jag trodde det skulle vara lättare”, sade Stephanie

till mig en gång på mitt kontor, ”om de bara glömde bort mig och jag tyst försvann ur deras liv”.

Men till hennes eviga fördel, och tack vare bönerna från maken, släkt, vänner, fyra vackra barn och ett femte som familjen Nielson fick för bara 18 månader sedan, kämpade Stephanie sig tillbaka från den självdestruktiva avgrunden och blev en av de populäraste mammabloggarna i nationen. Hon förkunnar öppet för de fyra miljoner som följer hennes blogg att hennes ”gudomliga ändamål” i livet är att vara mamma och att ta vara på *varje dag* som hon har fått på den här vackra jorden.

Oavsett vilket problem ni har, mina bröder och systrar — psykiska eller känslomässiga eller fysiska eller andra — rösta inte emot det dyrbara i livet genom att göra slut på det! Lita på Gud. Håll fast vid hans kärlek. Vet att en dag kommer en strålande gryning när alla jordelivets skuggor flyr. Fastän

vi kan känna oss ”som ett krossat käril”, som psalmisten sade¹⁰, måste vi komma ihåg att kärlet är i den gudomliga krukmakarens händer. Krossade sinnen kan helas precis som krossade ben och krossade hjärtan. Medan Gud arbetar på reparationerna kan resten av oss hjälpa till genom att vara barmhärtiga, okritiska och vänliga.

Jag vittnar om den heliga uppståndelsen, denna obeskrivliga grundläggande gåva i Herrens Jesu Kristi försoning! Liksom aposteln Paulus vittnar jag om att det som sås förgängligt uppstår oförgängligt och det som sås i svaghet uppstår till slut i kraft.¹¹ Jag vittnar om den dagen då våra kära som vi kände som funktionshindrade i dödligheten kommer att stå framför oss, förhärligade och storslagna, och andlöst fulländade till kropp och sinne. Vilket fantastiskt ögonblick det ska bli! Jag vet inte om vi kommer att vara gladast för vår egen skull, för att vi fått bevittna ett sådant underverk, eller gladast för deras skull, för att de är fulländade och ”slutligen fria”¹². Må vi, fram till den timme då Kristi fulländade gåva står klar för oss alla, leva i tro, hålla fast vid hoppet och ”visa medkänsla”¹³ med varandra. Det är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Petr. 3:8.
2. Se Alma 26:27; se också Alma 56:16.
3. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 266.
4. Thomas S. Monson, ”Vi vandrar aldrig ensam”, *Liahona*, nov. 2013, s. 123, 124.
5. Se Matt. 26:39.
6. Se till exempel Ps. 4:5; L&F 101:16.
7. Se Mosiah 4:27.
8. L&F 121:41.
9. 1 Kor. 13:4, 7–8; kursivering tillagd; se också Moroni 7:45–46.
10. Ps. 31:12.
11. Se 1 Kor. 15:42–43.
12. ”Free at Last”, i *American Negro Songs: 230 Folk Songs and Spirituals, Religious and Secular* (1998), sammanst. av John W. Work, s. 197.
13. 1 Petr. 3:8.

Äldste M. Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kворum

Sätt din lit till Herren

Engagera dig och gör vad du kan för att sprida det underbara budskapet om Jesu Kristi evangeliums återställelse.

Syster Ballard och jag återvände nyligen från ett uppdrag i fem länder i Europa. Där hade vi förmånen att träffa många av våra missionärer, kanske några av era söner och döttrar. Sedan president Thomas S. Monson tillkännagav sänkningen av åldern för våra unga män och våra unga kvinnor för att verka som missionärer har jag haft nöjet att träffa över 3 000 av dem. Kristi ljus strålar från deras ansikten och de är ivriga att föra verket framåt, att finna och undervisa, att döpa, att aktivera och att stärka och bygga upp Guds rike. Men när man pratar med dem så inser man snabbt att de inte kan göra det här arbetet själva. I dag vill jag tala till alla kyrkans medlemmar, för det är nödvändigt att var och en av oss engagerar sig i att sprida evangeliet.

Som vi hört många gånger förut, profeten Joseph Smith förkunnade att "efter allt som sagts är [vår] största och viktigaste plikt att predika evangeliet" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s. 328*).

År 1974 sade president Spencer W. Kimball: "Den kanske främsta anledningen till missionsarbetet är att ge världen en möjlighet att höra och ta emot evangeliet. Skrifterna är fulla av befallningar och löften, upprop

och belöningar om och för evangeliets predikande. Jag använder ordet *befallning* med avsikt, för det tycks vara ett ofrånkomligt ansvar som vi inte kan undfly, enskilt eller som grupp" (se "När världen är omvänd", *Nordstjärnan*, sep. 1984, s. 1).

I juli samma år åkte syster Ballard och jag iväg med våra barn för att presidera över Kanadamissionen Toronto. President Kimballs ord ekade i mina öron, särskilt när han sade; "Bröder och systrar, jag undrar om vi gör allt vi kan. Är vi nöjda med det vi gör för att undervisa hela världen? Vi har predikat evangeliet nu i 144 år. Är vi beredda att ta längre steg? Att få en större vision?" (se *Nordstjärnan*, sep. 1984, s. 3).

Han bad oss också att öka takten och arbeta tillsammans för att bygga upp Guds kyrka och rike.

I juni i år upprepade president Thomas S. Monson exakt samma budskap till kyrkans medlemmar. President Monson sade: "Nu är det dags för medlemmar och missionärer att komma samman ... [och] verka i Herrens vingård och föra själar till honom. Han har berett medel för oss till att sprida evangeliet på många sätt, och han ska hjälpa oss i vårt arbete om vi handlar i tro och utför hans verk" ("Tro på frälsningsverket" [tal

under särskild satellitutsändning den 23 juni 2013]; lds.org/broadcasts).

Det är bra, bröder och systrar, att begrunda profeternas lärdomar, ända från Joseph Smiths tid till i dag. De har uppmuntrat och uppmanat kyrkans ledare och medlemmar att med iver verka för att föra ut återställelsens budskap till alla vår himmelske Faders barn i hela världen.

Mitt budskap i eftermiddag är att Herren *verkligen* påskyndar sitt verk. I vår tid kan det bara göras när varje medlem i kyrkan sträcker sig ut med kärlek för att sprida sanningarna i Jesu Kristi återställda evangelium. Vi behöver arbeta tillsammans med våra nästan 80 000 missionärer som nu verkar. Information om det här stora arbetet, speciellt uppgifterna för ledare i stavs- och församlingsråd, står tydligt förklarad på webbplatsen "Påskynda frälsningsarbetet" under LDS.org.

Vi vet från vår efterforskning att de flesta av kyrkans aktiva medlemmar vill att de personer som de älskar ska få ta del av evangeliets välsignelser, och även personer som de aldrig har träffat. Vi vet också att många medlemmar tvekar att utföra missionsarbete och sprida evangeliet av främst två anledningar.

- Den första är rädsla. Många medlemmar ber inte ens om möjligheter att sprida evangeliet av rädsla för att de ska få gudomliga maningar att göra något som de tror de inte klarar av.
- Den andra anledningen är en missuppfattning om vad missionsarbete är.

Vi vet att när någon håller ett tal på sakramentsmötet och säger: "I dag ska jag tala om missionsarbete", eller kanske till och med när äldste Ballard

ställer sig upp på generalkonferensen och säger samma sak, så kanske några av er som lyssnar tänker: ”Inte nu igen. Vi har hört det här förut.”

Vi vet att ingen tycker om att känna sig skyldig. Du kanske känner att man ber dig göra sådant som är orealistiskt i dina relationer med vänner eller grannar. Med Herrens hjälp vill jag ta bort den rädsla ni eller någon av våra heltidsmissionärer kan ha inför att berätta om evangeliet för andra.

Bestäm er för att göra det som Jesus Kristus har bett oss göra.

Frälsaren sade:

”Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er.

Ty var och en som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas.

Vem bland er ger sin son en sten, när han ber om bröd,

eller en orm, när han ber om en fisk?

Om ni ... förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall då inte er Fader i himlen ge det som är gott åt dem som ber honom” (Matt. 7:7–11).

Bröder och systrar, rädsla ersätts med tro och tillit när medlemmar och heltidsmissionärer knäböjer i bön och ber Herren välsigna dem med

missionärstillfällen. Sedan måste vi visa vår tro och söka efter möjligheter att presentera Jesu Kristi evangelium för vår himmelske Faders barn, och då kommer säkerligen tillfällen. Det här kräver aldrig att man gör något som känns påtvingat eller krystat. Det flödar som ett naturligt resultat av vår kärlek till våra bröder och systrar. Var bara positiv så känner de du talar med din kärlek. De glömmer aldrig den känslan, även om det kanske inte var rätt tillfälle för dem att ta emot evangeliet. Det kan också ändras i framtiden när deras omständigheter förändras.

Det är omöjligt för oss att misslyckas när vi gör vårt bästa när vi går Herrens ärenden. Resultatet må vara en följd av personens handlingsfrihet, men det är vårt ansvar att sprida evangeliet.

Lita på Herren. Han är den gode herden. Han känner sina får och hans får känner igen hans röst, och idag är den gode herdens röst din röst och min röst. Och om vi inte engagerar oss kommer många som skulle ha lyssnat på återställens budskap att förbigås. Enkelt sagt handlar det om tro och handling från vår sida. Principerna är ganska enkla: be, enskilt och med din familj, om missionärstillfällen. Herren har sagt i Lärän

och förbunden att många människor har hållits borta från sanningen bara ”för att de inte vet var de skall finna den” (L&F 123:12).

Du behöver inte vara en utåtriktad person eller en värtalig eller övertygande lärare. Om du känner sann kärlek och ett sant hopp inom dig har Herren lovat: ”Höj era röster för dessa människor, uttala de tankar som jag skall lägga i era hjärtan, och ni skall inte komma på skam inför människorna,

ty det skall ... i samma ögonblick, bli er givet vad ni skall säga” (L&F 100:5–6).

I Predika mitt evangelium påminns vi alla om att ”ingenting händer i missionsarbetet förrän [vi] har funnit någon att undervisa. Samtala med så många människor ni kan varje dag. Det är naturligt att känna en viss oro över att tala med människor, men du kan be om tron och styrkan att vara mer modig, ja öppna din mun för att förkunna det återställda evangeliet” (s. 161). Ni heltidsmissionärer, om ni vill undervisa mer måste ni tala med fler varje dag. Det har alltid varit det som Herren har sänt ut missionärer att göra.

Herren känner oss. Han vet att vi har våra provningar. Jag inser att det kan kännas för en del av er som om ni bär på tunga bördor, men jag ber att ingen av er någonsin ska känna att det är en börda att prata om evangeliet med andra på ett normalt, trevligt sätt. Det är snarare en förmån! Det finns ingen större glädje i livet än att verka med iver i Herrens tjänst.

Nyckeln är att du är inspirerad av Gud, att du ber honom om vägledning och sedan gör det som Anden manar dig till. När medlemmarna ser frälsningsarbetet som bara sitt ansvar kan det kännas skrämmande. När de

ser det som en inbjudan att hjälpa Herren att föra själar till honom så att de kan undervisas av heltidsmissionärerna, är det inspirerande, stärkande och upplyftande.

Vi ber inte alla att göra allting. Vi ber bara alla medlemmar att be, med vetskapen att om varje medlem, ung som gammal, når ut till en enda person från nu och till jul skulle miljontals människor känna Herrens Jesu Kristi kärlek. Vilken underbar gåva till Frälsaren.

För sex veckor sedan fick jag ett brev från en mycket framgångsrik medlemsmissionärsfamilj, familjen Munn i Florida. De skrev:

”Käre äldste Ballard, en halvtimme efter den världsomfattande utsändningen om att påskynda frälsningsarbetet höll vi vårt eget missionärsrådsmöte i familjen. Vi gladdes åt att våra tonåriga barnbarn ville vara med. Vi är glada att rapportera att vi sedan vårt rådsmöte har ökat vår undervisningspool med 200 procent.

Våra barnbarn har tagit med vänner till kyrkan, vi har njutit av sakramentsmötet med några av våra mindre aktiva vänner, och några av våra nya kontakter ska ta emot missionärslektionerna. En av våra mindre aktiva systrar har inte bara kommit

tillbaka till kyrkan utan har tagit med sig nya undersökare.

Ingen har tackat nej till att få missionärslektionerna. Vilken spännande tid att vara medlem i kyrkan” (personligt brev, 15 aug. 2013).

Följ Andens maningar. Vädja till Herren i mäktig bön. Engagera dig och gör vad du kan för att sprida det underbara budskapet om Jesu Kristi evangeliums återställelse.

Jag citerar en annan framgångsrik medlemsmissionär, Clayton Christensen: ”Varje gång du bildligt talat tar någon vid handen och presenterar Jesus Kristus för honom eller henne så känner du hur innerligt vår Frälsare älskar dig och personen vars hand ligger i din” (*The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel* [2013], s. 1).

Må Gud välsigna er, bröder och systrar, att ni ska finna den stora glädje som kommer när ni upplever underverk genom er tro. Som vi får lära oss i Moroni, kapitel 7:

”Kristus har sagt: Om ni har tro på mig skall ni få kraft att göra vad jag än finner lämpligt ...

ty det är genom tro som underverk utförs, och det är genom tro som änglar visar sig och betjänar människor. Ve därför människobarnen om sådant har upphört, ty det är på grund av otro, och därför är allt förgäves” (Moroni 7:33, 37).

Av egen erfarenhet kan jag vittna om att Herren hör era böner och att ni ska få många möjligheter nu och under kommande år att presentera Jesu Kristi evangelium för vår himmelske Faders dyrbara barn. President Monson, vi har lyssnat. Vi ska alla söka efter att hitta den enskilde. Jag ber att vi alla får uppleva den stora glädje som kommer av missionsarbete, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Äldste L. Tom Perry
i de tolv apostlarnas kvorum

Lärdomarna och principerna i Trosartiklarna

Varje trosartikel ökar på ett unikt sätt vår kunskap om Jesu Kristi evangelium.

När jag fick uppdraget att tala under generalkonferensens prästadsession började jag genast tänka på en underbar primärlärare. Hennes stora önskan var att förbereda oss för att bli värdiga att ta emot prästadömet. Hon grillade oss på kraven för examen från Primär — att lära sig namnen på de tolv apostlarna och Trosartiklarna utantill. Hon lovade oss också: Om vi allesammans kunde återge de tretton trosartiklarna utantill skulle vi få välja var den sista lektionen skulle hållas.

Vi valde en speciell plats som vi tyckte om att vandra till på de steniga sluttningarna alldeles ovanför den första dammen vid mynningen till Logan Canyon i norra Utah. Det fanns en liten avsats bland klipporna där man kunde göra upp eld och grilla korb och rosta marshmallows. Men när vi valde platsen tänkte vi inte på vår lärare, som var äldre och definitivt inte särskilt sportig av sig. Om vi

hade tänkt efter hade någon av oss kanske kommit på att hon skulle ha svårt att komma dit upp. Men hennes löfte var bindande och hon följde käckt med oss.

Först klättrade vi uppför en liten backe. På den tiden fanns där inga elektriska ledningar i vägen. Med lite hjälp klarade vår lärare att komma upp på kullen. När vi väl kommit upp på toppen gick vi ner i ett stenigt område som vi kallade "Sköldpaddstryggen".

När vi kom fram tog det en stund för vår lärarinna att hämta andan. Men när vi lagat vår mat och satt oss ner för att äta, hade hon hämtat sig tillräckligt för att hålla vår sista lektion. Hon berättade hur mycket hon tyckt om att undervisa oss i Primär de senaste två åren. Hon berömde oss för hur bra vi kunde Trosartiklarna. Hon kunde ropa upp vilket nummer som helst och vi kunde citera den artikeln. Sedan sade hon att trots att vi lärt oss

Trosartiklarna utantill skulle det bara vara en massa ord om vi inte förstod lärdomarna och principerna som finns i dem. Hon uppmuntrade oss att studera de lärosatser i evangeliet som varje trosartikel undervisar om. Hon förklarade att lärdomarna som finns i Trosartiklarna är indelade i grupper.

I. Gudomen och Kristi grundläggande lära

Vi lär oss i första trosartikeln att gudomen består av tre personer: Gud Fadern, Jesus Kristus och den Helige Anden.

Den andra trosartikeln lär oss att vi är ansvariga för våra egna handlingar på jorden.

Den tredje ger en vision om Frälsarens mission att frälsa vår himmelske Faders barn.

Den fjärde lär oss vikten av grundläggande principer och förordningar.

Kraften i vår lärares ord har varit en källa till inspiration för mig tack vare hennes betoning på vikten av att studera evangeliet. Skrifterna ger oss en sanningsnorm som vi kan använda för att avgöra om den kunskap vi tar emot är sann eller falsk. Sanna lärdomar kommer från Gud, källan och grunden till all sanning. Den sanna lärans lärdomar och innebörd finns i vår Herres och Frälsares evangelium. Falsa lärdomar kommer från Satan, alla lögners fader. Hans önskan är att förvränga, ändra och förvanska uppenbarade sanningar. Han vill bedra oss så att några av oss går vilse på vägen tillbaka till vårt himmelska hem.

Skrifterna lär oss hur vi ska undvika falska lärdomar. Vi läser till exempel i Paulus brev till Timoteus:

"Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet,

för att gudsmänniskan skall bli fullt färdig, väl rustad för varje god gärning” (2 Tim. 3:16–17).

Den läran är lika viktig för kyrkan som batteriet för en mobil. När du tar bort batteriet från din telefon går den inte att använda. En kyrka som inte längre undervisar om den sanna läran är inte heller till någon nytta. Den kan inte leda oss tillbaka till vår himmelske Fader och vårt eviga hem.

II. Prästadörets organisation och ordning

När vi börjar förstå Kristi grundläggande lära, undervisar femte och sjätte trosartiklarna oss om prästadörets organisation och ordning. Under Herrens ledning organiserade Joseph Smith Frälsarens kyrka med hjälp av prästadörets myndighet — Guds makt. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är samma organisation som Kristus organiserade och ledde när han levde på jorden.

Vilken underbar dag det var för Joseph Smith och Oliver Cowdery i maj 1829 när de gick ut i skogen för

att be om hjälp att förstå läran om dop till syndernas förlåtelse, som de hade läst om medan de översatte Mormons bok. Det fanns många lärosatser om dopet som de olika kyrkorna undervisade om i början av 1800-talet och Joseph och Oliver visste att alla kunde inte vara sanna. De ville veta hur dopet skulle utföras på rätt sätt, och vem som hade myndighet att döpa.

Som svar på deras vädjan till Herren visade sig en budbärare från himlen för dem — Johannes Döparen. Han lade händerna på deras huvuden och förlänade dem myndigheten att döpa med dessa ord: ”I MESSIAS namn förlänar jag er, mina medtjänare, Arons prästadöme” (L&F 13:1).

Vilken underbar dag i världens historia! Prästadömet återställdes till jorden.

När vi tar emot prästadömet tar vi emot myndigheten att handla i Guds namn och att leda på sanningens och rättfärdighetens vägar. Den myndigheten är en nödvändig källa till rättfärdig kraft och inflytande till förmån

för Guds barn på jorden och kommer att bestå på andra sidan slöjan. Det var nödvändigt att prästadömet återgavs innan Jesu Kristi sanna kyrka kunde organiseras. Det är den grundläggande lärosatsen som vi lär från femte och sjätte trosartikeln.

III. Eviga resurser under jordelivets resa

De följande tre trosartiklarna — sjunde, åttonde och nionde — beskriver de resurser som undervisar oss på vår jordiska färd. Vi får andliga gåvor som leder oss när vi följer Herrens lärdomar och som beskyddar oss från ondskan. Skrifterna vägleder oss också. Om vi noga läser Guds ord uppenbarar han vår väg tillbaka till det eviga livet.

Den nionde trosartikeln lär oss att Gud har uppenbarat, att han nu uppenbarar och i framtiden kommer att uppenbara många stora och viktiga ting för sina profeter, siare och uppenbarare. Vi lär att förutom att lyssna till Andens milda och stilla röst och läsa skrifterna, är våra ledare i kyrkan ännu

en källa till vägledning. De är utvalda, kallade och avskilda till att välsigna våra liv med sin undervisning.

IV. Medlemsmissionärer

Den tionde, elfte och tolfte trosartikeln lär oss hur vi ska utföra missionsarbetet och dela med oss av evangeliet i en värld där det finns många nationer och olika lagar. Vi lär oss att Israels insamling bereder vägen för Frälsarens andra ankomst. Vi lär oss att män och kvinnor kan handla av egen kraft och att de antingen kan ta emot eller förkasta Guds ord enligt sitt eget samvetes maningar. Slutligen lär vi oss att medan vi sprider Jesu Kristi evangelium till jordens fyra hörn måste vi respektera regeringarna i de nationer vi kommer till. Vi tror verkligen på att lyda, ära och upprätthålla varje lands lagar.

V. Egenskaper att sträva efter

Den trettonde trosartikeln ger särskild insikt om hur vi bör leva och

uppföra oss. Den lyder: "Vi tror på att vara ärliga, sanna, kyska, välvilliga och dygdiga och att göra gott mot alla människor, ja, vi kan verkligen säga att vi följer Paulus uppmaning: Vi tror allting, vi hoppas allting, vi har uthärdat mycket och hoppas kunna uthärda allting. Finns det något som är dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt, så söker vi efter detta."

Vi bör alla lägga oss till med dessa egenskaper och leva våra liv så att vi kan vara goda föredömen på dem. Sanningarna som Trosartiklarna lär oss bygger på varandra, liksom de olika komponenterna i en mobiltelefon stöder varandra. Liksom den komplicerade leverantörskedjan som levererar komponenter till en mobiltelefon förser oss Trosartiklarna med återställensens viktiga lärosatser. Varje trosartikel ökar på ett unikt sätt vår kunskap om Jesu Kristi evangelium.

Min primärlärare hjälpte mig att besluta mig för att studera rikets lära. Hon lärde mig att söka efter

den djupare innebörden som dessa enkla trosartiklar har. Hon lovade mig att om jag tog mig tid att lära dessa heliga sanningar skulle den kunskap jag skaffade mig förändra mitt liv till det bättre, och jag vittnar om att så har skett.

Efter min lärares underbara lektion på berget i Logan Canyon märkte vi att vi hade stannat längre än planerat. Det började bli kväll och vi insåg att vi hade problem.

Min lärare hade kämpat för att komma upp till vår speciella plats, men att gå tillbaka visade sig vara en större utmaning. Det här visade bara att vi inte valt någon bra plats för vår utflykt. Det var svårt för oss att klättra ner, men ännu svårare för en person i hennes ålder.

Medan vi kämpade för att hjälpa henne uppför kullen kom två polismän. Primärs president hade skickat efter dem för att söka efter oss, för hon var rädd att vi hade gått vilse. Dramatiken som uppstod och lärdomarna som vi fick blev något jag aldrig kommer att glömma.

Ni unga män — jag uppmuntrar er att använda era skarpa hjärnor till att studera och lära er Trosartiklarna och de lärdomar de undervisar om. De är några av de viktigaste och säkert de mest kortfattade uttalandena om kyrkans lära. Om du använder dem som vägledning i dina studier av Jesu Kristi evangelium, blir du beredd att bära ditt vittnesbörd om de återställda sanningarna för världen. Du kommer att kunna undervisa på ett enkelt, rättfram och insiktsfullt sätt om själva kärnan i den tro du har som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Jag bär mitt vittnesbörd om att de tretton Trosartiklarna är sanna. I vår Herres och Frälsares, ja, i Jesu Kristi namn. Amen. ■

Biskop Gérald Caussé
förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

Ni är inte längre främlingar

I den här kyrkan finns inga främlingar och inga utomstående. Det finns bara bröder och systrar.

De flesta av oss har någon gång hamnat i en ny situation där vi känt oss främmande och osäkra. Det här hände vår familj för ungefär fem år sedan när president Thomas S. Monson kallade mig att verka som generalauktoritet i kyrkan. Den kallelsen gjorde att vår familj måste flytta från den vackra plats där vi hade trivts i mer än två decennier. Min fru och jag minns fortfarande våra barns omedelbara reaktion när de hörde talas om förändringen. Vår sextonårige son utropade: "Det är inget problem alls. Ni kan åka, jag stannar!"

Han bestämde sig sedan snabbt för att följa med oss och tog tacksamt emot denna nya möjlighet i sitt liv. Att leva i nya miljöer under de senaste åren har visat sig vara en lärorik och trevlig erfarenhet för vår familj, särskilt tack vare de sista dagars heligas varma mottagande och godhet. När vi bott i olika länder har vi kommit att uppskatta att enigheten hos Guds folk över hela världen är något verkligt och påtagligt.

Mitt ämbete har fört mig till många länder och har gett mig den stora förmånen att få presidera vid många möten. När jag tittar ut över olika

församlingar ser jag ofta medlemmar från många länder, språk och kulturer. En underbar aspekt av vår evangelieutdelning är att den inte är begränsad till ett geografiskt område eller en grupp nationer. Den är global och universell. Den förbereder Guds Sons underbara återkomst genom att samla in "[hans] barn från jordens fyra hörn"¹.

Även om kyrkans medlemmar ökar i mångfald, överskuggas våra olikheter av vår heliga arvedel. Som medlemmar i kyrkan upptas vi i Israels hus. Vi blir bröder och systrar, jämlika arvtagare till samma andliga släktlinje. Gud lovade Abraham att "alla som tar emot detta evangelium skall uppkallas efter [hans] namn och skall räknas som [hans] avkomlingar och skall ställa sig upp och prisa [honom] som sin fader".²

Ett löfte har getts till alla som blir medlemmar i kyrkan: "Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj."³

Ordet *främling* är en översättning av det latinska ordet *extraneus*, som betyder "yttre" eller "utifrån". Vanligtvis betecknar det någon som

är "utomstående" av olika anledningar, vare sig det beror på ursprung, kultur, åsikter eller religion. Som Jesu Kristi lärjungar som strävar efter att vara i världen men inte av världen, känner vi oss ibland som utomstående. Vi vet, bättre än många andra, att vissa dörrar kan vara stängda för dem som ses som annorlunda.

I alla tider har Guds folk befallts att ta hand om alla som är främlingar eller som kan uppfattas som annorlunda. I forna dagar gynnades främlingar av samma gästfrihetsplikt som änkor och föräldralösa. Precis som de befann sig främlingen i en mycket utsatt situation, och hans överlevnad berodde på det beskydd han erbjöds av lokalbefolkningen. Israels folk mottog utförliga anvisningar om det här: "Främlingen som bor ibland er skall räknas som infödd hos er. Du skall älska honom som dig själv. Ni har ju själva varit främlingar i Egyptens land."⁴

Under sin jordiska verksamhet var Jesus ett föredöme i att gå långt utöver

Panama City, Panama

Santiago, Chile

den enkla plikten att visa gästfrihet och tolerans. De som uteslöts ur samhället, de som förkastades och ansågs vara orena av de självgoda, var föremål för hans medkänsla och respekt. De fick ta lika mycket del av hans lärdomar och tjänande.

Till exempel gick Frälsaren emot den tidens bestämda sedvänjor när han tilltalade den samaritiska kvinnan och bad henne om vatten. Han låg till bords för att äta med publikaner och skatteindrivare. Han tvekade inte att närma sig den spetälske, att vidröra honom och bota honom. Han beundrade den romerske officerens tro och sade till folksamlingen: "I Israel har jag inte hos någon funnit en så stark tro."⁵

Jesus har bett oss att efterleva lagen om fullkomlig kärlek, som är en universell och ovillkorlig gåva. Han sade:

"Ty om ni älskar dem som älskar er, vilken lön får ni för det? Gör inte publikaner det också?"

Och om ni hälsar endast på era bröder, vad gör ni för märkvärdigt med det? Gör inte hedningar det också?"

Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig."⁶

I den här kyrkan finns det inga främlingar och inga utomstående.

Det finns bara bröder och systrar. Den kunskap vi har om en evig Fader hjälper oss vara mer uppmärksamma på det broderskap och systerskap som bör råda mellan alla män och kvinnor på jorden.

Ett stycke ur romanen *Samhällets olycksbarn* belyser hur prästadömsbärare kan behandla dem som ses som främlingar. Jean Valjean hade just blivit frisläppt som fånge. Utmattad av en lång resa och döende av hunger och törst kom han fram till en liten stad och sökte mat och husrum för natten. När nyheten om hans ankomst spreds, stängde invånarna en efter en dörren för honom. Varken hotellet, värdshuset eller ens fängelset bjöd in honom. Han var förkastad, utstött och förvisad. När krafterna till sist tog slut föll han ihop framför porten till stadens biskop.

Denne gode ämbetsman var fullkomligt medveten om Valjeans förlutna, men bjöd in lösdrivaren till sitt hem med dessa barmhärtiga ord:

"Det här huset är inte mitt, det tillhör Jesus Kristus. När någon kommer innanför dörren här, behöver han inte säga vad han heter, men han ska tala om, vad som bekymrar honom. Ni lider, ni är hungrig och törstig, ni är välkommen ... Vad bryr jag mig

om ert namn? Innan ni talade om [ert namn] för mig, hade ni ett annat, som jag kände till mycket väl.

[Valjean] tittade förvånad på honom.

– Är det möjligt? Visste ni vad jag heter?"

– Ja, ni heter 'min broder', svarade biskopen."⁷

I den här kyrkan tillhör inte våra församlingar och kворum oss. De tillhör Jesus Kristus. Alla som kommer till våra möteshus bör få känna sig hemma. Ansvaret att välkomna alla är av allt större vikt. Den värld vi lever i går igenom en mycket omvälvande tid. På grund av den ökade tillgången på transportmedel, kommunikationshastighet och ekonomiernas globalisering, håller jorden på att bli ett enda stort samhälle där människor och nationer träffas, knyter an och umgås som aldrig förr.

Dessa stora världsomfattande förändringar tjänar den allsmäktige Gudens ändamål. Insamlingen av hans utvalda från jordens fyra hörn sker inte bara genom att missionärer sänds till fjärran länder utan också genom att människor från andra områden kommer till våra egna städer och grannskap. Många leds utan att veta om det av Herren till platser där de får höra evangeliet och komma till hans hjord.

Det är mycket troligt att nästa person som blir omvänd till evangeliet i er församling är någon som inte kommer från er vanliga krets av vänner och bekanta. Det kanske ni märker på deras utseende, språk, klädstil eller hudfärg. Den här personen kanske har vuxit upp med en annan religion, en annan bakgrund eller annorlunda livsstil.

Vänskapskontakt är ett viktigt ansvar för prästadömet. Aronska och melkisedekska prästadömetets kворum ska samverka med systrarna under biskopens ledning för att se till att var

och en välkomnas med kärlek och vänlighet. Hemlärare och besökslärare bör vara uppmärksamma och se till att ingen glöms bort eller ignoreras.

Vi behöver alla samarbeta för att skapa andlig enighet i våra församlingar och grenar. Ett exempel på fullkomlig enighet fanns hos Guds folk efter att Kristus besökt Amerika. Uppteckningarna konstaterar att det inte fanns "lamaniter eller något annat slags -iter, utan de var ett, Kristi barn och arvingar till Guds rike".⁸

Enighet uppnås inte genom att ignorera och isolera medlemmar som verkar annorlunda eller svagare och bara umgås med människor som liknar oss själva. Tvärtom uppnås enighet genom att välkomna och tjäna dem som är nya eller har särskilda behov. De här medlemmarna är till välsignelse för kyrkan och ger oss tillfällen att tjäna vår nästa och på så sätt rena våra egna hjärtan.

Alltså, mina bröder, är det er plikt att räckta handen till alla som visar

sig vid dörren till er kyrkobyggnad. Välkomna dem med tacksamhet och utan fördomar. Om människor ni inte känner kommer till ett av era möten, så hälsa varmt på dem och låt dem sitta med er. Jag ber er ta första steget för att hjälpa dem känna sig välkomna och älskade i stället för att vänta på att de ska komma till er.

Sedan ni välkomnat dem tänker ni över hur ni kan fortsätta betjäna dem. Jag hörde en gång om en församling där två underbara hjälpföreningssystrar, efter att två systrar med nedsatt hörsel döpts, bestämde sig för att lära sig teckenspråk för att kunna kommunicera bättre med dessa nyomvända. Vilket härligt exempel på kärlek till våra medsysskon i evangeliet!

Jag bär vittne om att ingen är en främling för vår himmelske Fader. Det finns ingen vars själ inte är dyrbar för honom. Jag vittnar med Petrus om att "Gud inte gör skillnad på människor,

utan tar emot den som fruktar honom och gör det som är rätt, vilket folk han än tillhör".⁹

Jag ber att Herren, när han samlar sina får på den yttersta dagen, kan säga till var och en av oss: "Jag var främling och ni tog emot mig."

Då ska vi säga till honom: "När såg vi dig vara främling och tog emot dig?"

Och han kommer att svara oss: "Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig."¹⁰

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Nephi 22:25.
2. Abraham 2:10; kursivering tillagd.
3. Ef. 2:19.
4. 3 Mos. 19:34.
5. Matt. 8:10; se också Matt. 8:2-3; Mark. 1:40-42; 2:15; Joh. 4:7-9.
6. Matt. 5:46-48.
7. Victor Hugo, *Les misérables: Samhällets olycksbarn*, översättning Jakob Gunnarsson (1998), s. 36.
8. 4 Nephi 1:17.
9. Apg. 10:34-35.
10. Matt. 25:35, 38, 40.

Äldste Randy D. Funk
i de sjuttios kvorum

Av honom kallad att förkunna hans ord

Om du är ödmjuk, lydlig och hörsammar Andens röst finner du stor glädje i ditt tjänande som missionär.

När jag inröstades som generalauktoritet i april i år var jag missionspresident i Indien. Jag fick tillfälle att själv bevittna vad en annan före detta missionspresident hade sagt till mig: "Den här kyrkans missionärer är helt enkelt fantastiska."¹

Äldste Pokhrel från Nepal var en av många enastående missionärer som syster Funk och jag verkade tillsammans med. Efter att ha varit medlem i kyrkan i bara två år kallades han som missionär i Indienmissionen Bangalore, en engelsktalande mission. Han sade själv att han var dåligt förberedd. Det var förståeligt. Han hade aldrig sett en missionär förrän han blev en själv, eftersom inga unga missionärer verkade i Nepal. Han läste inte engelska tillräckligt bra för att förstå instruktionerna i sitt kallelsebrev. När han anmälde sig till missionärsskolan hade han, istället för finbyxor, vita skjortor och slipsar, packat "fem par jeans, några t-shirts och en massa hårgelé".²

Även efter att ha skaffat sig rätt kläder sade han att han kände sig otillräcklig varenda dag de första veckorna. Han beskrev den delen av sin mission: "Det var inte bara engelskan som var svår, arbetet var minst lika besvärligt ... Inte nog med det, jag var hungrig, trött och hade hemlängtan ... Omständigheterna var svåra, men jag var beslutsam. Jag kände mig svag och otillräcklig. Vid de tillfällena bad jag min himmelske Fader om hjälp. Utan undantag kände jag mig tröstad varje gång jag bad."³

Även om missionsarbetet var nytt och en utmaning för äldste Pokhrel verkade han med stor tro och trofasthet och försökte förstå och följa det han lärde av skrifterna, *Predika mitt evangelium* och sina missionsledare. Han blev en mäktig lärare i evangeliet — på engelska — och en utomordentlig ledare. Efter missionen och en viss tid i Nepal återvände han till Indien för att fortsätta sin utbildning. Sedan januari i år har han verkat som grensresident i New Delhi. Tack vare

den verkliga tillväxt han upplevde som missionär fortsätter han att bidra till verklig tillväxt i kyrkan i Indien.

Hur kunde en ung man som aldrig hade sett en missionär bli en man med en sådan andlig styrka? Hur kan man få andlig kraft som missionär till att öppna dörrar, inkorgar och hjärtan hos dem i missionen där man verkar? Som vanligt finns svaren i skrifterna och i levande profeters och apostlars ord.

När evangeliet först predikades i England i juli 1837 uppenbarade Herren: "Vem du än sänder i mitt namn enligt dina bröders röst, de tolv som vederbörligen rekommenderats och bemyndigats av dig, skall ha makt att öppna mitt rikets dörr för alla nationer, vart du än sänder dem."⁴

Vart du än sänds, till vilken mission du än kallas, skall du veta att en medlem i de tolv vederbörligen har rekommenderat uppdraget och att du är kallad av Herrens profet. Du är kallad "genom profetia och genom handpåläggning"⁵.

Herren angav sedan villkoren för att löftet skulle uppfyllas. Han sade: "I den mån [vilket betyder att löftet uppfylls *om*] de [det vill säga de utsända missionärerna] 1) ödmjukar sig inför mig och 2) förblir i mitt ord och 3) hörsammar min Andes röst".⁶

Herrens löften är tydliga. För att få den andliga förmåga som behövs för att öppna Guds rikets dörr i den nation du blivit sänd till måste du vara ödmjuk, lydlig och kunna höra och följa Anden.

De här tre egenskaperna är nära förbundna med varandra. Om du är ödmjuk vill du vara lydlig. Om du är lydlig känner du Anden. Anden är nödvändig, för, som president Ezra Taft Benson lärde: "Utän Anden kan du aldrig ha framgång *oavsett* dina talanger och förmågor."⁷

Som missionspresident intervjuade jag ibland missionärer som hade det svårt eftersom de ännu inte var helt rena. De levde under sin andliga potential. Hur mycket de än ansträngde sig eller hur mycket gott de utförde, kunde de inte känna frid och till fullo njuta av den helige Andens gemenskap förrän de hade ödmjukat sig, omvänt sig helt och hållet och tagit del av Frälsarens barmhärtighet och nåd.

Herren har befallt sina tjänare att vara ödmjuka eftersom processen att bli andligt hel börjar med ett förkrossat hjärta. Tänk på det goda som kommer av brutna ting: Mark bryts för att plantera vete. Vete mals ner för att göra bröd. Bröd bryts för att bli symbol för sakramentet. När den ångerfulle tar del av sakramentet med ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande blir han eller hon helad.⁸ När vi omvänder oss och blir hel genom Jesu Kristi försoning har vi mycket mer att erbjuda Frälsaren när vi tjänar honom. ”Ja, kom till honom, och frambär hela er själ som ett offer åt honom.”⁹

Om du är tyngd av synd och behöver omvända dig, så gör det genast. När Frälsaren botade de lidande bjöd han dem ofta att stiga upp. Skrifterna förkunnar att de gjorde så genast, eller omedelbart.¹⁰ För att bli helad från ditt andliga lidande, ta emot hans inbjudan att stiga upp. Vänta inte, utan tala med din biskop, grensresident eller missionspresident och påbörja omvändelseprocessen nu.

Försoningens helande kraft ger din själ frid och förmåga att känna den Helige Anden. Frälsarens offer är omätligt men våra synder kan, även om de är många och allvarliga, bli räknade och bekända, övergivna och förlåtna. ”Och hur stor är inte hans glädje över den själ som omvänder sig!”¹¹

Det här löftet i Läran och förbunden är mäktigt: ”Pryd ständigt dina tankar med dygd. Då skall din självtillit växa sig stark i Guds närhet.”¹² När du lever ett dygdigt liv känner du fridfull självtillit inför Gud och har Andens kraft med dig.¹³

Vissa som är nya medlemmar i kyrkan eller som nyligen har blivit

fullt aktiva igen kanske säger: ”Jag är värdig nu och har en önskan att tjäna, men jag vet inte om jag vet tillräckligt.” I april lärde president Thomas S. Monson oss: ”Kunskap om sanningen och svaren på våra största frågor kommer till oss när vi lyder Guds bud.”¹⁴ Det är mycket tröstande att veta att vi får kunskap genom vår lydnad.

Andra kanske känner att de har begränsade talanger, förmågor eller erfarenhet att erbjuda. Om du bekymrar dig för sådant, minns äldste Pokhrels upplevelse. Förbered dig så gott du kan så kommer din himmelske Fader att förstora dina ödmjuka och trofasta ansträngningar. Äldste Richard G. Scott sade dessa uppmuntrande ord: ”När vi lyder Herrens bud och osjälviskt hjälper hans barn, blir kraft från Gud en naturlig följd: Kraft att göra mer än vi kan av oss själva. Våra insikter, våra talanger, vår förmåga utökas eftersom vi får kraft och styrka från Herren.”¹⁵

När du litar på Herren och hans godhet välsignar den allsmäktige Guden sina barn genom dig.¹⁶ Äldste Hollings från Nevada lärde sig det

tidigt under sin mission. Dagen efter ankomsten till Indien reste han med syster Funk och mig till Rajahmundry, hans första område. Samma eftermiddag besökte äldste Hollings och äldste Ganaparam en medlem och hennes mor. Modern ville veta mer om kyrkan eftersom hon sett hur evangeliet hade välsignat hennes dotters liv. Syster Funk följde med dem för att ge stöd. Eftersom lektionen skulle hållas på engelska och modern bara talade telugu var en broder från grenen där för att översätta vad som sades.

Äldste Hollings uppgift vid hans första undervisningstillfälle var att återge den första synen med profeten Josephs egna ord. Vi den här tidpunkten i lektionen vände han sig till syster Funk och frågade: "Ska jag säga det ord för ord?" eftersom han visste att det skulle översättas.

Hon svarade: "Säg det ord för ord så att Anden kan vittna om det du säger."

När den här nya missionären uppriktigt undervisade om den första synen, med profetens egna ord, förändrades uppsynen hos denna kära syster. Tårar trängde fram. När äldste Hollings avslutade det underbara budskapet och innan det han sagt kunde översättas, frågade hon med tårar i ögonen på sitt eget språk: "Får jag bli döpt? Och vill ni undervisa min son?"

Mina unga medtjänare, dörrar och hjärtan öppnas dagligen för evangeliets budskap — ett budskap som ger hopp och frid och glädje till Guds barn i hela världen. Om ni är ödmjuka, lydiga och hörsammar Andens röst, finner ni stor glädje i att verka som missionär.¹⁷ Vilken

underbar tid att vara missionär — en tid när Herren påskyndar sitt verk!

Jag bär vittne om vår Frälsare och hans "gudomliga befallning"¹⁸. "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!"¹⁹ Det här är hans kyrka. Han leder den genom levande profeter och apostlar. Under den närmaste timmen ska första presidentskapet undervisa oss. Låt oss ha "lätt för att fatta"²⁰, som Mormon, så att vi kan vara värdiga och redo när kallelsen kommer att förkunna med Andens kraft: "Se, jag är Jesu Kristi, Guds Sons, lärjunge. Jag har av honom kallats att förkunna hans ord bland hans folk så att de kan få evigt liv."²¹ I Jesu Kristi namn, amen ■

SLUTNOTER

1. Personligt samtal med Dennis C. Brimhall, president för Kentuckymissionen Louisville, 2005–2008.
2. Ashish Pokhrel, "My Name Is Ashish Pokhrel and This Is My Story" (opublicerad personlig historia, sept. 2011).
3. Pokhrel, "My Name Is Ashish Pokhrel".
4. L&F 112:21.
5. Trosartiklarna 1:5.
6. L&F 112:22.
7. Ezra Taft Benson, i *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2005), s. 180.
8. Idéer från ett tal av äldste Jeffrey R. Holland under en stavskonferens för Bountiful Utah Norra, 8–9 juni 2013.
9. Omni 1:26.
10. Se Mark. 5:41–42; Joh. 5:8–9.
11. L&F 18:13.
12. L&F 121:45.
13. Se L&F 121:46.
14. Thomas S. Monson, "Lydnad ger välsignelser", *Liahona*, maj 2013, s. 89.
15. Richard G. Scott, "Frid i hemmet", *Liahona*, maj 2013, s. 30.
16. För att beskriva vad de många nya missionärerna ska göra sade äldste Russel M. Nelson: "De ska göra det som missionärer alltid har gjort. De ska predika evangeliet! De ska välsigna den allsmäktige Gudens barn!" ("Rid på vågen", *Liahona*, maj 2013, s. 45.)
17. Se *Predika mitt evangelium*, s. V.
18. Thomas S. Monson, "O kommen, I Guds män", *Liahona*, maj 2013, s. 66.
19. Matt. 28:19.
20. Mormon 1:2.
21. 3 Nephi 5:13.

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Du kan göra det nu!

Så länge vi är villiga att ställa oss upp och fortsätta på vägen kan vi lära av misstagen och bli bättre och gladare.

När jag var liten och ramlade så kom jag upp igen i en och samma rörelse. Men med åren har jag kommit till den tråkiga insikten att fysikens lagar har förändrats — och inte till min fördel.

För en liten tid sedan åkte jag skidor med mitt 12-åriga barnbarn. Vi hade roligt tillsammans när jag plötsligt stötte på en isfläck och det slutade med en fantastisk kraschlandning i den branta backen.

Jag försökte ta mig upp på alla sätt men det gick inte — jag hade ramlat och kunde inte komma upp.

Jag mådde bra fysiskt sett, men min självkänsla hade fått sig en törn. Därför kontrollerade jag att hjälm och glasögon satt på plats, för jag ville inte att andra skidåkare skulle känna igen mig. Jag föreställde mig hur jag satt där hjälplös när de elegant svepte förbi och glatt ropade: "Hej, broder Uchtdorf!"

Jag började undra vad som krävdes för att rädda mig. Då dök mitt barnbarn upp vid min sida. Jag berättade vad som hade hänt men han verkade inte intresserad av mina förklaringar om varför jag inte kunde komma upp. Han tittade mig i ögonen, tog min hand och sa bestämt: "Opa, du kan göra det nu!"

Jag kom upp med en gång.

Jag skakar fortfarande på huvudet över det här. Det som känts omöjligt ögonblicket tidigare blev genast möjligt när en 12-årig pojke sträckte ut handen och sade: "Du kan göra det nu!" För mig var det en injektion av självförtroende, entusiasm och styrka.

Bröder, det kan komma tider i våra liv när det känns omöjligt att resa sig och gå vidare. Den där dagen i den snötäckta backen lärde jag mig något. Fast vi inte tror att vi kan ta oss upp, finns det ändå hopp. Och ibland behöver vi bara någon som ser oss i ögonen, tar oss i handen och säger: "Du kan göra det nu!"

En illusion om tuffhet

Vi kanske tror att det är troligare att kvinnor känner sig otillräckliga och besvikna — att det händer dem oftare än oss. Jag är inte säker på att det är så. Män upplever skuld känslor, depression och misslyckande. Vi kan låtsas att sådana känslor inte påverkar oss, men det gör de. Vi kan vara så nertyngda av misslyckanden och tillkortakommanden att vi börjar tro att vi aldrig kan lyckas. Vi kan till och med tro att eftersom vi har fallit förut, så är det vårt öde att falla. Som en författare uttryckte det: "Vi kämpar på som båtar mot strömmen, men

dras oupphörligen tillbaks till det förflutna."¹

Jag har sett män fulla av potential och värdighet sluta engagera sig i utmaningen att bygga Guds rike därför att de misslyckats en eller annan gång. Det var lovande män som kunde ha blivit utmärkta prästadömsbärare och Guds tjänare. Men eftersom de snavade och blev missmodiga drog de sig tillbaka från sina prästadömsplikter och ägnade sig åt lättare men mindre hedervärda sysslor.

Så fortsätter de och lever en skugga av det liv de kunde ha levat, utan att någonsin uppnå den potential som är deras födslorätt. Enligt en poets klagan är dessa bland de olyckliga själar som "dör med det mesta av sin musik kvar inom sig".²

Ingen tycker om att misslyckas. Och vi tycker i synnerhet inte om det när andra — särskilt de vi älskar — ser oss misslyckas. Vi vill alla bli respekterade och uppskattade. Vi vill segra. Men vi dödliga varelser segrar inte utan ansträngning och disciplin, eller utan att göra misstag.

Bröder, vår bestämmelse avgörs inte av hur många gånger vi snubblar utan av hur många gånger vi ställer oss upp, borstar av oss dammet och fortsätter framåt.

Sorg efter Guds vilja

Vi vet att jordelivet är ett prov. Men eftersom vår himmelske Fader älskar oss med fullkomlig kärlek visar han oss var vi kan finna svaren. Han har gett oss kartan som hjälper oss utforska den okända terräng och de oväntade prövningar vi alla möter. Profeternas ord är en del av den kartan.

När vi förrirar oss — när vi ramlar eller viker av från vår himmelske Faders väg — talar profeternas ord

om för oss hur vi tar oss upp igen och tillbaka på vägen.

Av alla principer som profeterna har undervisat om under århundradena är det en som har betonats om och om igen, och det är det hoppfulla och värmande budskapet att man kan omvända sig, ändra kurs och återvända till lärjungeskapets sanna väg.

Det betyder inte att vi ska känna oss nöjda med våra svagheter, misstag eller synder. Men det finns en viktig skillnad mellan sorgen över synd som leder till omvändelse och den sorg som leder till förtvivlan.

Aposteln Paulus lärde att "en *sorg efter Guds vilja* för med sig en ånger ... som leder till frälsning. Men *världens sorg* leder till död."³ *Sorg efter Guds vilja* inspirerar till förändring och hopp genom Jesu Kristi försoning. *Världens sorg* bryter ner oss, släcker hoppet och övertalar oss att ge efter för ytterligare frestelser.

Sorg efter Guds vilja leder till omvändelse⁴ och ett förändrat hjärta⁵. Den får oss att hata synden och älska det goda.⁶ Den uppmuntrar oss till att ställa oss upp och vandra i Kristi kärleks ljus. Sann omvändelse handlar om förändring, inte plågor eller kval. Ja, uppriktig ånger och sann sorg över olydnad är ofta mycket smärtsamma

och viktiga steg i omvändelsens heliga process. Men när skuld känslorna leder till självförakt eller hindrar oss från att resa oss upp igen, så hämmar de oss i stället för att främja omvändelsen.

Bröder, det finns ett bättre sätt. Låt oss resa oss upp och bli Guds män. Vi har en mästare, en Frälsare, som vandrade i dödsskuggans dal för vår skull. Han gav sig själv som lösen för våra synder. Ingen har haft större kärlek än detta — Jesus Kristus, det felfria Lammet, som villigt lade sig på offeraltaret och betalade priset för våra synder "till sista öret".⁷ Han tog på sig vårt lidande. Han tog våra bördor, vår skuld på sina axlar. Mina kära vänner, när vi bestämmer oss för att komma till honom, när vi tar på oss hans namn och modigt går lärjungeskapets väg, får vi genom försoningen inte bara löfte om glädje och "frid i den här världen" utan också "evigt liv i den kommande världen".⁸

När vi gör misstag, när vi syndar och faller, låt oss då tänka på vad det innebär att verkligen omvända sig. Det innebär att vi vänder hjärta och vilja till Gud och avstår från synd. Sann, uppriktig omvändelse för med sig den himmelska förvissningen att "vi kan göra det nu".

Vem är du?

En av motståndarens metoder för att hindra vår utveckling är att göra oss förvirrade om vilka vi egentligen är och vad vi egentligen vill.

Vi vill ha tid med våra barn, men vi vill också ägna oss åt våra manliga favoritintressen. Vi vill gå ner i vikt, men vi vill också njuta av den mat vi är sugna på. Vi vill bli kristuslika, men vi vill också säga ett sanningens ord till den som hindrar oss i trafiken.

Satans mål är att fresta oss att byta ut de ovärderliga pärlorna av sann lycka och eviga värderingar mot ett konstgjort plastsmycke som bara är en illusion och förfälskning av lycka och glädje.

En annan metod som motståndaren använder för att hindra oss från att resa oss upp är att få oss att se buden som något som har tvingats på oss. Det ligger väl i människans natur att motsätta sig allt som inte är hennes egen idé till att börja med.

Om vi ser sund mat och motion som något bara vår läkare förväntar sig av oss så misslyckas vi troligen. Om vi ser de här valen som den vi är och som den vi vill bli så har vi större chans att hålla kursen och lyckas.

Om vi bara ser hemundervisningen som stavsresidentens mål kanske vi

sätter mindre värde på att göra den. Om vi ser den som vårt mål — något vi vill göra för att bli mer kristuslika och för att hjälpa andra — gör vi inte bara vår plikt utan gör den på ett sådant sätt att det verkligen välsignar familjerna vi besöker, och vår egen.

Ofta är det vi som får hjälp upp av släkt och vänner. Men om vi ser oss omkring med seende ögon och ett omtänksamt hjärta så känner vi igen möjligheterna som Herren lägger framför oss att hjälpa andra att resa sig och fortsätta mot sin sanna potential. Skriften föreslår: "Vad ni än gör, gör det av hjärtat, så som ni tjänar Herren och inte människor."⁹

Det är en stor källa till andlig kraft att leva redbart och rättfärdigt och hålla blicken fäst vid den plats där vi vill vara i evigheterna i sikte. Om vi så bara kan se den gudomliga destinationen med trons öga, så hjälper det oss att hålla kursen.

När vår uppmärksamhet främst är riktad mot våra dagliga framsteg eller misslyckanden kan vi komma ur kurs, gå vilse eller falla. Genom att ha siktet riktat mot högre mål kan vi bli bättre söner och bröder, vänligare fäder och mer kärleksfulla makar.

Också de vars hjärtan är hängivna eviga mål kan snubbla ibland, men de blir inte besegrade. De tror och litar på Guds löften. De reser sig upp igen tack vare det klara hoppet om en rättfärdig Gud och den inspirerande visionen av en härlig framtid. De vet att de kan göra det nu.

Du kan göra det nu

Alla människor, unga som gamla, har egen erfarenhet av att falla. Falla är det vi dödliga gör. Men så länge vi är villiga att ställa oss upp igen och fortsätta på vägen mot de andliga mål som Gud gett oss, kan vi lära av misstagen och bli bättre och lyckligare därigenom.

Mina kära bröder, mina kära vänner, ibland kommer ni att *tro* att ni inte kan fortsätta. Lita på Frälsaren och hans kärlek. Med tro på Herren Jesus Kristus och på det återställda evangeliets kraft och hopp *kan* ni gå rakryggade och fortsätta.

Bröder, vi älskar er. Vi ber för er. Om ni bara kunde höra president Monson be för er. Oavsett om du är en ung far, en äldre prästadömsbärare eller en nyordinerad diakon så tänker vi på dig. Herren bryr sig alltid om dig!

Vi inser att din väg blir svår emellanåt. Men jag ger dig det här löftet i Herrens namn: Res dig upp och gå i vår Återlösares och Frälsares fotspår. Då kommer du en dag att se tillbaka och fyllas av evig tacksamhet för att du valde att lita på försoningen och dess kraft att lyfta dig och ge dig styrka.

Mina kära vänner och bröder, oavsett hur många gånger ni har snubblat eller fallit: Res er upp! Er bestämmelse är fantastisk! Stå rak och vandra i ljuset av Jesu Kristi återställda evangelium! Ni är starkare än ni tror. Ni klarar av mer än ni kan föreställa er. Ni kan göra det nu! Det vittnar jag om i vår Mästares och Återlösares heliga namn, ja i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. F. Scott Fitzgerald, *The Great Gatsby* [Den store Gatsby] (1925), s. 180; fritt översatt.
2. "The Voiceless," i *The Complete Poetical Works of Oliver Wendell Holmes* (1908), s. 99.
3. 2 Kor. 7:10; kursivering tillagd.
4. Se Apg. 3:19.
5. Se Hes. 36:26; 2 Kor. 5:17; Mosiah 3:19.
6. Se Mosiah 5:2.
7. Matt. 5:26.
8. L&F 59:23.
9. Kol. 3:23.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Förbind deras sår

Jag ber att vi ska förbereda oss för att tjäna inom prästadömet på det sätt som Herren förelägger oss på vår jordiska färd.

Vi är alla välsignade med ansvar för andra. Att bära Guds prästadöme är att vara ansvarig inför Gud för hans barns eviga liv. Det är verkligt, det är underbart och ibland kan det kännas överväldigande.

Det finns presidenter för äldstekvorum som lyssnar ikväll och som vet vad jag menar. Här är något som hände en av er. Det har antagligen hänt många av er — mer än en gång. Detaljerna kan variera men situationen är densamma.

En äldste du inte känner så bra bad dig om hjälp. Han hade just fått veta att han idag måste flytta med sin hustru och lilla pojke från lägenheten de har bott i till en annan i närheten.

Han och hans hustru hade redan bett en vän om att få låna en lastbil för att flytta möbler och personliga tillhörigheter. Vännen lånade dem lastbilen. Den unge fadern började lasta allt de ägde på lastbilen, men efter bara några minuter gjorde han sig illa i ryggen. Vännen som lånat honom lastbilen hade inte tid att hjälpa honom. Den unge fadern kände sig förtvivlad. Han tänkte på dig, sin äldstekvorumpresident.

När han väl kom för att be om hjälp var det tidig eftermiddag. Det var den dagen som du hade ett möte i kyrkan på kvällen. Du hade redan

lovat hjälpa din hustru i hemmet den dagen. Dina barn hade bett dig göra något med dem, men du hade inte kommit så långt än.

Du visste också att medlemmarna i ditt kvorum, i synnerhet de mest trofasta som du alltid brukade be om hjälp, antagligen var lika upptagna som du.

Herren visste att du skulle få sådana dagar när han kallade dig till det här ämbetet, så han gav dig en berättelse som uppmuntran. Det är en liknelse för överbelastade prästadömsbärare. Ibland kallar vi den berättelsen om den barmhärtige samariten. Men det är egentligen en berättelse för en stor prästadömsbärare i de här jäktiga sista dagarna.

Berättelsen passar fullkomligt in på en överbelastad prästadömstjänare. Kom bara ihåg att du är samariten och inte prästen eller leviten som gick förbi den skadade mannen.

Du kanske inte har tänkt på den här berättelsen när du stod inför sådana utmaningar. Men jag ber att du ska göra det när sådana dagar kommer igen, för det gör de säkert.

Det står inte i skriften varför samariten var på väg från Jerusalem till Jeriko. Det är inte troligt att han var på promenad ensam, eftersom han måste ha vetat att rövare väntade på

de oförsiktiga. Han var ute på en allvarsfylld resa och som brukligt hade han med sig både en packåsa och olja och vin.

Enligt Herren stannade samariten när han såg den skadade mannen för att han "förbarmade ... sig om honom".

Han kände mer än medlidande, för han gick till verket. Kom alltid ihåg detaljerna i berättelsen:

"Han gick fram till honom, hällde olja och vin i hans sår och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom.

Nästa dag tog han fram två denarer och gav åt värdshusvärden och sade: Sköt om honom, och kostar det mer skall jag betala när jag kommer tillbaka."¹

Du och de prästadömsbärare som du kallats att leda kan känna er förvissade om minst tre saker. För det första ger Herren dig, om du frågar, samma medkänsla som han har med de behövande. För det andra ser han till att det finns andra, som värdshusvärden, som kan hjälpa dig att tjäna. Och för det tredje belönar Herren, liksom den barmhärtige samariten, alla som är villiga att hjälpa de behövande.

Ni kvorumpresidenter har förmodligen litat på att han ska ge er dessa tre saker mer än gång. Ni bad andra i Herrens prästadöme att hjälpa till, säkra på att de skulle svara med medlidande. Ni var inte rädda för att be dem som oftast hjälpt till förut, för ni visste att de hade lätt för att visa medlidande. Ni bad dem för att ni visste att de upplevt Herrens givmildhet tidigare, när de valt att hjälpa. Ni bad dem som redan var tungt belastade, med vetskap om att ju större offer, desto större belöning får de från Herren. De som har gett hjälp tidigare

har känt Frälsarens överflödande tacksamhet.

Du har kanske känt dig inspirerad att inte be någon om hjälp att lasta på eller av den där lastbilen. Som ledare känner du dina kворummedlemmar och deras familjer väl. Herren känner dem fullkomligt.

Han vet vems hustru som är nära bristningsgränsen därför att hennes man inte haft tid att göra det hon behöver hjälp med så att hon kan klara av sina behov. Han vet vilka barn som skulle välsignas av att se sin far återigen hjälpa andra eller om barnen behöver känna att de är viktiga nog för att pappa ska vara tillsammans med dem den dagen. Men han vet också vem som behöver en inbjudan att tjäna även om han inte verkar vara en trolig eller villig kandidat.

Du kan omöjligt känna alla kворummedlemmar på ett fullkomligt sätt, men Gud gör det. Därför, som du gjort så många gånger förut, bad du att få veta vem du skulle be att tjäna andra. Herren vet vem som välsignas av att bli ombedd att hjälpa och vems familj som välsignas av att han inte blir ombedd. Det är den uppenbarelsen du kan förvänta dig när du leder i prästadömet.

Jag såg det hända som ung man. Jag var förste assistent i ett prästernas kворum. Biskopen ringde hem till mig en dag. Han sade att han ville att jag skulle följa med och besöka en änka i stort behov. Han sade att han behövde mig.

När jag väntade på att han skulle hämta mig, var jag bekymrad. Jag visste att biskopen hade starka och kloka rådgivare. Den ene var en berömd domare. Den andre var chef för ett stort företag och skulle senare bli generalauktoritet. Biskopen själv skulle en dag verka

som generalauktoritet. Varför sade biskopen till en oerfaren präst: "Jag behöver din hjälp?"

Idag vet jag ju vad han kunde ha sagt till mig: "Herren önskar välsigna dig." I ankans hem hörde jag till min förvåning honom säga till henne att hon inte skulle få någon hjälp från kyrkan förrän hon fyllt i budgetblanketten han gett henne tidigare. På vägen hem skrockade han åt min förvåning och sade: "Hal, när hon får bukt med sina utgifter kommer hon att kunna hjälpa andra."

Vid ett annat tillfälle tog biskopen med mig till ett hem med alkoholiserade föräldrar där två förskrämda små flickor skickades fram för att tala med oss i dörröppningen. Sedan han pratat med de två små flickorna gick vi därifrån och han sade till mig: "Vi kan inte ändra på tragedin i deras liv än, men de kan känna att Herren älskar dem."

En annan kväll gick jag med honom till en man som inte kommit

till kyrkan på många år. Biskopen talade med honom om hur mycket han älskade honom och hur mycket församlingen behövde honom. Det verkade inte ha någon inverkan på mannen. Men den gången, och alla andra gånger som biskopen lät mig följa med honom, hade stor inverkan på mig.

Jag kan ju inte få veta om biskopen frågade Herren vilken präst som skulle välsignas av de här besöken. Han kan mycket väl ha tagit med sig andra präster många gånger. Men Herren visste att jag en dag skulle bli biskop och inbjuda dem vars tro kallnat att komma tillbaka till evangeliets värme. Herren visste att jag en dag skulle få prästadömsansvar för hundratals, ja, tusentals av vår himmelske Faders barn som hade stora timliga behov.

Ni unga män kan inte veta vilket slags prästadömstjänande Herren förbereder er för att utföra. Men den större utmaningen för varje

prästadömsbärare är att ge andlig hjälp. Vi har alla fått det uppdraget. Det hör ihop med att vara medlem i ett kворum. Det hör ihop med att vara medlem i en familj. Om tron hos någon i ditt kворum eller din familj angrips av Satan, känner du medlidande. Liksom samariten tjänade och visade barmhärtighet, kommer du också att betjäna dem med läkande balsam när de har det svårt.

När du verkar som heltidsmissionär möter du tusentals människor som har stora andliga behov. Många av dem vet inte ens om, förrän du undervisar dem, att de har andliga sår som obehandlade för med sig oändligt elände. Du går Herrens ärenden för att rädda dem. Endast Herren kan förbinda deras andliga sår när de tar emot förrättningar som leder till evigt liv.

Som kворummedlem, som hemlärare och som missionär kan du

inte hjälpa andra att åtgärda andliga skador om inte din egen tro brinner. Det innebär mycket mer än att regelbundet läsa skrifterna och be om dem. Sporadiska böner och snabbläsning i skrifterna ger inte tillräcklig förberedelse. Kunskap om vad du behöver kommer från följande råd i 84:e kapitlet i Läran och förbunden: "Bekymra er inte heller i förväg för vad ni skall säga, utan samla ständigt livets ord i era sinnen, och det skall i samma stund bli givet er den del som skall tilldelas var och en."²

Men det löftet kan endast infrias om vi "ständigt samlar" livets ord. Den delen i det här skriftstället säger mig att jag också måste känna något för orden. När jag till exempel har försökt hjälpa någon som vacklar i sin tro på profeten Joseph Smiths gudomliga kallelse, kommer känslor tillbaka till mig.

Det är inte bara orden från Mormons bok. Det är en känsla

av visshet om sanningen som kommer när jag läser bara några rader i Mormons bok. Jag kan inte lova att det händer alla som hyser tvivel om profeten Joseph eller Mormons bok. Jag vet att Joseph Smith är återställets profet. Jag vet att Mormons bok är Guds ord för jag har njutit av den.

Jag vet av erfarenhet att du kan få visshet om sanningen från Anden, för jag har fått den. Du och jag måste ha den vissheten innan Herren ber oss ta hand om en medresenär vi älskar och som har skadats av sanningens fiender.

Det finns ännu en förberedelse vi måste göra: Det är en mänsklig egenskap att bli okänslig för andras smärtor. Det är ett av skälen till att Frälsaren bemödade sig om att berätta om sin försoning och hur han tog på sig alla vår himmelske Faders barns smärtor och sorger för att kunna veta hur han skulle hjälpa dem.

Inte ens de bästa bland vår himmelske Faders prästadömsbärare på jorden uppnår den nivån av medlidande utan ansträngning. Vår mänskliga tendens är att vara otåliga mot den som inte ser sanningen lika klart som vi. Vi måste vara på vår vakt så att vår otålighet inte tolkas som att vi fördömer eller förkastar.

När vi bereder oss för att ge Herrens hjälp som hans tjänare i prästadömet, finns det ett skriftställe som ger vägledning. Det innehåller en gåva som vi behöver för vår resa, varthelst Herren än sänder oss. Den barmhärtige samariten hade den gåvan. Vi behöver den och Herren har berättat hur vi kan finna den:

”Om ni därför, mina älskade bröder, inte har kärlek är ni ingenting, ty kärleken sviker aldrig. Håll därför fast vid kärleken, som är det största av allt, ty allt måste upphöra.

Men den kärlek som är Kristi rena kärlek består för evigt, och var och en som på den yttersta dagen befinns vara fylld därav, med honom är allt väl.

Därför, mina älskade bröder, be till Fadern av allt ert hjärta att ni må vara fyllda av denna kärlek som han har utgjutit över alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare, så att ni kan bli Guds söner, så att vi när han visar sig skall bli lika honom, ty vi skall se honom sådan han är, så att vi kan ha detta hopp och så att vi kan bli renade alldeles som han är ren.”³

Jag ber att vi må förbereda oss för att tjäna inom prästadömet på det sätt som Herren förelägger oss på vår jordiska färd. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Luk. 10:33–35.
2. L&F 84:85.
3. Moroni 7:46–48.

President Thomas S. Monson

Sanna herdar

Hemundervisningen besvarar många böner och låter oss se de förändringar som kan ske i människors liv.

I kväll i konferenscentret i Salt Lake City och på andra platser när och fjärran har de som bär Guds prästadöme samlats. Ni är i sanning ett ”konungsligt prästerskap” ja, ”ett utvalt släkte”, som aposteln Petrus förkunnade.¹ Det är en ära och en förmån att få tala till er.

När jag växte upp brukade vår familj varje sommar köra till Provo Canyon, som ligger omkring 7 mil söder och lite öster om Salt Lake City, där vi bodde i familjens stuga i flera veckor. Vi pojkar var alltid så ivriga att få fiska i ån eller hoppa i för att simma att vi försökte få bilen att gå lite fortare. På den tiden ägde min far en Oldsmobile från 1928. Om han körde fortare än 60 km i timmen brukade min mor säga: ”Kör inte så fort! Kör inte så fort!” Jag brukade säga: ”Trampa på gasen, pappa! Trampa!”

Pappa körde knappt 60 km i timmen hela vägen till Provo Canyon eller tills vi kom till en kurva i vägen och vår resa stoppades av en färhjord. Vi satt där och såg på hur hundratals får gick förbi, till synes utan herde, med några skällande hundar som följde dem i hämlarna. Långt där bakom såg vi herden på sin häst — som inte hade betsel utan bara grimma på sig. Han sjönk då och då ihop i sadeln

och somnade till eftersom hästen visste vart den skulle och de skällande hundarna gjorde jobbet.

Jämför det med scenen jag såg i München i Tyskland för många år sedan. Det var söndag morgon och vi var på väg till en missionärskonferens. När jag tittade ut genom fönstret i missionspresidentens bil såg jag en herde med en stav i handen som ledde fåren. De följde honom vart han än gick. Om han gick åt vänster, följde de honom åt vänster. Gick han åt höger, följde de honom i den riktningen. Jag jämförde den sanne herden som ledde sina får med herden som slött red bakom fåren.

Jesus sade: ”Jag är den gode herden, och jag känner mina får.”² Han ger oss det fullkomliga exemplet på hur en sann herde ska vara.

Bröder, som Guds prästadöme har vi ett ansvar som herdar. Herrens visdom har gett oss riktlinjer som hjälper oss vara herdar för kyrkans familjer, där vi kan tjäna, vi kan undervisa och vi kan vittna för dem. Det här kallas hemundervisning, och det är om det ämnet jag vill tala till er ikväll.

Biskopen i varje församling i kyrkan tillser arbetet med att ge prästadömsbärare uppdraget att som hemlärare besöka medlemmars hem varje månad. De går ut parvis. När

så är möjligt ska en ung man som är präst eller lärare i aronska prästadömet följa med en vuxen som bär melkisedekska prästadömet. När de går till de medlemmars hem de ansvarar för bör aronska prästadömsbäraren ta del i undervisningen. Ett sådant uppdrag hjälper till att förbereda dessa unga män för både mission och ett livslångt prästadömsstjänande.

Hemundervisningsprogrammet är ett resultat av nutida uppenbarelse som ger dem som ordinerats till prästadömet i uppdrag "att undervisa, förklara, förmana, döpa ... och besöka varje medlems hem och förmana dem att be högt och i det fördolda samt att

sköta sina familjeplikter ... att alltid vaka över kyrkan och att vara med och styrka dem, och se till att det inte finns någon ondskas i kyrkan, inte heller någon inbördes hårdhet, inte heller lögner, förtal eller skvaller".³

President David O. McKay förmanade: "Hemundervisningen är ett av våra mest angelägna och mest givande tillfällen att andligen nära och inspirera, råda och vägleda vår Faders barn ... Det är ett gudomligt tjänande, en gudomlig kallelse. Det är vår plikt som hemlärare att föra ... andan till varje hem och varje hjärta. Om vi älskar arbetet och gör vårt bästa, ger det obegränsad frid, glädje och tillfredsställelse åt en ädel, hängiven lärare för Guds barn."⁴

I Mormons bok läser vi att Alma "invigde ... alla deras präster och alla deras lärare. Och inga andra än rättfärdiga män invigdes.

Därför vakade de över sitt folk och närde dem med sådant som hörde rättfärdigheten till".⁵

När vi utför vårt hemundervisningsansvar gör vi klokt i att ta reda på och förstå de utmaningar som medlemmarna i varje familj brottas med, så att vi bättre kan undervisa dem och ge dem den hjälp de behöver.

Det är också troligt att ett hemlärarbesök blir mest framgångsrikt om man bestämmer tid i förväg. För att illustrera den här punkten vill jag berätta om en upplevelse jag hade för en del år sedan. På den tiden bestod verkställande missionärskommittén av Spencer W. Kimball, Gordon B. Hinckley och Thomas S. Monson. En kväll var broder och syster Hinckley värdpar vid en middag i sitt hem för kommittémedlemmarna och våra hustrur. Vi hade just avslutat en härlig måltid när det knackade på dörren. President Hinckley öppnade dörren

och såg en av sina hemlärare stå där. Hemläraren sade: "Jag vet att jag inte bestämt tid för att komma, och jag har inte med mig min kamrat, men jag kände att jag skulle komma i kväll. Jag visste inte att ni hade gäster."

President Hinckley bjöd vänligt hemläraren att komma in och sitta ner och undervisa tre apostlar och deras hustur angående vår plikt som medlemmar. Med en aning bävan gjorde hemläraren sitt bästa. President Hinckley tackade honom för att han kommit, och därefter skyndade han snabbt iväg.

Jag nämner ännu ett exempel på fel sätt att utföra hemundervisning. President Marion G. Romney, som var rådgivare i första presidentskapet för en del år sedan, brukade berätta om sin hemlärare som en gång besökte familjen Romneys hem en kall vinterkväll. Han höll hatten i handen och trampade nervöst omkring när han inbjöds att sitta ner och lämna sitt budskap. Han förblev stående och sade: "Broder Romney, du förstår att det är så kallt ute att jag lämnade bilen med motorn på för att den inte skulle stanna. Jag tittade bara in så att jag kan säga till biskopen att jag gjort mina besök."⁶

President Ezra Taft Benson sade, efter att ha berättat om president Romneys upplevelse på ett möte för prästadömsbärare: "Vi kan bättre än så, bröder — mycket bättre!"⁷ Det håller jag med om.

Hemundervisning är mer än ett mekaniskt besök en gång i månaden. Vi har ansvaret att undervisa, inspirera, motivera och, om vi besöker dem som inte är aktiva, hjälpa dem bli aktiva och så småningom nå upphöjelse som Guds söner och döttrar.

För att hjälpa oss i vårt arbete ger jag er följande visa råd som förvisso kan tillämpas på hemlärare. Det

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Henry B. Eyring
förste rådgivare

Thomas S. Monson
president

Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO KVORUM

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tod R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Enligt president Thomas S Monson nådde generalkonferensen "ut över kontinenter till människor överallt". Överst från vänster medurs: Medlemmar och missionärer i Rom, Italien; Cavite, Filippinerna; Lima, Peru; Colleyville, Texas; Foz do Iguaçu, Brasilien; London, England; Arraiján, Panama och Lyon, Frankrike.

kommer från Abraham Lincoln, som sade: "Om du vill vinna någon över på din sida, övertyga honom då först om att du är hans uppriktiga vän."⁸ President Ezra Taft Benson betonade: "Framför allt, var en verklig vän till de personer och familjer ni undervisar ... En vän gör mer än ett pliktskyldigt besök i månaden. En vän är mer angelägen om att hjälpa människor än att få beröm. En vän bryr sig om. En vän [visar kärlek]. En vän lyssnar, och en vän ger av sig själv."⁹

Hemundervisningen besvarar många böner och låter oss se de förändringar som kan ske i människors liv.

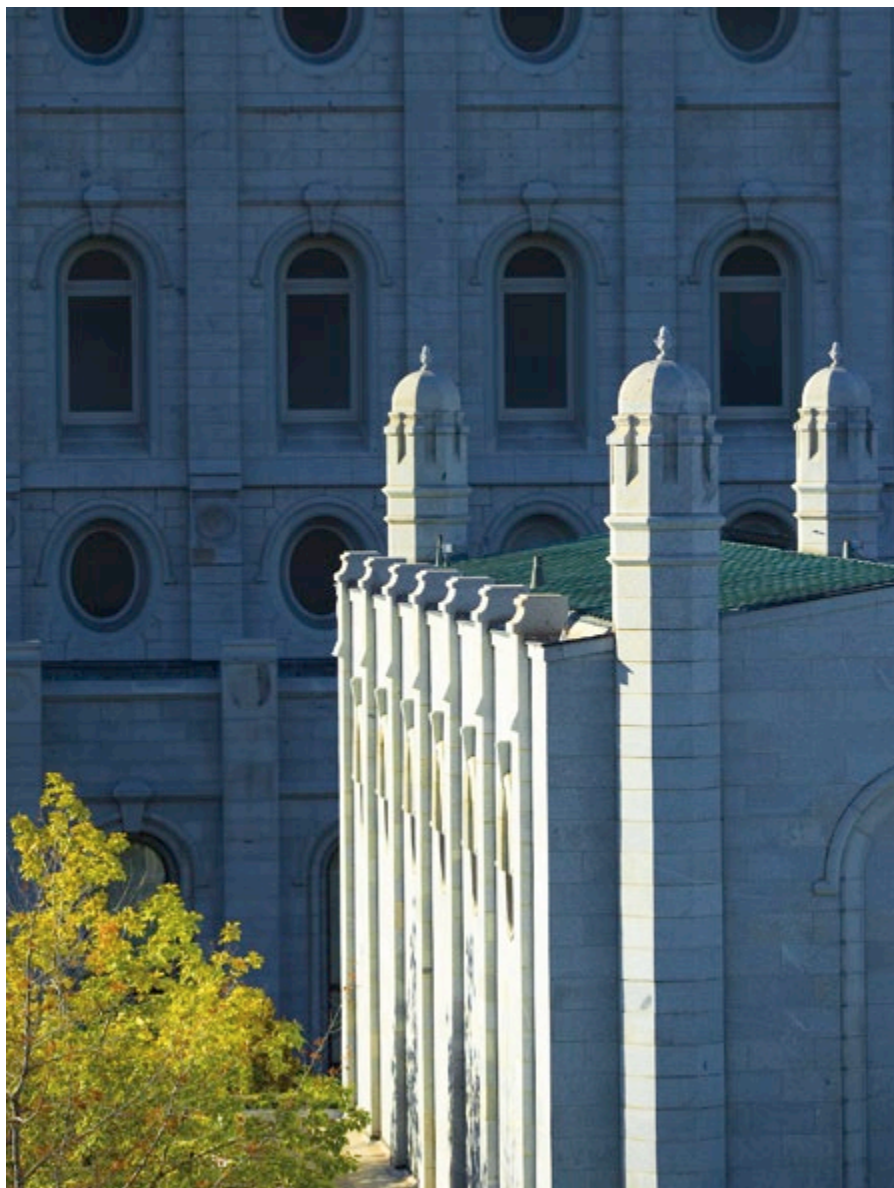
Ett exempel på det är Dick Hammer, som kom till Utah med organisationen för beredskapsarbete under depressionsåren. Han gifte sig med en sista dagars helig ung kvinna. Han öppnade Dicks Café i S:t George i Utah som blev en mycket populär samlingspunkt.

Familjen Hammers hemlärare hette Willard Milne, som var en av mina vänner. Eftersom jag kände Dick Hammer så väl och hade tryckt hans matsedlar, frågade jag min vän broder Milne när jag besökte S:t George: "Hur går det för vår vän Dick Hammer?"

Svaret brukade i regel bli: "Det går, men långsamt."

När Willard Milne och hans kamrat besökte familjen Hammer varje månad, lyckades de alltid presentera ett evangeliebudskap och ge sina vittnesbörd till Dick och familjen.

Åren gick och en dag ringde Willard till mig med goda nyheter. "Broder Monson", började han, "Dick Hammer är omvänd och ska döpas. Han har fyllt 90 och vi har varit vänner hela vårt vuxna liv. Hans beslut gläder mig mycket. Jag har varit hans hemlärare i många år." Jag hörde på

Willards röst att han var rörd när han berättade sin glada nyhet.

Broder Hammer döptes verkligen och ett år senare kom han till det vackra templet i S:t George, där han tog emot sin begåvning och sina beseglade välsignelser.

Jag frågade Willard: "Blev du någonsin missmodig efter att ha varit hans hemlärare så länge?"

Han svarade: "Nej, det var vårt ansträngningen. När jag ser glädjen som familjen Hammer nu har, fylls mitt hjärta med tacksamhet för de välsignelser som de har fått genom evangeliet och för förmånen jag har haft att hjälpa dem lite grand. Jag är en lycklig man."

Bröder, det är vår förmån att under årens lopp besöka och undervisa många olika personer — de som är mindre aktiva och de som inte är helhjärtat hengivna. Om vi är samvetsgranna i vårt ämbete får vi många möjligheter att välsigna människors liv. Våra besök hos dem som valt att inte vara aktiva i kyrkan kan bli nyckeln som så småningom öppnar dörrarna för deras återkomst.

Med detta i sinnet, låt oss räkna ut handen till dem vi är ansvariga för och föra dem till Herrens bord, så att de kan glädja sig över hans ord och åtnjuta hans Andes sällskap, och "inte längre [vara] gäster och främlingar utan medborgare tillsammans

med de heliga och [tillhöra] Guds familj".¹⁰

Om någon av er har halkat in i liknöjdhet beträffande era hemlärarbesök, låt mig säga att det finns ingen bättre tidpunkt än just nu att åter bestämma er för att uppfylla ert ansvar som hemlärare. Bestäm er nu för att göra allt som behövs för att nå dem ni fått ansvar för. Ibland kan det också behövas lite extra uppmuntran för att hjälpa er hemlärankamrat att hitta tid att gå med er, men om ni är ihärdiga kommer ni att lyckas.

Bröder, våra ansträngningar i hemundervisningen är fortlöpande. Arbetet upphör inte förrän vår Herre och Mästare säger: "Det är nog." Det finns liv att glädja. Det finns hjärtan att beröra. Det finns själar att frälsa. Vi har den heliga förmånen att glädja, beröra och frälsa de dyrbara själar som vi fått i uppdrag att ta hand om.

Vi bör göra det med trofasthet och med glada hjärtan.

Till sist vill jag nämna ett särskilt föredöme för det slags hemlärare vi bör vara. Det finns en lärare vars liv överskuggar alla andra. Han undervisade om liv och död, om plikt och bestämmelse. Han levde inte för att bli betjänad utan för att tjäna, inte för att ta emot utan för att ge, inte för att rädda sitt liv utan för att offra sitt liv för andra. Han beskrev en kärlek som var vackrare än lusta, en fattigdom som var rikare än skatter. Det sades om den här läraren att han undervisade med auktoritet och inte som de skriftlärda.¹¹ Hans lagar ristades inte i sten utan i människohjärtan.

Jag talar om läromästaren, ja, Jesus Kristus, Guds Son, hela mänsklighetens Frälsare och Återlösare. Bibelns berättelse säger om honom att han "gick omkring och gjorde gott".¹² Med honom som vår ofelbara förebild och

vårt exempel ska vi bli värdiga hans gudomliga hjälp i vår hemundervisning. Då kommer liv att välsignas. Då kommer hjärtan att tröstas. Då kommer själar att frälsas. Då blir vi sanna herdar. Att detta ska ske är min bön i den store herdens, Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Petr. 2:9.
2. Joh. 10:14.
3. L&F 20:42, 47, 53–54.
4. David O. McKay, i *Priesthood Home Teaching Handbook*, rev. uppl. (1967), s. ii–iii.
5. Mosiah 23:17–18.
6. Marion G. Romney, tal under ett hemundervisningsseminarium för prästadömet, 9 aug. 1963.
7. Ezra Taft Benson, "Till kyrkans hemlärare", *Nordstjärnan*, juli 1987, s. 47.
8. Abraham Lincoln, i *Abraham Lincoln, the First American* (1895), av David Decamp Thompson, s. 226.
9. Se Ezra Taft Benson, *Nordstjärnan*, juli 1987, s. 47.
10. Ef. 2:19.
11. Se Matt. 7:28–29.
12. Apg. 10:38.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Till mina barnbarn

Det finns ett övergripande bud som hjälper oss att klara våra utmaningar och som leder till kärnan i ett lyckligt familjeliv.

I år kommer våra första två barnbarn att gifta sig. Inom några år kommer troligtvis tio av deras kusiner att nå en punkt i sitt liv när de också kan skapa egna familjer — en underbar värld öppnar sig för dem.

Tanken gör mig glad och den har också fått mig att djupt begrunda en del eftersom de har bett mig om råd. I stort sett har de undrat: "Vilka val kan jag göra som leder mig till lycka?" Och å andra sidan: "Vilka val leder mig troligtvis till *olycka*?"

Vår himmelske Fader har gjort var och en av oss unik. Det finns inte två som har exakt samma upplevelser. Det finns inte två familjer som är likadana. Så det är inte förvånansvärt att det är så svårt att ge råd om hur man väljer ett lyckligt familjeliv. Ändå har en kärleksfull himmelsk Fader pekat ut samma väg till lycka för alla sina barn. Oavsett våra egna egenskaper eller vad vi än kommer att uppleva, finns det bara en lycksalighetsplan. Planen är att hålla alla Guds bud.

Det finns för oss alla, inklusive mina barnbarn som tänker gifta sig, ett övergripande bud som kan hjälpa dem att klara sina utmaningar och leda till kärnan i ett lyckligt familjeliv. Det gäller alla relationer oavsett

omständigheter. Det upprepas överallt i skrifterna och i vår tids profeters undervisning. Så här lyder Herrens råd i Bibeln till alla som vill leva tillsammans för evigt i kärleksfull lycka:

"En av dem, en laglärd, ville sätta honom på prov och frågade:

'Mästare, vilket är det största budet i lagen?'

[Jesus] svarade: Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.

Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv.

På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna."¹

Av dessa enkla ord är det inte svårt att sammanfatta allt jag har lärt mig om vilka val som leder till lycka i en familj. Jag börjar med frågan: "Vilka val har lett mig till att älska Herren av hela mitt hjärta och av hela min själ och av hela mitt förstånd?" För mig har det varit valet att befinna mig där jag känner glädjen av den förlåtelse som möjliggjorts genom Herrens försoning.

För många år sedan döpte jag en ung man i Albuquerque i New Mexico som min missionärskamrat och jag

hade undervisat. Jag sänkte ner honom i vattnet och tog upp honom. Han måste ha varit nästan lika lång som jag för han talade direkt i mitt öra. Våt av vattnet i dopbassängen och med tårar rinnande nedför kinderna, sade han med glädje i rösten: "Jag är ren, jag är ren!"

Jag har sett samma glädjetårar hos en person som upprepade en Guds apostels ord. Han sade till henne efter en noggrann och ömsint intervju: "Jag förlåter dig i Herrens namn. Han kommer att låta dig veta att han har förlåtit dig i sin egen tid och på sitt eget sätt." Och det gjorde han.

Jag har sett varför Herren kan säga att när synder blir förlåtna, kommer han inte ihåg dem längre. Genom kraften i försoningen har människor, som jag känner väl och älskar, blivit som nya och syndens verkningar har tagits bort. Mitt hjärta har fyllts av kärlek till Frälsaren och vår kärleksfulle Fader som sände honom.

Den välsignelsen har kommit genom att uppmuntra människor som jag bryr mig om att vända sig till Frälsaren för att få befrielse från smärtan, en befrielse som bara han kan ge. Det är därför jag uppmanar dem jag älskar att ta emot och förhårliga varje kallelse som erbjuds dem i kyrkan. Det valet är en av de största nycklarna till lycka i familjen.

Påfrestningar i alla skeden av livet kan fresta oss att tacka nej eller försumma kallet att tjäna Frälsaren. Det kan försätta oss själva, vår äkta hälft och våra familjer i andlig fara. Några av dessa kall kan verka oviktiga, men *mitt* liv och min familj förändrades till det bättre genom att jag accepterade kallet att undervisa ett diakonernas kворum. Jag kände dessa diakoners kärlek till Frälsaren och hans kärlek till dem.

Jag har sett det hända en tidigare stavs- och missionspresident i Herrens

kall till honom som rådgivande till ett lärarnas kворum. Jag känner en annan som varit biskop och därefter områdessjuttio, som Herren använde till att hjälpa en pojke i ett lärarnas kворum som skadats i en olycka. Underverken som skedde genom detta tjänande berörde mångas liv och ökade deras kärlek till Frälsaren.

Medan vi tjänar andra är det mycket troligt att vi vädjar om att få den Helige Andens sällskap. Att framgångsrikt tjäna Herren åstadkommer underverk utöver vår egen förmåga. Den förälder som ser ett barn i allvarligt uppror vet att det är sant, det gjorde också besöksläraren hos vilken en kvinna sökte tröst när hennes make berättat att han tänkte

lämna henne. Båda dessa tjänare är tacksamma att de den morgonen bett att Herren skulle sända den Helige Andens sällskap.

Det är bara med den Helige Andens sällskap som vi kan hoppas att som makar samverka i ett äktenskap, fritt från oenighet. Jag har sett hur detta sällskap är absolut nödvändigt för lycka i ett äktenskap. Underverket att bli ett kräver himmelsk hjälp, och det tar tid. Vårt mål är att leva tillsammans för evigt i vår himmelske Faders och vår Frälsares närhet.

Min far och min mor var mycket olika. Min mor var sångerska och artist. Min far älskade kemi. En gång vid en konsert blev min mor förvånad när far reste sig och började gå mot utgången

före applåderna. Min mor frågade honom vart han var på väg. Han svarade helt oskyldigt: "Det är ju slut, eller hur?" Bara den Helige Andens milda påverkan fick honom att över huvud taget gå med henne på den konserten och sedan på många andra.

Min mor bodde i New Jersey i 16 år så att min far kunde försörja familjen med forskning och undervisning i kemi. För henne var det en uppoffring att inte vara nära sin mor som var änka och sin ogifta syster som skötte modern i den gamla släktgården. Båda dog medan mor var långt borta i New Jersey. Det var enda gången jag såg min mor gråta.

Många år senare blev min far erbjuden ett arbete i Utah. Han frågade min mor, även denna gång helt oskuldsfullt: "Mildred, vad tycker du jag ska göra?"

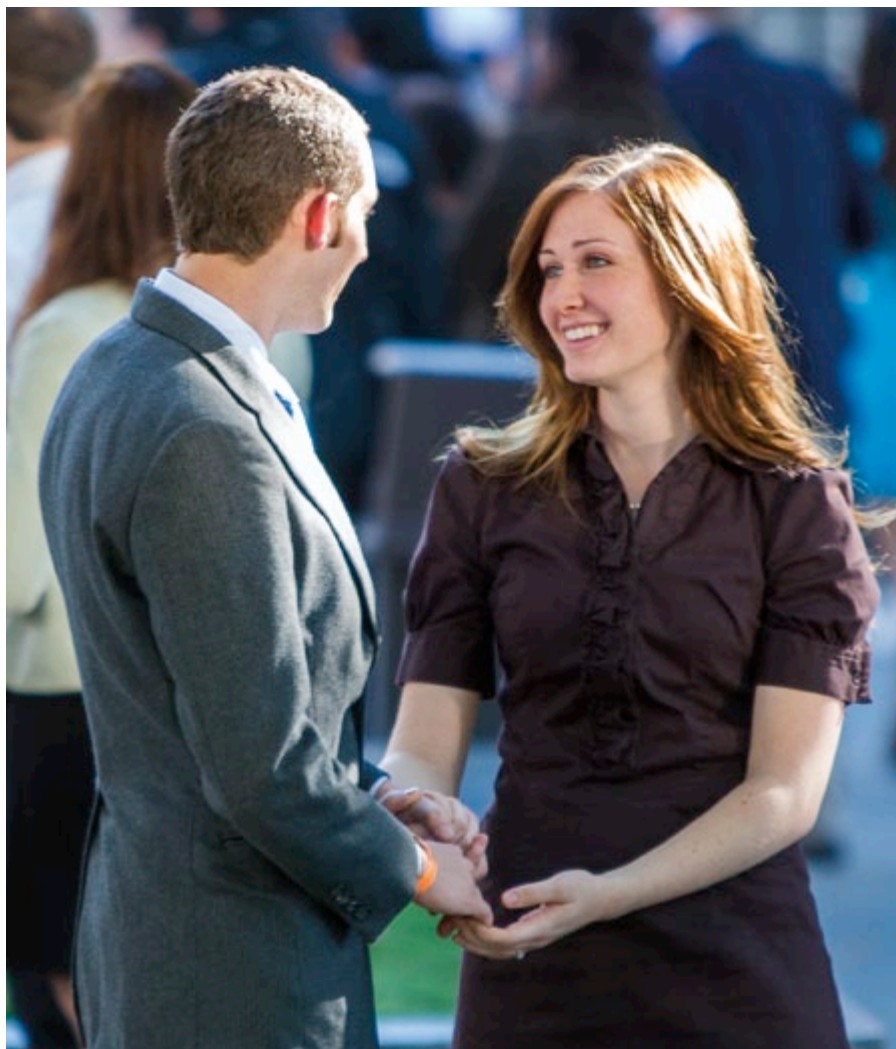
Hon sade: "Henry, gör det som du tycker är bäst."

Han tackade nej till erbjudandet. Nästa morgon skrev hon ett brev till honom som jag önskar att jag fortfarande hade kvar. Jag minns att hon bad honom: "Öppna det inte här. Gå till kontoret och öppna det där." Det började med en tillrättavisning. Han hade lovat henne åratal tidigare att om han fick möjlighet, skulle han göra så att hon kunde bo nära sin familj. Han blev förvånad över hennes uttryck för irritation. Han hade glömt att hon hade den önskan inom sig. Han skickade omedelbart ett brev och tackade ja till jobberbjudandet.

Han sade: "Mildred, varför sa du ingenting?"

Hon sade: "Du borde ha kommit ihåg det."

Han sade alltid att valet att flytta till Utah var hans eget val, aldrig att det var en uppoffring i hans karriär. De hade tagit emot underverket att bli ett. Det hade varit bättre om pappa hade

påmint av den Helige Anden om löftet han gett åratal tidigare. Men han lät den Helige Anden mjuka upp hans hjärta så att hennes val blev hans.

Vår himmelske Faders förutseende är fullkomligt, han känner var och en av oss och han känner vår framtid. Han vet vilka svårigheter vi ska gå igenom. Han sände sin Son att lida så att han kunde veta hur han ska trösta oss i alla våra prövningar.

Vi vet att vår himmelske Fader har andebarn i den här världen som ibland väljer synd och stor olycka. Det är därför han sände sin Förstfödde att vara vår Återlösare, den största kärlekshandlingen i hela skapelsen. Det är därför vi måste vänta oss att det krävs hjälp från Gud och tid att polera oss för evigt liv, ett liv med vår Fader.

Att leva som familj sätter oss på prov. Det är ett av Guds syften med att ge oss jordelivets gåva — att stärka oss genom att prövningar. Det gäller speciellt i familjelivet där vi finner stor glädje, stor sorg och utmaningar som ibland verkar övergå vår förmåga att uthärda.

President George Q. Cannon sade så här om hur Gud förberett dig och mig och våra barn för de prövningar

vi ställs inför: ”Det finns inte en enda av oss som inte får del av Guds kärlek. Det finns inte en enda av oss som han inte brytt sig om och omhuldat. Det finns inte en enda av oss som han inte önskat frälsa och som han inte försett med medel att bli frälst. Det finns inte en enda av oss som han inte anförtrott åt sina änglar. Vi kan verka obetydliga och föraktliga i våra egna och i andras ögon, men sanningen kvarstår att vi är Guds barn och att han verkligen har gett sina änglar — osynliga varelser med makt och styrka — i uppdrag att ta hand om oss, och de vakar över oss och håller sin hand över oss.”²

Det som president Cannon lärde är sant. Ni behöver den förvisningen, liksom jag har behövt den och litat på den.

Jag har bett med tro att någon jag älskade skulle söka och känna försorningens kraft. Jag har bett med tro att mänskliga änglar skulle komma till deras hjälp, och de kom.

Gud har gett oss medel att rädda vart och ett av hans barn. För många innebär det att få ha en bror eller en syster eller en mor- eller farförälder som älskar dem oavsett vad de gör.

För många år sedan talade en vän om sin farmor. Hon hade levt ett rikt liv, alltid trofast mot Herren och mot hans kyrka. Ändå valde ett av hennes barnbarn ett brottsligt liv. Han hamnade till slut i fängelse. Min vän mindes att hans farmor hade tårar i ögonen när hon körde längs motorvägen för att besöka sitt barnbarn i fängelset, och hon bad med vanda: ”Jag har försökt leva ett gott liv. Varför, varför får jag uppleva denna tragedi med ett barnbarn som tycks ha förstört sitt liv?”

Svaret kom till henne i dessa ord: ”Jag gav honom till dig för jag visste att du skulle kunna och vilja älska honom vad han än gjorde.”

Det var en underbar läxa för oss alla. Livet för kärleksfulla föräldrar och mor- och farföräldrar och alla Guds tjänare är inte lätt i en värld i förfall. Vi kan inte tvinga Guds barn att välja vägen till lycka. Gud kan inte göra det för han har gett oss vår handlingsfrihet.

Vår himmelske Fader och hans älskade Son älskar alla Guds barn vad de än väljer att göra eller vad de blir. Frälsaren betalade priset för alla

synder, hur avskyvärda de än är. Även om det måste finnas rättvisa erbjuds vi barmhärtighet, vilket inte berövar rättvisan något.

Alma uttryckte det hoppet för sin son Corianton med dessa ord: ”Därför kunde återlösningsplanen enligt rättvisan inte genomföras utom på villkor att människorna omvände sig i detta prövotillstånd, ja, detta förberedelse-tillstånd. Ty förutom på dessa villkor skulle barmhärtigheten inte kunna träda i kraft utan att omintetgöra rättvisans verk. Nu kan inte rättvisans verk omintetgöras. Om så skedde skulle Gud upphöra att vara Gud.”³

Mitt budskap till mina barnbarn och till oss alla som försöker skapa eviga familjer, är att glädje är garanterad för de trofasta. Innan världen var till älskade en kärleksfull Fader i himlen och hans älskade Son dem som de visste skulle gå vilse. Gud kommer att älska dem för evigt.

Ni har förmånen att veta att de fick kännedom om frälsningsplanen genom den undervisning de fick i andevärlden. De och ni var trofasta nog att få lov att komma till världen medan många andra inte fick det.

Med den Helige Andens hjälp ska alla sanningar komma tillbaka i minnet. Vi kan inte tvinga detta på andra, men vi kan låta dem se det i våra egna liv. Vi kan alltid hämta mod i förvisningen att vi alla en gång kände glädje av att vara tillsammans som medlemmar i vår himmelske Faders älskade familj. Med Guds hjälp kan vi alla känna det hoppet och den glädjen igen. Jag ber att det må bli så för oss alla, i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 22:35–40.

2. George Q. Cannon, ”Our Pre-existence and Present Probation”, *Contributor*, okt. 1890, s. 476; citerat i Nordstjärnan, juli 1989, s 19.

3. Alma 42:13.

Äldste Dallin H. Oaks

i de tolv apostlarnas kворum

Inga andra gudar

Tjänar vi prioriteter eller gudar framför den Gud som vi hävdar att vi tillber?

De tio budorden är grundläggande för kristen och judisk tro. De här buden gav Gud till Israels barn genom profeten Mose, och de första två handlar om vår tillbedjan och vad vi prioriterar. I det första befäller Herren: ”Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig” (2 Mos. 20:3). Århundraden senare fick Jesus frågan: ”Vilket är det största budet i lagen?” Han svarade: ”Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd” (Matt. 22:36–37).

Det andra av de tio budorden anger att vi inte ska ha några andra gudar och fastställer vad som bör komma främst i livet för oss som Guds barn. ”Du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild” av något som finns i himlen eller på jorden (2 Mos. 20:4). Sedan ges ett tillägg till budet: ”Du skall inte tillbe dem eller tjäna dem” (2 Mos. 20:5). Det här är mer än ett förbud mot fysiska avgudar. Det är en grundläggande prioritet för all tid. Jehova förklarar: ”Ty jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud ... som visar nåd ... när man älskar mig och håller mina bud” (2 Mos. 20:5–6). Betydelsen av ordet *nitälskande* är avslöjande. Det hebreiska ursprunget betyder ”att ha starka känslor”. (KJV2 Mos. 20:5, fotnot b) Vi förnärmar Gud

när vi ”tjänar” andra gudar — när vi prioriterar annat.¹

I.

Vilka andra saker ”tjänar” människor — även troende människor — framför Gud i vår tid? Tänk på följande möjligheter som alla är vanliga i vår värld:

- kulturella traditioner och familjetraditioner
- politisk korrekthet
- att göra karriär
- materiella ägodelar
- fritidsintressen
- makt, ryktbarhet och prestige.

Om inga av de här exemplen verkar gälla någon av oss så kan vi nog föreslå andra som passar in. Principen är viktigare än enskilda exempel. Principen handlar inte om huruvida vi prioriterar annat. Frågan som ställs i det andra budordet är: ”Vad sätter vi allra *främst*?” Tjänar vi prioriteter eller gudar framför den Gud som vi hävdar att vi tillber? Har vi glömt Frälsaren som lärde att om vi älskar honom så håller vi hans bud? (se Joh. 14:15). Om så är fallet har våra prioriteter vänts upp och ner av den andliga apati och de odisciplinerade böjelser som är vanliga i vår tid.

II.

För sista dagars heliga är Guds bud baserade på och oskiljaktiga från Guds plan för sina barn — den stora frälsningsplanen. Den här planen, som ibland kallas ”den stora lycksalighetsplanen” (Alma 42:8), förklarar vårt ursprung och vår bestämmelse som Guds barn — varifrån vi kommer, varför vi är här och vart vi är på väg. Frälsningsplanen förklarar syftet med skapelsen och jordelivets villkor, bland annat Guds bud, behovet av en Frälsare samt jordiska och eviga familjers viktiga roll. Om vi sista dagars heliga som har fått den här kunskapen inte fastställer våra prioriteter efter den här planen, riskerar vi att tjäna andra gudar.

Kunskapen om Guds plan för sina barn ger sista dagars heliga ett unikt perspektiv på äktenskapet och familjen. Vi är helt riktigt kända som en familjecentrerad kyrka. Vår teologi börjar med himmelska föräldrar och vår högsta strävan är att uppnå fullheten av evig upphöjelse. Vi vet att det bara är möjligt i en familjrelation. Vi vet att äktenskapet mellan man och kvinna är nödvändigt för att Guds plan ska genomföras. Det är enbart sådana äktenskap som utgör den godkända miljön för födelse till jordelivet och för att förbereda familjemedlemmar för evigt liv. Vi ser på äktenskap, barnafödande och fostran av barn som en del av Guds plan och en helig plikt för dem som fått möjlighet till det. Vi tror att de största skatterna på jorden och i himlen är våra barn och våra efterkommande.

III.

På grund av det vi förstår angående familjens eviga roll, sörjer vi över det skarpt minskande antalet födslar och äktenskap i många av västvärldens länder vars kulturer härstammar från

den kristna och judiska. Tillförlitliga källor rapporterar följande:

- Förenta staterna har nu det lägsta födelsetalet i sin historia,² och i många EU-länder och andra i-länder ligger födelsetalen under den nivå som är nödvändig för att upprätthålla befolkningen.³ Det här hotar flera kulturers och till och med nationers överlevnad.
- I Amerika föll procenttalet för unga vuxna i åldrarna 18 till 29 som är gifta från 59 procent 1960 till 20 procent 2010.⁴ Medelåldern för dem som ingår äktenskap för första gången är nu den högsta i historien: 26 för kvinnor och nästan 29 för män.⁵
- I många länder och kulturer håller 1) den traditionella familjen med en gift mor och far och barn på att bli undantag i stället för regel, 2) strävan efter en karriär i stället för äktenskap och barnafödande på att bli ett allt vanligare val för många unga kvinnor och 3) faderns roll och åsikten att han är nödvändig på att minska.

Mitt i alla dessa trender som oroar oss är vi också medvetna om att

Guds plan är till för alla hans barn och att Gud älskar alla sina barn, överallt.⁶ I första kapitlet i Mormons bok förkunnas det att Guds ”makt och godhet och barmhärtighet är över alla jordens invånare” (1 Nephi 1:14). I ett senare kapitel står det att ”han har givit sin frälsning fritt åt alla människor” och att ”alla människor har samma förmån, den ene som den andre, och ingen förmenas” (se 2 Nephi 26:27–28). Följaktligen lär skrifterna att vi har ansvaret att vara medkännande och kärleksfulla mot alla människor (se 1 Tess. 3:12; 1 Joh. 3:17; L&F 121:45).

IV.

Vi hyser också respekt för alla människors religiösa tro, också det ökande antalet som säger att de inte tror på Gud. Vi vet att många på grund av den gudagivna handlingsfriheten har uppfattningar som strider mot våra, men vi hoppas att andra är lika respektfulla mot våra religiösa uppfattningar och förstår att vi enligt vår tro gör andra val och uppträder på ett sätt som skiljer sig från deras. Vi tror till exempel att Gud som en viktig del av sin frälsningsplan har fastställt som evig norm att sexuellt umgänge bara

ska ske mellan en man och en kvinna som är gifta.

Kraften att skapa liv på jorden är den mest upphöjda kraft Gud har gett sina barn. Dess användning påbjöds i Guds första befallning till Adam och Eva (se 1 Mos. 1:28), men andra viktiga befallningar gavs för att förbjuda missbruk därav (se 2 Mos. 20:14; 1 Tess. 4:3). Den tonvikt vi lägger på kyskhetslagen förklaras av vår insikt i betydelsen av fortplantningskraften för genomförandet av Guds plan. Utanför äktenskapet mellan en man och en kvinna är all användning av fortplantningskraften i en eller annan grad syndfull och stridande mot Guds plan för sina barns upphöjelse.

Vikten vi lägger vid kyskhetslagen förklarar vår hängivenhet mot det äktenskapliga mönster som började med Adam och Eva och som har fortsatt genom tidsåldrarna som Guds mönster för sexuellt umgänge mellan hans söner och döttrar och för vårdandet av

hans barn. Som väl är finns det många personer som tillhör andra samfund eller organisationer som håller med oss om äktenskapets karaktär och betydelse, några grundade i religiösa läror och andra grundade i vad de anser är bäst för samhället.

Vår kunskap om Guds plan för sina barn⁷ förklarar varför vi bekymrar oss över att allt fler barn föds utanför äktenskapet — för närvarande 41 procent av alla födslar i Förenta staterna⁸ — och över att antalet par som lever tillsammans utan att vara gifta har ökat dramatiskt under de senaste femtio åren. För fem årtionden sedan föregicks bara några få procent av de första äktenskapen av samboförhållanden. Nu föregås 60 procent av äktenskapen av samboförhållanden.⁹ Och det här blir alltmer accepterat, särskilt bland tonåringar. Aktuella undersökningsdata visar att omkring 50 procent av tonåringarna menar att barnafödande utanför äktenskapet är en "bra livsstil"¹⁰.

V.

Det finns många politiska och sociala påtryckningar angående lag- och policyändringar för att etablera beteenden som strider mot Guds påbud om sexualmoral och om äktenskapets och barnafödandets eviga karaktär och syften. De här påtryckningarna har redan lett till att samkönade äktenskap tillåts i olika stater och nationer. Andra påtryckningar skapar könsförvirring eller utplånar de skillnader mellan män och kvinnor som är viktiga för att Guds stora lyckosalighetsplan ska kunna genomföras.

Vår insikt om Guds plan och hans lära ger oss ett evigt perspektiv som inte tillåter att vi godkänner sådana beteenden eller rättfärdiggör lagarna som tillåter dem. Och till skillnad från andra organisationer som kan ändra sin policy och även sin lära, avgörs vår policy av de sanningar som Gud har förklarat oföränderliga.

Vår tolfte trosartikel anger vår tro på att lyda överheten och "att lyda, ära och upprätthålla lagen". Men människans lagar kan inte göra något moraliskt som Gud har förklarat omoraliskt. Hängivenhet mot vår främsta prioritet — att älska och tjäna Gud — kräver att vi ser till hans lagar för vår uppförandenorm. Vi lever till exempel kvar under den gudomliga befallningen att inte begå äktenskapsbrott eller otukt även om sådana gärningar inte längre är brott mot lagen i de stater eller länder vi bor i. På liknande sätt förändrar inte lagar som tillåter så kallade samkönade äktenskap Guds lagar om äktenskap, eller hans bud och våra normer som rör äktenskapet. Vi har ingått förbund om att älska Gud och hålla hans bud och att avhålla oss från att tjäna andra gudar och prioriteter — också dem som blir populära i just vår tid och på vår plats.

I den här beslutsamheten kan vi bli missförstådda och vi kan bli beskyllda för trångsynthet, utsättas för diskriminering eller vara tvungna att utstå intrång i vår religionsfrihet. Om så är fallet bör vi komma ihåg vår främsta prioritet — att tjäna Gud — och, liksom våra föregångare pionjärerna, dra våra egna handkärror med samma kraft som de gjorde.

En lärdom av president Thomas S. Monson kan tillämpas på den här omständigheten. Under den här konferensen för 27 år sedan förkunnade han djärvt: "Låt oss ha mod att gå emot den allmänna opinionen, mod att stå för våra principer. Mod, inte kompromisser, framkallar Guds gillande leende. Modet blir en levande, tilltalande dygd, när det betraktas inte enbart som en vilja att dö manliga, utan som beslutsamhet att leva värdigt. Den är en moralisk kruka som är rädd för att göra det han tror är

rätt på grund av att andra ogillar eller skrattar åt det. Kom ihåg att alla människor hyser fruktan, men de som värdigt bemöter fruktan, har också mod."¹¹

Jag ber att jordelivets tillfälliga utmaningar inte ska få oss att glömma de stora bud och prioriteter som vi fått av vår Skapare och vår Frälsare. Vi får inte fästa oss så mycket vid det som hör denna värld till eller sträva efter att äras av människor (se L&F 121:35) i sådan grad att vi slutar att sträva efter att nå vår eviga bestämmelse. Vi som vet vilken plan Gud har för sina barn, vi som har ingått förbund att vara en del av den, har ett tydligt ansvar. Vi får aldrig glömma vår största önskan, som är att uppnå evigt liv.¹² Vi får aldrig förminska vår främsta prioritet — att inte ha några andra gudar eller tjäna något annat framför Gud Fadern och hans Son, vår Frälsare Jesus Kristus.

Må Gud hjälpa oss förstå den här prioriteten och bli förstådda av andra när vi försöker uppnå den på ett vist och kärleksfullt sätt, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se till exempel L&F 124:84.
2. Se Joyce A. Martin och andra, "Births: Final Data for 2011", *National Vital Statistics Reports*, vol. 62, nr 1 (28 juni 2013), s. 4; Gloria Goodale, "Behind a Looming Baby Bust", *Christian Science Monitor Weekly*, 4 feb 2013, s. 21, 23.
3. Se Population Reference Bureau, "2012 World Population Data Sheet", www.prb.org/Publications/Datasheets/2012/world-population-data-sheet/data-sheet.aspx.
4. Se D'Vera Cohn och andra, "Barely Half of U.S. Adults Are Married—a Record Low", Pew Research Center, Social and Demographic Trends, 14 dec. 2011, finns på www.pewsocialtrends.org/2011/12/14/barely-half-of-u-s-adults-are-married-a-record-low; "Rash Retreat from Marriage", *Christian Science Monitor*, 2 och 9 januari 2012, s. 34.
5. U.S. Census Bureau, "Estimated Median Age at First Marriage, by Sex: 1890 to the Present", finns på www.census.gov/population/socdemo/hh-fam/ms2.xls.
6. Se Dallin H. Oaks, "Alla människor överallt", *Liahona*, maj 2006, s. 77–80.
7. Se Dallin H. Oaks, "Den stora lycksalighetsplanen", *Nordstjärnan*, jan. 1994, s. 69–72.
8. Se Martin, "Births: Final Data for 2011", s. 4.
9. Se *The State of Our Unions: Marriage in America, 2012* (2012), s. 76.
10. Se *The State of Our Unions*, s. 101, 102.
11. Thomas S. Monson, "Mod är viktigt", *Nordstjärnan*, jan. 1987, s. 33.
12. Se Dallin H. Oaks, "Att ha en önskan", *Liahona*, maj 2011, s. 42–45.

Bonnie L. Oscarson
Unga kvinnors generalpresident

Bli omvända

Sann omvändelse sker när ni fortsätter att handla efter den lära som ni vet är sann och håller buden dag efter dag, månad efter månad.

Bröder och systrar, jag känner mig ödmjuk av att stå här i denna talarstol, där så många av mitt livs hjältar har stått. Jag vill berätta något av det jag känner i mitt hjärta och vänder mig särskilt till ungdomarna.

En av de stora hjältarna i Gamla testamentet var profeten och krigaren Josua. Han gav en inbjudan till Israels barn, som han var ledare för: "Välj i dag vem ni vill tjäna ... Men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren."¹ Josuas ord visar på sann omvändelse till evangeliet. För Josua och för oss alla kommer omvändelsen till evangeliet av att rättfärdigt leva efter evangeliets principer och vara trogna våra förbund med Herren.

Jag vill återge en omvändelseberättelse från min egen släkts historia om en annan av mina hjältar. Hon hette Agnes Hoggan, och hon och hennes man blev medlemmar i kyrkan i Skottland 1861. Eftersom de fick utstå svår förföljelse i sitt hemland emigrerade de till Amerika med sina barn. Flera år senare blev Agnes änka med åtta barn att försörja och arbetade hårt för att hålla dem med mat och kläder. Hennes 12-åriga dotter Isabelle lyckades finna arbete som tjänsteflicka hos en rik familj som inte var medlemmar i kyrkan.

Isabelle bodde i deras stora hus och hjälpte till att ta hand om de yngre barnen. I utbyte för sitt arbete betalades en liten lön ut varje vecka till hennes mor. Isabelle blev snart accepterad som medlem i familjen och började få många förmåner, som att ta danslektioner, bära vackra kläder och gå på teatern. Det här pågick i fyra år, tills familjen som Isabelle arbetade hos fick förflyttning till en annan stat. De hade blivit så förtjusta i Isabelle att de vände sig till hennes mor Agnes och bad att få adoptera henne. De lovade att de skulle ge henne en bra utbildning, se till att hon blev bra gift och göra henne till arvtagare tillsammans med sina egna barn. De skulle också fortsätta betala lön till Agnes.

Denna änka och mor, som fick kämpa och slita, stod inför ett svårt beslut, men hon tvekade inte ett ögonblick. Hör vad hennes barnbarn skrev många år senare: "Om inte hennes kärlek hade fått henne att säga nej, hade hon haft en ännu bättre anledning — hon hade kommit hela vägen från Skottland och hade gått igenom prövningar och svårigheter för evangeliets skull, och hon tänkte inte, om det stod i mänsklig makt, låta ett av sina barn

gå miste om det hon kommit så långt för att få."² Den rika familjen använde varje tänkbart argument och Isabelle själv grät och tiggde om att hon skulle få åka, men Agnes stod fast. Ni kan tänka er att 16 år gamla Isabelle kände det som om hennes liv var förstört.

Isabelle Hoggan är min morfars mor, och jag är så tacksam för vittnesbördet och övertygelsen som brann så starkt i hennes mors hjärta, att det inte tillät henne att byta sin dotters medlemskap i kyrkan mot världsliga löften. I dag finns det hundratals av hennes avkomlingar som njuter av välsignelserna som kommer av medlemskap i kyrkan och får del av Agnes djupt rotade tro och omvändelse till evangeliet.

Unga vänner, vi lever i en farofylld tid, och besluten som ni måste fatta varje dag, ja, till och med varje timma, har eviga konsekvenser. De beslut ni fattar i det dagliga livet avgör vad som händer med er senare. Om ni inte ännu har ett fast rotat vittnesbörd och en övertygelse om att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Guds rike på jorden, så är det nu dags att göra det som krävs för att få en sådan övertygelse. Att skjuta upp den ansträngning som krävs för att få en sådan övertygelse kan vara farligt för er själ.

Sann omvändelse är mer än att bara ha kunskap om evangeliets principer och innebär mer än att bara ha ett vittnesbörd om de här principerna. Det är möjligt att ha ett vittnesbörd om evangeliet utan att leva efter det. Att vara sant omvänd betyder att handla efter det vi tror på och låta det åstadkomma "en mäktig förändring inom oss, eller i våra hjärtan."³ I den lilla boken *Stå fast i din tro* lär vi att "sann omvändelse är en process och inte en händelse. Du

blir verkligt omvänd som resultat av rättfärdig strävan att följa Frälsaren.”⁴ Det krävs tid, ansträngningar och arbete. Min morfars mormor hade en stark övertygelse om att evangeliet var viktigare för hennes barn än allt det som världen hade att erbjuda i fråga om välstånd och bekvämlighet, eftersom hon hade uppoffrat, hållit ut och levt efter evangeliet. Hennes omvändelse kom genom att hon levde efter evangeliets principer och uppoffrade för att kunna göra det.

Vi måste gå igenom samma process om vi vill känna samma slags beslutsamhet. Frälsaren lärde: ”Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv.”⁵ Ibland försöker vi göra tvärtom. Vi kan till exempel säga så här: Jag lever gärna efter tiondelagen, men först måste jag veta att den är sann. Vi kanske till och med ber om ett vittnesbörd om tiondelagen och hoppas att Herren ska välsigna oss med ett sådant vittnesbörd innan vi ens har fyllt i en tiondetalong. Det fungerar bara inte på det viset. Herren förväntar sig att vi ska utöva tro. Vi måste konsekvent betala ett fullt och ärligt tionde för att få ett vittnesbörd om tiondelagen. Samma mönster gäller alla evangeliets principer, vare sig det handlar om kyskhetslagen, anständighetens princip, Visdomsordet eller fastelagen.

Jag vill ge ett exempel på hur det hjälper oss att bli omvända till en princip när vi lever efter den. Jag var en ung kvinna på sextioalet och den enda flickan i min skola som var medlem i kyrkan. Det var en revolutionerande tid som utmärktes av att morallagar förkastades, man började använda droger och tycka att ”allt är tillåtet”. Många av mina vänner var bra människor men tyckte det var lätt

att ryckas med av spänningen i den nya moralen, som egentligen bara var den gamla omoralen. Mina föräldrar och lärare i kyrkan hade betonat för mig att det var viktigt att jag behandlade min kropp med respekt, höll mitt sinne rent och framför allt lärde mig lita på Herrens befallningar. Jag fattade beslutet att undvika situationer där jag visste att man skulle servera alkohol och att hålla mig borta från tobak och droger. Det innebar ofta att jag inte blev bjuden på fester och jag dejtade sällan. Det blev allt vanligare med droger bland ungdomar, och dess faror var inte så kända som idag. Många av mina vänner fick bestående men av droger, eller också hamnade de i allvarliga missbruk. Jag var tacksam att jag fått lära mig leva efter Visdomsordet i mitt hem, och jag fick ett starkt vittnesbörd om den evangelieprincipen medan jag utövade tro på och levde efter den. Den goda känsla som kom till mig när jag levde efter en sann evangelieprincip var den Helige Anden som bekräftade att principen var sann. Det är så sann omvändelse börjar.

I Mormons bok säger profeten Moroni: ”Jag vill visa världen att tro är något som man hoppas på men som inte syns. Motsäg därför inte för att ni inte ser, ty ni får ingen förvisning förrän efter det att er tro har prövats.”⁶ I vår värld där man förväntar sig omedelbar tillfredsställelse, gör vi oss ofta skyldiga till att förvänta oss att få belöningen utan att ha arbetat för den. Jag tror Moroni säger oss att vi först måste arbeta och utöva tro genom att leva efter evangeliet, och sedan får vi vittnesbördet om att det är sant. Sann omvändelse sker när vi fortsätter att handla efter den lära som vi vet är sann och håller buden dag efter dag, månad efter månad.

Det här är en fantastisk tid att vara ung i kyrkan. Ni är de första som deltar i studiekursen *Kom och följ mig*, där ett av syftena är att omvända er till Jesu Kristi evangelium. Det är bra att komma ihåg att hur inspirerade era föräldrar och ungdomsledare än är, så har ”ni själv det främsta ansvaret för er egen omvändelse. Ingen kan omvändas åt er, och ingen kan tvinga er att omvända er.”⁷ Omvändelse sker

när vi är flitiga med att be, studera våra skrifter, gå i kyrkan och är värdiga att ta del av templets förrättningar. Omvändelse sker när vi handlar efter de rättfärdiga principer som vi lär oss i våra hem och i klassrummen. Omvändelse sker när vi lever rena och dygdiga liv och har den Helige Anden med oss. Omvändelse sker när vi förstår Jesu Kristi försoning, erkänner honom som vår Frälsare och Återlösare och låter försoningen verka i våra liv.

Er egen omvändelse hjälper er när ni förbereder er för att ingå förbund i templet, verka som missionärer

och skapa era egna framtida hem. När ni är omvända får ni en önskan att berätta för andra vad ni har lärt er, och er självtillit och förmåga att vittna för andra med övertygelse och kraft ökar. Den här önskan att berätta om evangeliet för andra och självtilliten att modigt vittna är naturliga följder av sann omvändelse. Frälsaren sade till Petrus: "När du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder."⁸

Kommer ni ihåg Josua, profeten och krigaren? Han var inte bara själv omvänd, utan han arbetade oförtrotligt så länge han levde på att

föra Israels barn till Gud. Vi läser i Gamla testamentet: "Och Israel tjänade Herren, så länge Josua levde."⁹ En person som har upplevt sann omvändelse drar nytta av försoningen och tar emot frälsning för sin själ. Sedan sträcker han eller hon ut handen och har ett starkt inflytande på alla som känner honom eller henne.

Att leva efter evangeliet och stå på heliga platser är inte alltid bekvämt eller lätt, men jag vittnar om att det är värt det! Herren sade till Emma Smith att hon skulle "lägga åt sidan det som hör världen till och söka det som hör till en bättre värld".¹⁰ Jag antar att vi inte ens kan börja föreställa oss hur storslaget "det som hör till en bättre värld" är!

Jag vittnar om att vi har en kärleksfull Fader i himlen vars största önskan är att hjälpa och välsigna oss i våra ansträngningar att leva efter evangeliet och bli omvända. Han har tydligt tillkännagett att det han allra mest önskar och arbetar för är ge oss "odödlighet och evigt liv"¹¹. Han vill föra oss hem till sin närhet. Jag vittnar om att när vi handlar efter evangeliets lära och dagligen praktiserar dem, så kommer vi att bli omvända och bli medel till att åstadkomma mycket gott i våra familjer och i världen. Må vi alla bli välsignade i våra dagliga ansträngningar att nå detta mål är min bön i Jesu Kristi namn. Amen. ■

SLUTNOTER

1. Jos. 24:15.
2. Fuschia Stringham, "Sketch of the Life of Isabelle Hunter Hoggan Stringham" (opublicerad personlig historia, 1934), s. 4.
3. Mosiah 5:2.
4. *Stå fast i din tro: Liten uppslagsbok om evangeliet*, s. 41.
5. Joh. 7:17.
6. Ether 12:6.
7. Se *Stå fast i din tro*, s. 115.
8. Luk. 22:32.
9. Jos. 24:31.
10. L&F 25:10.
11. Mose 1:39.

Äldste Richard J. Maynes
i presidentskapet för de sjuttio

Styrka att hålla ut

Vår förmåga att hålla ut intill änden i rättfärdighet står i direkt proportion till styrkan i vårt vittnesbörd och till hur djup vår omvändelse är.

V arje dag när vi vaknar står vi inför en ny dag fylld med livets utmaningar. Dessa utmaningar är av många slag: fysiska utmaningar, ekonomiska bakslag, relationssvårigheter, känslomässiga problem och även kampen med ens tro.

Många av utmaningarna vi möter i livet går att lösa och övervinna, medan andra är svåra att förstå och omöjliga att övervinna och blir kvar hos oss tills vi går vidare till nästa liv. Medan vi tillfälligt uthärdar de utmaningar vi kan lösa och när vi fortsätter uthärda utmaningarna vi inte kan lösa, är det viktigt att minnas att den andliga styrka vi utvecklar hjälper oss att framgångsrikt uthärda alla utmaningar vi ställs inför i livet.

Bröder och systrar, vi har en kärleksfull himmelsk Fader som har utformat vår jordiska tillvaro så att vi var och en kan lära oss det vi behöver för att bli värdiga evigt liv i hans närhet.

En händelse i profeten Joseph Smiths liv illustrerar den här principen. Profeten och flera kamrater hade suttit i fängelset i Liberty i Missouri i månader. Medan de genomgick lidandet i fängelset väddade profeten Joseph till Herren i ödmjuk bön

om att de heliga skulle befrias från sitt nuvarande lidande. Herren svarade genom att lära profeten Joseph och alla oss andra, att om vi uthärdar dem väl kommer de utmaningar vi ställs inför att bli till vårt bästa. Det här är Herrens svar på Josefs bön:

”Min son, frid vare med din själ. Dina motgångar och dina lidanden skall endast vara ett ögonblick,

och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden.”¹

Vår himmelske Fader har organiserat vår resa genom livet för att pröva vår karaktär. Vi utsätts för både gott och ont inflytande och har sedan fått frihet att själva välja vilken väg vi vill ta. Som den forne profeten Samuel lärde i Mormons bok: ”Ni har tillåtelse att handla av er själva, ty se, Gud har givit er kunskap och han har gjort er fria.”²

Vår himmelske Fader förstod också att vi på grund av vår dödlighet inte alltid skulle göra rätta eller rättfärdiga val. Eftersom vi inte är fullkomliga och eftersom vi begår misstag behöver vi hjälp att återvända till hans närhet. Den nödvändiga hjälpen får vi genom Jesu Kristi lärdomar, föredöme och försoningsoffer. Frälsarens försoningsoffer möjliggör vår framtida frälsning och upphöjelse

genom omvändelsens princip. Om vi uppriktigt och ärligt omvänder oss kan försoningen hjälpa oss bli rena, förändra vår natur och hålla ut i våra utmaningar.

Uthållighet är en viktig princip i Jesu Kristi lära. Den är viktig eftersom vår eviga framtid kommer att stå i proportion till vår förmåga att hålla ut i rättfärdighet.

I 2 Nephi 31 lär profeten Nephi oss att när vi har tagit emot samma dopets frälsande förrättning som Jesus Kristus tog emot och sedan tagit emot den Helige Andens gåva, måste vi ”sträva framåt och mätta oss med Kristi ord och hålla ut intill änden, se, så säger Fadern: Ni skall få evigt liv”.³

För att kunna ta emot den största av alla vår himmelske Faders välsignelser, det eviga livet, måste vi alltså ta emot de förrättningar som krävs och sedan fortsätta hålla förbunden som hör samman med dem. Vi måste med andra ord lyckas hålla ut.

Vår förmåga att hålla ut intill änden i rättfärdighet står i direkt proportion till styrkan i vårt vittnesbörd och till hur djup vår omvändelse är. När våra vittnesbörd är starka och vi verkligen är omvända till Jesu Kristi evangelium, inspireras våra val av den Helige Anden, de har Kristus i centrum och de stöder oss i vår önskan att hålla ut i rättfärdighet. Om våra vittnesbörd är svaga och vår omvändelse ytlig är risken mycket större att vi lockas av världens falska traditioner till att göra dåliga val.

Jag vill återge en händelse som visar vilka ansträngningar det krävs för att uthärda fysiskt och sedan jämföra det med den ansträngning som krävs för att hålla ut andligen. När jag kom hem från min mission fick jag möjligheten att spela basket för en välkänd och respekterad tränare och författare vid ett universitet

i Kalifornien. Den här tränaren var mycket noga med att hans spelare var i bra form inför starten av basketsäsongen. Ett krav för att få träna med honom och ens få röra vid en basketboll, var att springa ett terränglopp i backarna i närheten av skolan på en bestämd och mycket aggressiv tid. Jag minns mitt första försök att springa terrängloppet när jag just kommit hem från missionsfältet. Jag trodde jag skulle dö.

Det tog veckor av hård träning innan jag slutligen lyckades klara det på den tid tränaren satt upp som mål. Det var en härlig känsla att inte bara kunna springa loppet utan också kunna öka farten sista sträckan.

För att spela basketboll bra måste man vara i god form. Det har sitt pris att komma i god fysisk kondition, och det priset är beslutsamhet, uthållighet och självdisciplin. Att uppnå andlig uthållighet har också sitt pris. Priset är detsamma: beslutsamhet, uthållighet och självdisciplin.

Ett vittnesbörd måste, liksom din kropp, vara i bra form om du vill att det ska bestå. Så hur håller vi våra vittnesbörd i god form? Vi kan inte få våra kroppar i god basketform genom att bara titta på basket på teve. På samma sätt kan vi inte hålla våra vittnesbörd i bra form genom att bara

titta på generalkonferensen på teve. Vi behöver studera och lära de grundläggande principerna i Jesu Kristi evangelium, och sedan måste vi göra vårt bästa för att leva efter dem. På så sätt blir vi Jesu Kristi lärjungar, och på så sätt bygger vi ett vittnesbörd som är varaktigt.

När vi möter motstånd i livet och vår önskan är att efterlikna Jesu Kristi egenskaper, är det viktigt att vi är andligt förberedda. Att vara andligt förberedd innebär att vi har utvecklat andlig uthållighet eller styrka — vi är då i god andlig form. Vi är i sådan god andlig form att vi hela tiden väljer det rätta. Vi är orubbliga i vår önskan och förmåga att leva efter evangeliet.

Joseph Watson Maynes (till höger) med sin kamrat Gilpin S. Woolley.

Som en anonym diktare en gång sade: ”Ni måste bli den klippan som floden inte kan spola bort.”

Eftersom vi ställs inför utmaningar varje dag är det viktigt att vi arbetar på vår andliga uthållighet varje dag. När vi utvecklar andlig uthållighet har världens falska traditioner, liksom våra egna dagliga utmaningar, föga negativt inflytande på vår förmåga att hålla ut i rättfärdighet.

Underbara exempel på andlig uthållighet kommer från vår egen släkthistoria. Bland de många berättelserna om våra förfäder kan vi hitta exempel som visar den positiva egenskapen att hålla ut.

En berättelse från min egen släkthistoria visar den här principen. Min farfars far Joseph Watson Maynes föddes 1856 i Hull i Yorkshire i England. Hans familj blev medlemmar i kyrkan i England och reste sedan till Salt Lake City. Han gifte sig med Emily Keep 1883, och de fick åtta barn. Joseph kallades på heltidsmission i juni 1910 när han var 53 år gammal. Med stöd av sin hustru och åtta barn återvände han till sin barndoms England för att utföra sin mission.

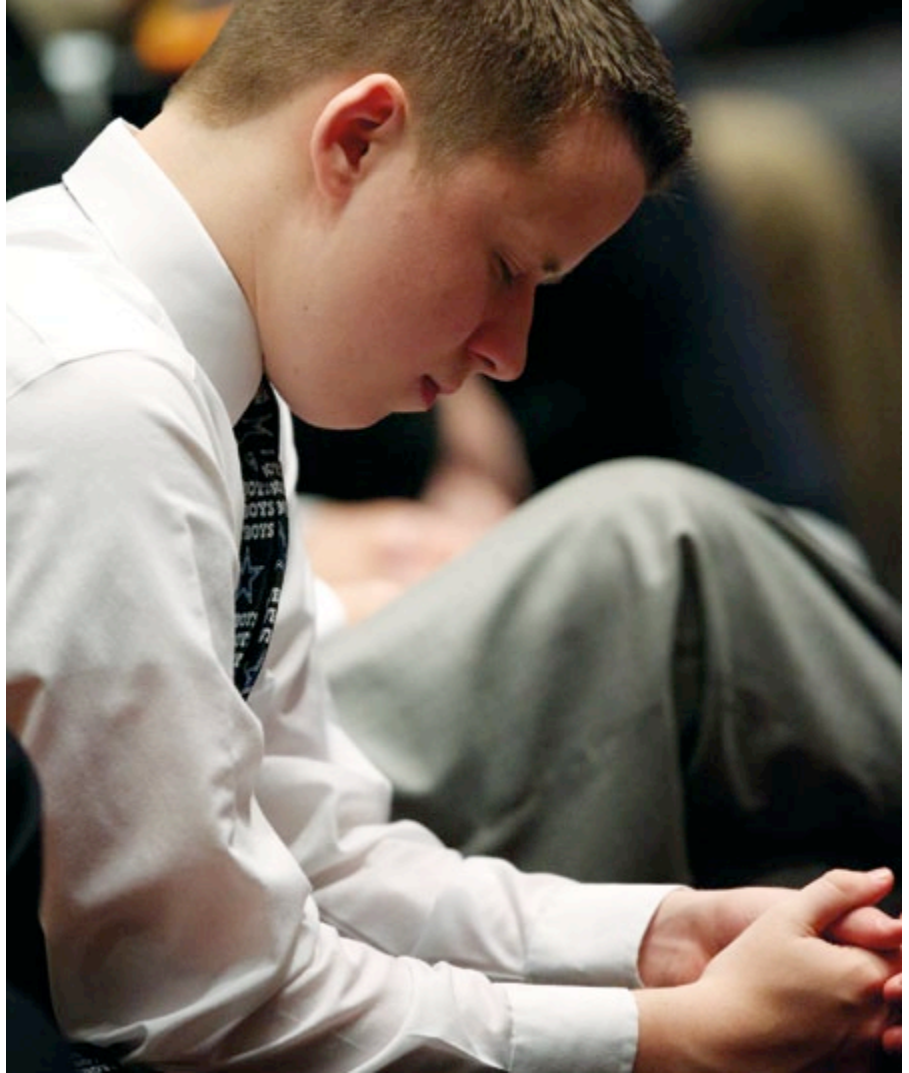
Efter att trofast ha tjänat i omkring två år cyklade han och hans kamrat till

Söndagskolan i Gloucester i England när hans däck exploderade. Han steg av cykeln för att bedöma skadan. När han såg att den var omfattande och skulle ta ett tag att laga, bad han sin kamrat att gå i förväg och börja söndagens möte. Själv skulle han komma strax efter. Just när han sagt detta föll han till marken. Han hade dött av en plötslig hjärtattack.

Joseph Watson Maynes återsåg aldrig sin hustru och de åtta barnen i livet. De förde hans kropp tillbaka till Salt Lake City och höll begravningsgudstjänsten i det gamla Waterloo Assembly Hall. Något som sades vid begravningen av äldste Anthony W. Ivins i de tolv apostlarnas kворum lär oss en viktig läxa om liv, död och uthållighet: "Detta är vad evangeliet ger oss — vi blir inte immuna mot döden, men vi segrar över den genom det hopp vi har om en underbar uppståndelse ... Det stämmer in på [Joseph Maynes] ... Det är ett nöje och det ger tillfredsställelse och glädje att veta att människor lägger ner sina liv i rättfärdighet och i tro, och fasta i tron."⁴

Den här släkthistorien inspirerar mig att göra mitt allra bästa för att följa exemplet på den uthållighet och andliga styrka som min farfars far visade. Jag blir lika inspirerad av hans hustru Emilys tro, vars liv efter Josephs död säkert blev en tung börda att bära. Hennes vittnesbörd var starkt och hennes omvändelse fullständig när hon själv i tro försörjde sina åtta barn ensam.

Aposteln Paulus sade: "Låt oss ... lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss."⁵ Loppet som vi har framför oss på den här jorden är ett uthållighetslopp, fyllt med hinder. Hindren i det här loppet

är de utmaningar vi vaknar upp till varje morgon. Vi är här på jorden för att springa det loppet, för att utöva vår handlingsfrihet och för att välja mellan rätt och fel. För att ärligt och framgångsrikt kunna avsluta det loppet och återvända till vår himmelske Fader, måste vi betala priset med beslutsamhet, uthållighet och självdisciplin. Vi behöver komma i god andlig form. Vi behöver utveckla andlig uthållighet. Vi behöver starka vittnesbörd som leder oss till sann omvändelse, och som följd därav kommer vi att inom oss själva finna den inre frid och styrka som vi behöver för att kunna hålla ut, vilka utmaningar vi än ställs inför.

Så vilka utmaningar ni än vaknar upp till varje morgon, kom då ihåg att ni, med den andliga styrka ni utvecklar och tillsammans med Herrens hjälp, i slutet av loppet kommer att kunna njuta av den förtröstan aposteln Paulus uttryckte när han sade:

"Själv offras jag redan som ett drickoffer, och tiden för mitt uppbrott är inne.

Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron.

Nu ligger rättfärdighetens segerkrans i förvar åt mig. Den skall Herren, den rättfärdige domaren, ge åt mig på den dagen."⁶

Jag bär mitt vittnesbörd för er och jag vittnar om en kärleksfull himmelsk Fader och hans stora och eviga lycksalighetsplan, som har fört oss till jorden vid den här tiden. Må Herrens Ande inspirera oss alla att inom oss utveckla styrkan att hålla ut. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 121:7-8.
2. Helaman 14:30.
3. Se 2 Nephi 31:20.
4. Anthony W. Ivins, tal vid Joseph Watson Maynes begravningsgudstjänst (privata uppteckningar hos släkten Maynes).
5. Hebr. 12:1.
6. 2 Tim. 4:6-8.

Äldste Richard G. Scott
i de tolv apostlarnas kvorum

Personlig styrka genom Jesu Kristi försoning

*Genom Jesu Kristi försoning kan var och en av oss bli ren,
och bördan av vår upproriskhet lyfts då bort från oss.*

Nyligen hade jag förmånen att träffa en grupp ungdomar från Idaho som gjorde mycket starkt intryck på mig. En ärbar ung kvinna frågade mig vad jag tycker är det viktigaste de borde göra i sina liv just nu. Jag föreslog att de lär sig känna igen kraften i Jesu Kristi försoning i sina liv. I dag vill jag förklara en aspekt av den här kraften, som är den personliga styrka vi kan få genom Jesu Kristi försoning.

I Mormons bok läser vi om Ammon och hans bröder som under visade om evangeliet för ett folk som var "ett vilt och förhärdat och blodtörstigt folk"¹. Många blev omvända och valde att lägga sitt syndiga beteende bakom sig. Så fullständig var deras omvändelse att de grävde ner sina vapen och ingick förbund med Herren om att de aldrig mer skulle använda dem.²

Senare anföll många av deras icke omvända bröder dem och började döda dem. Det nu trofasta folket valde att hellre falla för svärdet än riskera

sitt andliga liv genom att ta till vapen. Deras rättfärdiga exempel hjälpte ännu fler människor att omvända sig och lägga ner sina upprorsvapen.³

Genom Ammon vägledde Herren dem till en fristad bland nephiterna, och de kallades Ammons folk.⁴ Nephiterna skyddade dem under många år, men till slut blev den nephitiska armén svag och behovet av förstärkningar blev mycket stort.⁵

Ammons folk befann sig i ett kritiskt skede i sina andliga liv. De hade hållit sitt förbund om att aldrig ta till vapen igen. Men de förstod att fäder har ansvaret att beskydda sina familjer.⁶ Det behovet tycktes stort nog för att de skulle överväga att bryta sitt förbund.⁷

Deras vise prästadömsledare Helaman visste att det aldrig är berättigat att bryta ett förbund med Herren. Han erbjöd ett inspirerat alternativ. Han påminde dem om att deras söner aldrig hade gjort sig skyldiga till samma synder och därför inte hade behövt ingå samma

förbund.⁸ Fastän sönerna var mycket unga var de fysiskt starka och, än viktigare, de levde dygdiga och rena liv. Sönerna styrktes av sina mödrars tro.⁹ Under ledning av sin profet och ledare tog dessa unga män sina fäders plats i försvaret av sina familjer och hem.¹⁰

Händelserna kring detta avgörande beslut visar hur Jesu Kristi försoning ger personlig styrka i Guds barns liv. Tänk på dessa fäders ömma känslor. Hur måste de ha känt sig, medvetna om hur deras upproriska handlingar i det förflutna hindrade dem från att beskydda sina hustrur och barn när de behövde det som mest? De visste själva vilka hemskheter som nu väntade deras söner, och de måste ha gråtit i sin ensamhet. Det är fäderna, inte barnen, som ska beskydda sina familjer!¹¹ Deras sorg måste ha varit intensiv.

Varför var deras inspirerade ledare rädda att deras övervägande att ta tillbaka sina vapen skulle få dem att "förlora sin själ"?¹² Herren har tillkännagivit: "Se, den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem."¹³ Dessa trofasta fäder hade för länge sedan omvänt sig från sina synder och blivit rena genom Jesu Kristi försoning, så varför fick de rådet att inte försvara sina familjer?

Det är en grundläggande sanning att vi genom Jesu Kristi försoning kan bli renade. Vi kan bli dygdiga och rena. Men ibland får våra dåliga val långsiktiga följder. Ett av de viktiga stegen till fullständig omvändelse är att ta på oss de kortsiktiga och långsiktiga följderna av våra tidigare synder. Deras tidigare val hade utsatt dessa ammonitiska fäder för ett köttligt begär som på nytt kunde bli en sårbar punkt som Satan skulle försöka utnyttja.

Satan försöker använda vårt minne av all tidigare skuld för att locka oss tillbaka under hans inflytande. Vi måste alltid vara vaksamma för att undgå hans lockelser. Så var fallet med de trofasta ammonitiska fäderna. Även efter år av trofast liv var det ytterst viktigt för dem att skydda sig andligen från varje dragning till minnet av tidigare synder.

Mellan de många krigen lät befälhavare Moroni uppföra skyddsvallar runt de svagaste städerna. ”Han lät dem bygga ett bröstvärn av stockar

på dikets inre vall, och de kastade jorden från diket upp emot bröstvärnet av stockar ... till dess de hade omgivit staden ... med en stark vall av stockar och jord till stor höjd.”¹⁴ Befälhavaren Moroni förstod vikten av att förstärka svaga områden för att skapa styrka.¹⁵

Det var likadant för dessa ammonitiska fäder. De behövde högre och bredare skydd mellan sina trofasta liv och sina tidigare orättfärdiga handlingar. Deras söner, som välsignats med rättfärdiga traditioner, var inte

lika sårbara för samma frestelser. De kunde trofast försvara sina familjer utan att kompromissa med sitt andliga välbefinnande.

Den glada nyheten för alla som önskar bli fria från följderna av tidigare dåliga val är att Herren ser annorlunda på svagheter än han gör på uppror mot honom. Medan Herren varnar för att upproriskhet som vi inte omvänder oss från leder till straff¹⁶, talar Herren alltid om svagheter med barmhärtighet.¹⁷

Utän tvivel finns det något försvarbart i att de ammonitiska fäderna av sina föräldrar undervisats om falska traditioner, men alla vår himmelske Faders barn kommer till jorden med Kristi ljus. Oavsett orsaken till deras syndiga handlingar, blev följden att en andlig sårbarhet utvecklades som Satan skulle försöka utnyttja.

Av barmhärtighet blev de undervisade om evangeliet och omvände sig, och genom Jesu Kristi försoning blev de andligen mycket starkare än Satans lockelser. Det är troligt att de inte skulle ha känt sig frestade att återvända till sitt brutala förflutna, men genom att följa sin profet och ledare gav de inte Satan någon möjlighet att ”bedra ... deras själar och leda dem varsamt ned till helvetet”.¹⁸ Frälsarens försoning renade dem inte bara från synd, utan tack vare deras lydnad mot sin prästadömsledares råd kunde Frälsaren beskydda dem från deras svagheter och stärka dem. Deras ödmjuka, livslånga beslut att överge sina synder hade större betydelse för beskyddet av deras familjer än något de kunde ha gjort på slagfältet. Deras underkastelse berövade dem inte några välsignelser. Den stärkte dem och välsignade framtida generationer.

Slutet på historien visar hur Herrens barmhärtighet gjorde ”att

- Det allra viktigaste: Hjälp medlemmarna i din familj. Prioritera den andliga utvecklingen hos din äkta hälft och dina barn. Var uppmärksam på sådant som du kan göra för att hjälpa var och en. Ge frikostigt av din tid och uppmärksamhet.

I vart och ett av de här förslagen finns det ett gemensamt tema: Fyll ditt liv med tjänande. När du mister ditt liv för att tjäna andra av vår himmelske Faders barn,²³ mister Satans frestelser kraft i ditt liv.

Eftersom din Fader i himlen älskar dig så mycket, gör Jesu Kristi försoning det möjligt för dig att få den styrkan. Är det inte underbart? Många av er har känt bördan av dåliga val, och var och en av er kan känna den upplyftande styrka som kommer av Herrens förlåtelse, barmhärtighet och kraft. Jag har känt den och jag vittnar om att den är tillgänglig för var och en av er, i Jesu Kristi namn. Amen. ■

SLUTNOTER

1. Alma 17:14; se också Alma 17–27.
2. Se Alma 23:4–7; 24:5–19.
3. Se Alma 24:20–27.
4. Se Alma 27.
5. Se Alma 53:8–9; 56:10–17.
6. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
7. Se Alma 53:10–13.
8. Se Alma 53:14–16.
9. Se Alma 56:48.
10. Se Alma 53:17–22; 56:3–10, 30–57.
11. Se *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
12. Alma 53:15.
13. L&F 58:42.
14. Alma 53:4.
15. Se Ether 12:27.
16. Se 1 Sam. 12:15; Jes 1:20; 1 Nephi 2:23; Mosiah 15:26; Alma 9:24; L&F 76:25; Mose 4:3.
17. Se Ords. 28:13; 1 Kor. 2:3; 15:43; 2 Kor. 13:4; Jak. 3:17; 2 Nephi 3:13; Jakobs bok 4:7; Alma 34:17; 3 Nephi 22:8; Ether 12:26–28; L&F 24:11; 35:17; 38:14; 62:1.
18. Se 2 Nephi 28:21.
19. Se Ether 12:27.
20. Se Alma 57:25; 58:39.
21. Se Alma 58:40.
22. L&F 1:31.
23. Se Matt. 16:25; L&F 88:125.

det svaga blev starkt".¹⁹ Dessa trofasta fäder anförtrorde sina söner i Helamans vård. Sönerna utkämpade hårda strider och blev alla sårade, men ingen av dem miste livet.²⁰

De unga männen visade sig bli en livsviktig tillgång för den utmattade nephitiska armén. De var trofasta och andligt starkare när de återvände hem. Deras familjer blev välsignade, beskyddade och stärkta.²¹ I vår tid har oräkneliga som studerat Mormons bok blivit uppbyggda av dessa rena och rättfärdiga söners exempel.

Vi har alla haft tider i livet när vi har gjort dåliga val. Vi är alla i desperat behov av den återlösande kraften i Jesu Kristi försoning. Vi måste alla omvända oss från all slags upproriskhet. "Ty jag, Herren, kan inte se på synd med den minsta grad av overseende."²² Han kan inte det eftersom han vet vad det krävs för att bli lik honom.

Många av oss har låtit svagheter utvecklas i vår karaktär. Genom Jesu Kristi försoning kan vi liksom ammoniterna bygga andliga skyddsvallar mellan oss själva och alla tidigare misstag som Satan försöker utnyttja. Det andliga skydd som byggdes runt de ammonitiska fäderna välsignade och stärkte dem själva, deras familjer, deras land och framtida generationer. Detsamma kan gälla oss.

Så hur bygger vi dessa eviga skyddsanordningar? Första steget måste vara uppriktig, noggrann och fullständig omvändelse. Genom Jesu Kristi försoning kan var och en av oss bli ren, och bördan av vår upproriskhet lyfts då bort från oss. Kom ihåg att omvändelse inte är något straff. Det är en stig fylld av hopp om en ännu härligare framtid.

Vår Fader i himlen har försett oss med verktyg som hjälper oss att bygga skyddsvallar mellan vår sårbarhet och vår trofasthet. Begrunda följande förslag:

- Ingå förbund och ta själv emot förrättningar. Arbeta sedan stadigt och ihärdigt på att utföra förrättningar i templet för dina egna förfäder.
- Berätta om evangeliet för icke-medlemmar eller mindre aktiva familjemedlemmar och vänner. Att berätta om dessa sanningar kan ge dig förnyad entusiasm i ditt eget liv.
- Tjäna trofast i alla ämbeten i kyrkan, särskilt som hemlärare och besökslärare. Var inte bara hem- eller besökslärare en kvart i månaden. Sträck dig i stället ut till varje enskild medlem i familjen. Lär känna dem. Var en sann vän. Visa dem genom vänliga handlingar hur mycket du bryr dig om dem.

President Thomas S. Monson

”Jag skall inte lämna dig eller överge dig”

Vår himmelske Fader vet att vi lär oss, växer och blir starkare av att ställas inför och klara av prövningarna vi måste gå igenom.

I kväll kommer jag att skriva i dagboken: ”Det här var en av de mest inspirerande konferenssessionerna jag varit på. Den genomsyrades av den bästa och mest andliga natur.”

Bröder och systrar, när vi träffades för sex månader sedan under vår generalkonferens låg min kära hustru Frances på sjukhus efter ett svårt fall bara några dagar tidigare. I maj, efter flera veckors modig strid mot skadorna, gled hon in i evigheten. Det är en djupt känd förlust. Hon och jag vigdes i templet i Salt Lake City den 7 oktober 1948. I morgon skulle vi ha firat vår 65:e bröllopsdag. Hon var mitt livs kärlek, min trofasta rådgivare och min närmaste vän. Att säga att jag saknar henne uttrycker inte djupet av min känsla.

I och med den här konferensen är det 50 år sedan jag kallades till de tolv apostlarnas kворum av president David O. McKay. Under alla dessa år fick jag aldrig något annat än fullt stöd av min ljuva livskamrat. Hennes oräkneliga uppoffringar har gjort det möjligt för mig att utföra mitt ämbete. Hon klagade aldrig,

trots att jag ofta behövde tillbringa dagar och ibland veckor borta från henne och barnen. Hon var sannerligen en ängel.

Jag vill uttrycka min tacksamhet, och min familjs tacksamhet, för den oerhörda kärlek som visats oss efter Frances bortgång. Vi fick hundratals kort och brev från världens alla hörn där ni uttryckte er beundran för henne och ert deltagande med vår familj. Vi fick dussintals vackra blomsterarrangemang. Vi är tacksamma för de många bidrag som getts i hennes namn till kyrkans allmänna missionärsfond. Å allas vägnar som hon lämnade bakom sig uttrycker jag vår innerliga tacksamhet för era vänliga och uppriktiga tankar.

Den största trösten för mig under denna tid av saknad har varit mitt vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium och att jag vet att min kära Frances fortfarande lever. Jag vet att vår skilsmässa är tillfällig. Vi beseglas i Guds hus av en som har myndighet att binda på jorden och i himlen. Jag vet att vi kommer att återförenas en dag för att aldrig mer

skiljas åt. Det är den vetskapen som ger mig styrka.

Bröder och systrar, vi kan med säkerhet anta att ingen någonsin levat som varit helt fri från lidanden eller sorg, inte heller har det någonsin funnits en tid i människans historia som inte haft sitt fulla mått av kaos och elände.

När livet plötsligt blir svårt kan vi frestas att ställa frågan: ”Varför just jag?” Det verkar ibland som om det inte finns något ljus i slutet på tunneln, ingen gryning som skingrar nattens mörker. Vi känner oss omgivna av besvikelser över drömmar som gått i kras och förtvivlan över svikna förhoppningar. Vi instämmer i den bibliska vädjan: ”Finns då ingen balsam i Gilead?”¹ Vi känner oss övergivna, förkrossade, ensamma. Vi är benägna att se vår egen olycka genom pessimismens förvrängande prisma. Vi väntar oss omedelbara lösningar på våra problem och glömmar ofta att vi behöver ha tålmod, en himmelsk dygd.

De svårigheter vi möter är det verkliga provet på vår förmåga att hålla ut. Det finns en grundläggande fråga som var och en måste besvara: Ska jag falla, eller tar jag mig fram till målet? En del faller när de känner att de inte klarar av att övervinna sina motgångar. Att ta sig fram till målet är att hålla ut tills själva livet är slut.

När vi begrundar det som kan drabba oss kan vi säga som Job i forna dagar: ”Människan föds till lidande.”² Job var en ”from och rätt-sinnig man, som fruktade Gud och undvek det onda”.³ Plikttrögen i sin vandel och framgångsrik i världen skulle Job ställas inför ett prov som kunde ha krossat vem som helst. Berövad sina ägodelar, hånad av sina vänner, hemsökt av lidande,

tillintetgjord av förlusten av sin familj, uppmanades han att "förbanna Gud och dö".⁴ Han motstod frestelsen och förkunnade ur djupet av sin ädla själ:

"Jag [har] i himlen mitt vittne, i höjden min försvarare."⁵

"Jag vet att min återlösare lever."⁶

Job bevarade tron. Kommer vi också att göra det när vi möter våra utmaningar?

Närhelst vi är nära att känna oss nedtyngda av livets plågor, låt oss då minnas att andra har gått samma väg, uthärdat och vunnit seger.

Kyrkans historia i denna tider- nas fullhets utdelning överflödar av människor som har kämpat och ändå förblivit trofasta och vid gott mod. Varför? De gjorde Kristi evangelium till det centrala i sina liv. Det är det som hjälper oss igenom vad som än kommer i vår väg. Vi ska ändå möta dem utan att blinka och avgå med segern.

Från plågans bädd, med kudden våt av tårar lyfts vi mot himlen genom den gudomliga försäkran och det dyrbara löftet: "Jag skall inte lämna dig eller överge dig."⁷ Sådan tröst är ovärderlig.

Under mina resor runt om i denna vidsträckt värld för att utföra mitt

ämbetes ansvar har jag lärt mig många saker — inte minst att sorg och lidande är universella. Det går inte att förstå all den sorg och det lidande jag har stött på när jag har besökt dem som drabbats av sorg, sjukdom, skilsmässa, vilsegångna söner eller döttrar eller som lidit av syndens följder. Listan kan göras mycket lång, för vi kan stöta på otaliga problem. Det är svårt att välja ett exempel, men när jag tänker på motgångar vänds mina tankar till broder Brems, en lärare i Söndagsskolan när jag var ung. Han var en trofast medlem i kyrkan, en man med ett hjärta av guld. Han och hans hustru Sadie fick åtta barn och många av dem var i samma ålder som jag och mina syskon.

När Frances och jag hade gift oss och flyttat från församlingen träffade vi broder och syster Brems och deras familj vid bröllop och begravningar och vid församlingsträffar.

År 1968 gick broder Brems hustru Sadie bort. Två av hans åtta barn gick också bort under åren som gick.

En dag för nästan tretton år sedan ringde broder Brems äldsta barnbarn mig. Hon berättade att hennes morfar hade fyllt 105 år. Hon sade: "Han bor på ett litet äldreboende men träffar hela familjen varje söndag och håller

en söndagsskolelektion." Hon fortsatte: "I söndags sade han till oss: 'Mina kära, jag kommer att dö den här veckan. Var snäll och ring Tommy Monson. Han vet vad han ska göra.'"

Jag gick hem till broder Brems redan nästa kväll. Jag hade inte träffat honom på ett tag. Jag kunde inte tala till honom, för han var döv. Jag kunde inte skriva ner det jag ville säga, för han var blind. Jag fick veta att hans familj talade till honom genom att fatta ett finger på hans högra hand och sedan på hans vänstra handflata skriva namnet besökaren. Allt man ville säga till honom skrev man det sättet. Jag gjorde likadant genom att ta hans finger och stava fram "T-O-M-M-Y M-O-N-S-O-N", det han alltid hade kallat mig. Broder Brems lyste upp, tog mina händer och lade dem på sitt huvud. Jag visste att han ville ta emot en prästadörets välsignelse. Chauffören som kört mig till äldreboendet lade tillsammans med mig händerna på broder Brems huvud och vi gav honom den önskade välsignelsen. Efteråt strömmade tårarna från hans blinda ögon. Han fattade våra händer i tacksamhet. Han hade inte hört välsignelsen vi gav honom, men Anden var stark och jag tror att han genom inspiration fick veta att vi hade gett honom välsignelsen han behövde. Den käre mannen kunde inte längre se. Han kunde inte längre höra. Dag och natt tillbringade han i det lilla rummet på äldreboendet. Ändå lyste leendet upp hans ansikte och orden han sade rörde vid mitt hjärta. "Tack", sade han. "Min himmelske Fader har varit så god mot mig."

Inom en vecka, precis som han hade förutsagt, gick broder Brems bort. Aldrig talade han om det han saknade. I stället visade han alltid stor tacksamhet för sina många välsignelser.

Vår himmelske Fader, som ger oss så mycket att glädjas över, vet också att vi lär oss, växer och blir starkare av att ställas inför och klara av prövningarna vi måste gå igenom. Vi vet att det finns tillfällen när vi upplever hjärtskärande förtvivlan, när vi sörjer och när vi provas till vårt yttersta. Men sådana svårigheter ger oss möjlighet att förändras till det bättre, att bygga om våra liv på det sätt som vår himmelske Fader lär oss och att bli någonting annorlunda än det vi var — bättre än tidigare, mer förstående än tidigare, mer medkännande än tidigare, mer starkare vittnesbörd än tidigare.

Det bör vara vårt mål — att vara ståndaktiga och hålla ut, ja, men också att bli mer andligt förädlade i vår resa genom både solsken och sorg. Om det inte vore för utmaningarna vi måste övervinna och problemen vi måste lösa skulle vi inte förändras och därför inte närma oss vårt mål, det eviga livet. Poeten uttryckte en liknande tanke med följande ord:

*Ståttligt timmer växer inte utan motgång,
ju starkare vind, desto starkare träd.
Ju mer fjärran himlen, desto längre stam.
Ju hårdare stormar, desto större styrka.
Sol och kyla, regn och snö,
får träd och människor att växa.⁸*

Endast Mästaren känner djupet av våra prövningar, vår smärta och vårt lidande. Endast han bjuder oss evig frid under svåra tider. Endast han rör vid vår plågade själ med sina ord av tröst:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig,

ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt.⁹

Om det är den bästa av tider eller den värsta av tider så är han med oss. Han har lovat att det alltid ska vara så.

Mina bröder och systrar, må vi ge vårt löfte till vår himmelske Fader som inte förändras i livets ebb och flod eller i livets kriser. Vi borde inte behöva uppleva svårigheter innan vi minns honom och vi borde inte behöva drivas till ödmjukhet innan vi visar honom tro och tillit.

Må vi alltid sträva efter att vara nära vår himmelske Fader. För att göra det måste vi be till honom och lyssna till honom varje dag. Vi behöver vara nära honom varje stund, vare sig solen skiner eller regnet faller. Må hans löfte

alltid vara vårt motto: ”Jag skall inte lämna dig eller överge dig.”¹⁰

Med min själs fulla styrka vittnar jag om att Gud lever och älskar oss, att hans enfödde Son levde och dog för vår skull och att Jesu Kristi evangelium är det genomträngande ljus som lyser i våra livs mörka stunder. Må det alltid vara så, är min bön i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jer. 8:22.
2. Job 5:7.
3. Job 1:1.
4. Job 2:9.
5. Job 16:19.
6. Job 19:25.
7. Jos. 1:5.
8. Douglas Malloch, ”Good Timber”, citerad i *Making the Most of Yourself* (1971), sammanst. av Sterling W. Sill, s. 23.
9. Matt. 11:28–30.
10. Jos. 1:5.

Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kvorum

Jeremias klagovisor: Undvik fångenskap

Vår utmaning är att undvika alla slags fångenskap, hjälpa Herren att samla sina utvalda och göra uppoffringar för det uppväxande släktet.

Tidigt i äktenskapet bestämde min hustru Mary och jag att vi så mycket som möjligt skulle välja aktiviteter som vi kunde göra tillsammans. Vi ville också vara återhållsamma med vår budget. Mary älskar musik och var säkert orolig för att jag kanske skulle överbetona idrotts-evenemang. Därför förhandlade hon fram att vi skulle gå på två musikaloperor eller kulturaktiviteter per betald match.

I början var jag inte så glad åt operainslaget, men med tiden ändrade jag åsikt. Jag lärde mig särskilt att uppskatta operorna av Giuseppe Verdi.¹ Den här veckan firar vi 200-årsdagen av hans födelse.

I sin ungdom var Verdi fascinerad av profeten Jeremia och 1842, vid 28 års ålder, blev han känd för operan *Nabucco*, en italiensk kortform av namnet Nebukadnessar, kungen av Babylon. Operan innehåller olika teman från böckerna Jeremia, Klagovisorna och Psaltaren i Gamla testamentet. Operan skildrar Jerusalems erövring och judarnas fångenskap

och slaveri. Psaltaren 137 inspirerade till Verdis rörande och inspirerande stycke, "Fångarnas kör". Överskriften till psalmen i King James bibel är mycket dramatisk: "Under fångenskapen grät judarna vid Babels floder — på grund av sorg uthärdade de inte att sjunga Sions sånger."

Min avsikt är att ta upp olika former av fångenskap och underkastelse. Jag ska jämföra några av dagens omständigheter med dem som förekom på Jeremias tid, före Jerusalems fall. När jag nu höjer en varnande röst är jag tacksam att de flesta av kyrkans medlemmar rättfärdigt undviker ett handlingssätt som var så stötande för Herren på Jeremias tid.

Jeremias profetior och klagovisor är viktiga för sista dagars heliga. Jeremia och den tidens Jerusalem utgör bakgrunden till de första kapitlen i Mormons bok. Jeremia var samtida med profeten Lehi.² Herren berättade för Jeremia om hans förutordination på ett dramatiskt sätt: "Innan jag formade dig i moderlivet utvalde jag dig, och innan du kom fram ur

modersskötet helgade jag dig. Jag satte dig till en profet för folken."³

Lehi fick en annan kallelse, mission och uppgift av Herren. Han kallades inte som ung utan som vuxen. Först höjde Lehi en varnande röst, men när han trofast förkunnat samma budskap som Jeremia, befalldes Herren att han skulle ta sin familj och bege sig ut i vildmarken.⁴ När Lehi gjorde det, väl-signade han inte bara sin familj utan alla människor.

Under åren före Jerusalems förstörelse,⁵ gav Herren oförglömliga budskap till Jeremia. Han sade:

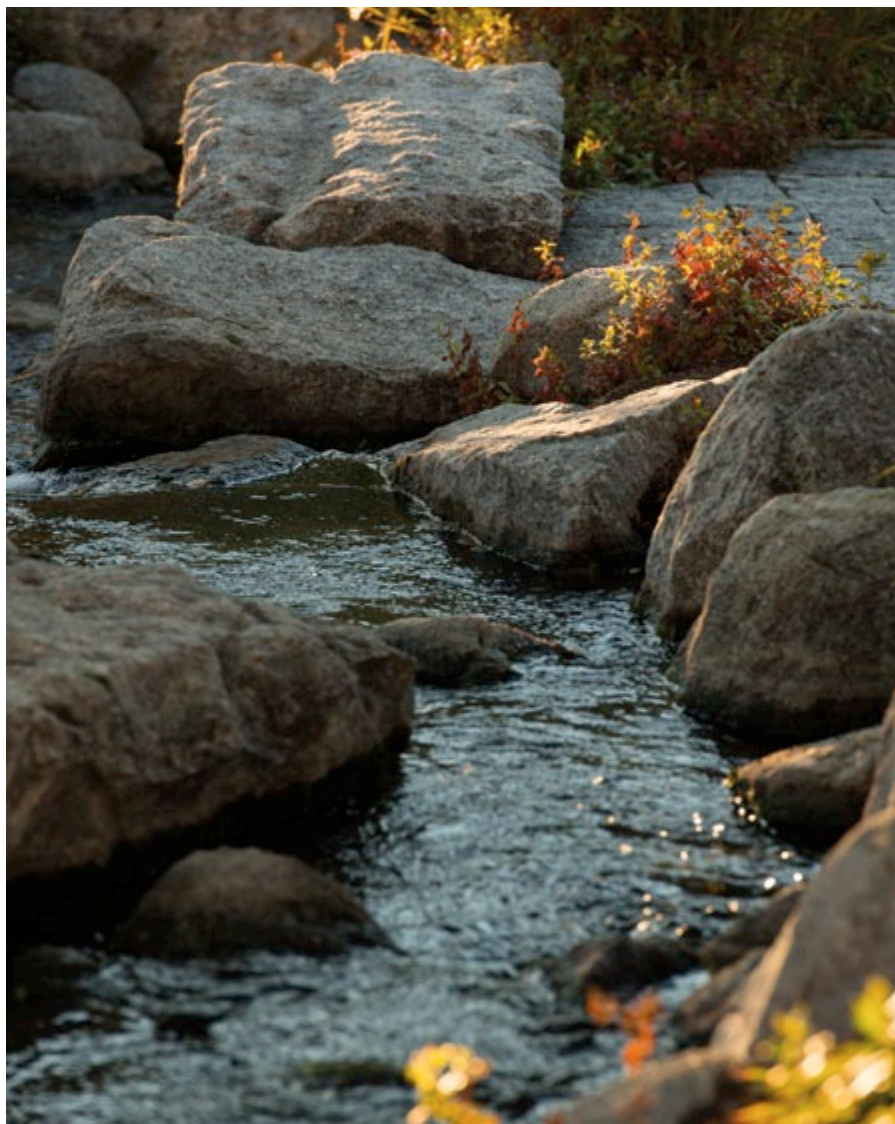
"Mitt folk har bytt bort sin härlighet mot en avgud som inte kan hjälpa ...

De har övergivit mig, källan med det levande vattnet, och gjort sig usla brunnar som inte håller vatten."⁶

Herren sörjde över de stora olyckor som skulle drabba Jerusalems invånare och sade: "[För dem är] skördetiden ... förbi, sommaren är över, men [de] har inte blivit räddade."⁷

Guds avsikt är att män och kvinnor skulle vara fria att välja mellan gott och ont. När orättfärdiga val dominerar i en kultur eller nation så blir det allvarliga följder, både i det här livet och i nästa. Människor kan förslavas eller försätta sig själva i fångenskap, inte bara under skadliga, vanebildande ämnen utan också under skadliga, vanebildande filosofier som avleder dem från ett rättfärdigt liv.

Om vi slutar tillbe den sanne och levande Guden och i stället dyrkar falska gudar som välstånd och berömmelse och hänger oss åt omoraliska och orättfärdiga handlingar, så resulterar detta i fångenskap med alla dess lömska manifestationer. Det inbegriper andlig, fysisk och intellektuell fångenskap och leder ibland till undergång. Jeremia och Lehi lärde också att de som är rättfärdiga måste

hjälpa Herren etablera sin kyrka och sitt rike och samla det skingrade Israel.⁸

De här budskapen har genljudit och predikats under århundradena i alla tidsutdelningar. De utgör kärnan i återställelsen av Jesu Kristi evangelium i denna, den sista tidsutdelningen.

Judarnas fångenskap och skingrandet av Israels stammar, däribland de tio stammarna, är framträdande läror i evangeliets återställelse. Israels tio förlorade stammar utgjorde Israels norra rike och fördes bort i fångenskap till Assyrien 721 f.Kr. De begav sig till länderna i norr.⁹ Vår tionde trosartikel lyder: "Vi tror på Israels bokstavliga insamling och på de tio stammarnas återställelse."¹⁰ Vi tror också att enligt

förbundet som Herren ingick med Abraham, skulle inte bara Abrahams släktlinje välsignas utan alla människor på jorden. Som äldste Russell M. Nelson har sagt är inte insamlingen "beroende av var vi är, utan av vår personliga hängivenhet. Människor kan 'bringas till kunskapen om Herren' (3 Nephi 20:13) utan att lämna sitt hemland."¹¹

Vår lära är tydlig: "Herren skingrade och hemsökte Israels tolv stammar på grund av deras orättfärdighet och upproriskhet. Men Herren använde också denna förskingring av sitt utvalda folk bland nationerna till att välsigna dessa nationer."¹²

Vi kan hämta värdefulla lärdomar från den här tragiska perioden. Vi bör göra allt vi kan för att undvika den synd och upproriskhet som leder

till fångenskap.¹³ Vi inser också att rättfärdighet är en förutsättning för att man ska kunna hjälpa Herren samla sina utvalda och bidra till Israels bokstavliga insamling.

Fångenskap, underkuvande, missbruk och trældom har många skepnader. Det kan vara bokstavligt fysiskt slaveri, men kan också vara en avsaknad av eller minskning av handlingsfrihet som hämmar vår utveckling. Jeremia är tydlig om att orättfärdighet och upproriskhet var huvudorsakerna till Jerusalems förstörelse och fångenskapen i Babylon.¹⁴

Det finns andra slags fångenskap som är lika nedbrytande för människans själ. Handlingsfriheten kan missbrukas på många sätt.¹⁵ Jag ska nämna fyra som är särskilt skadliga i vår tids kultur.

För det första: Missbruk som hämmar handlingsfriheten, går emot moraliska uppfattningar och förstör hälsan leder till fångenskap. Inverkan av droger och alkohol, omoral, pornografi, hasardspel, ekonomiskt slaveri och andra plågor för dem som fångats av dem och på samhället är en så stor börda att den nästan är omöjligt att beräkna.

För det andra: Andra missbruk eller sådant vi har förkärlek till kan, även om det inte är ont i sig, ta upp alltför mycket av tid som kunde ha använts till att uppnå goda mål. Det kan vara överdriven användning av sociala media, video- och dataspel, sport, nöjen och mycket annat.¹⁶

Hur vi avsätter tid åt familjen är en av de viktigaste frågorna vi ställs inför i de flesta kulturer. På den tiden när jag var den enda medlemmen i kyrkan i vår advokatfirma, berättade en kvinnlig jurist för mig att hon alltid kände sig som en jonglör som försökte hålla tre bollar i luften samtidigt. En boll var hennes

arbete, en var hennes äktenskap och en var hennes barn. Hon hade nästan gett upp när det gällde tid åt sig själv. Hon bekymrade sig mycket över att en av bollarna alltid låg på marken. Jag föreslog att vi skulle träffas som grupp och samtala om våra prioriteringar. Vi fastslog att huvudorsaken till att vi arbetade var att vi behövde försörja våra familjer. Vi enades om att pengar inte var tillnärmelsevis lika viktiga som våra familjer, men insåg samtidigt att det var viktigt att vi servade våra kunder efter bästa förmåga. Samtalet övergick sedan till vad vi gjorde på jobbet som inte var nödvändigt och som hindrade oss att lämna tid åt familjen. Upplivede vi en press att tillbringa tid på arbetsplatsen som vi inte behövde?¹⁷ Vi beslutade att vårt mål skulle vara en familjevänlig miljö för både kvinnor och män. Låt oss stå i förgrunden när det gäller att främja tid åt familjen.

För det tredje: Den mest omfattande underkastelsen i vår tid, liksom genom historien, är ideologiska eller politiska uppfattningar som strider mot Jesu Kristi evangelium. Om vi ersätter evangeliets sanningar med människofilosofier kan vi ledas bort från enkelheten i Frälsarens budskap. När aposteln Paulus besökte Aten försökte han undervisa om Jesu Kristi uppståndelse. Om hans arbete kan vi läsa i Apostlagärningarna: "Athenarna liksom främlingarna där ägnade ... all sin tid åt att tala om och lyssna till *senaste nytt för dagen*."¹⁸ När mängden insåg den enkla religiösa karaktären i Paulus budskap, som inte var nytt, förkastade de det.

Det är likadant i vår tid, när evangeliets sanningar ofta förkastas eller förvrids så att de blir mer intellektuellt tilltalande eller anpassade till aktuella

kulturella trender och intellektuella filosofier. Om vi inte är försiktiga kan vi fångas in av de här trenderna och försätta oss själva i intellektuell fångenskap. Det finns många böcker och artiklar just nu som talar om för kvinnor hur de ska leva.¹⁹ De motsäger ofta varandra. Särskilt bekymmersamma är sådana filosofier som kritiserar eller försvagar respekten för kvinnor som väljer att göra de uppoffringar som är nödvändiga för att kunna vara mödrar, lärare, vårdare eller vänner till barn.

För några månader sedan fick vi besök av våra två yngsta sondötrar, en den ena veckan och sen den andra. Jag var hemma och öppnade dörren när det ringde. Min hustru Mary var i ett annat rum. I båda fallen sade de nästan samma sak när de hade gett mig en kram. De såg sig om och sade: "Jag tycker om att vara hemma hos farmor. Var är farmor?" Jag sade det inte, men jag tänkte: "Är ni inte hemma hos farfar också?" Men jag insåg att när jag var pojke så åkte min familj också hem till farmor. Jag kom att tänka

på orden till en välkänd sång: "Rakt över floden och genom en skog, till farmors hus vi gå."

Låt mig nu säga i tydliga ordalag att jag är glad över de utbildningsmöjligheter och andra möjligheter som kvinnor har tillgång till. Jag gläds åt det faktum att det hårda arbete och slit i hushållet som krävts av kvinnorna har minskat i stora delar av världen tack vare moderna bekvämligheter, och att kvinnor bidrar på ett så fantastiskt sätt inom alla områden. Men om vi tillåter att vår kultur förringar den speciella relation som barn har till sin mor, sina far- och mormödrar och andra som vårdar dem, kommer vi att få ångra det.

För det fjärde: Krafter som inkräktar på viktiga religiösa principer kan leda till fångenskap. Något av det mest stötande är när rättfärdiga personer som känner sig ansvariga inför Gud för sina handlingar tvingas göra sådant som strider mot deras samvete, till exempel när hälsovårdare tvingas välja mellan att hjälpa till med aborter som strider mot deras samvete eller förlora jobbet.

Kyrkan är en relativt liten minoritet, också när den samarbetar med personer som tänker likadant. Det blir svårt att förändra samhället i stort, men vi måste arbeta på att förbättra den moraliska kultur som omger oss. Sista dagars heliga i varje land bör vara goda medborgare, engagera sig i samhällsfrågor, informera sig om aktuella frågor och rösta.

Men vår främsta betoning bör alltid ligga på att göra de uppoffringar som krävs för att skydda vår familj och det uppväxande släktet.²⁰ De flesta av dem är ännu inte förslavade av allvarliga missbruk eller falska ideologier. Vi måste skydda dem från en värld som låter mycket som det Jerusalem som Lehi och Jeremia upplevde. Dessutom behöver vi förbereda dem för att ingå och hålla heliga förbund och på att bli Herrens främsta sändebud som hjälper honom etablera sin kyrka och samla det skingrade Israel och Herrens utvalda överallt.²¹ Som det står så vackert i Läran och förbunden: "De rättfärdiga skall samlas från alla nationer och komma till Sion sjungande den eviga glädjens sånger."²²

Vår utmaning är att undvika alla slags fångenskap, hjälpa Herren att samla sina utvalda och göra uppoffringar för det uppväxande släktet. Vi måste alltid komma ihåg att vi inte frälser oss själva. Vi befrias genom Frälsarens kärlek, nåd och försoningsoffer. När Lehis familj flydde leddes de av Herrens ljus. Om vi är sanna mot hans ljus, lyder hans bud och litar på hans förtjänster så undviker vi andlig, fysisk och intellektuell fångenskap såväl som klagovisan under vår egen vandring i vildmarken, ty han är mäktigt att frälsa.

Låt oss undvika missmodet och sorgen hos dem som hamnar i fångenskap och inte längre uthärdar att sjunga Sions sånger. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Många Verdi-operor som *Aida*, *La Traviata* och *Il Trovatore* är bland de populäraste operor som framförs i världen i dag.
2. Se 1 Nephi 5:13; 7:14.
3. Jer. 1:5.
4. Se 1 Nephi 2:2–3.
5. Förstörelsen av Salomos tempel, Jerusalems fall och Juda stams fångenskap inträffade omkring 586 f.Kr.
6. Jer. 2:11, 13.
7. Jer. 8:20. Jeremia hade tidigare nedtecknat Herrens sorg över brist på omvändelse: "Jag vrider mig av smärta i mitt hjärtas djup" (Jer. 4:19). Han vädjade: "Sök ... [efter] någon enda som gör det som är rätt, och som frågar efter trohet. Då skall jag förlåta staden" (Jer. 5:1).
8. Se Jer. 31; 1 Nephi 10:14.
9. Se 2 Kung. 17:6; L&F 110:11.
10. Trosartiklarna 1:10; se också 2 Nephi 10:22.
11. Russell M. Nelson, "The Book of Mormon and the Gathering of Israel", (tal under ett seminarium för nya missionspresidenterna, 26 juni 2013).
- 12.Handledning för skriftstudier, "Israel", scriptures.lds.org.
13. Herren har sagt i vår tid: "Hela världen ligger i synd och stönar under mörker och under syndens trældom ... eftersom de inte kommer till mig" (L&F 84:49–50).
14. Oskyldiga personer kan naturligtvis också bli förslavade.
15. Lärans principer förändras inte, men de olika formerna av fångenskap, underkastelse och förstörelse har accelererat på ett aldrig förut skådat sätt.
16. Detta kommenterades på ett träffande och något humoristiskt sätt på omslaget av *New York Times Magazine* förra året (8 apr. 2012), med syftning på hur vanebildande digitala spel är. Det stod: "Den starkt vanebildande, tidsödande, relationsupplösande, sinnesförvirrande kraften och lockelsen hos dumma dataspel." Och sedan med liten skrift: "(Men det betyder inte att vi inte älskar dem.)" Det här visar på ett lättsamt sätt hur viktigt det är att vara vis i användandet av vår tids förunderliga tekniska uppfinningar.
17. Det vanliga mantrat på många arbetsplatser är "vi arbetar hårt och leker hårt". Det är viktigt med samhörighet på arbetsplatsen, men när "arbete och lek" sker på bekostnad av familjetid så är det självdestruktivt.
18. Apg. 17:21; kursivering tillagd.
19. Se Keli Goff, "Female Ivy League Graduates Have a Duty to Stay in the Workforce", *Guardian*, 21 apr. 2013, www.theguardian.com/commentisfree/2013/apr/21/female-ivy-league-graduates-stay-home-moms; Sheryl Sandberg, *Lean In: Women, Work, and the Will to Lead* (2013); Anne-Marie Slaughter, "Why Women Still Can't Have It All", *The Atlantic*, 13 juni 2012, www.theatlantic.com/magazine/print/2012/07/why-women-still-cant-have-it-all/309020; Lois M. Collins, "Can Women 'Have It All' When It Comes to Work and Family Life?" *Deseret News*, 28 juni 2012, s. A3; Judith Warner, "The Midcareer Timeout (Is Over)", *New York Times Magazine*, 11 aug. 2013, s. 24–29, 38; Scott Schieman, Markus Schafer, och Mitchell McIvor, "When Leaning In Doesn't Pay Off", *New York Times*, 11 aug. 2013, s. 12.
20. Kyrkan har uppmuntrat biskopsråden att hjälpa familjerna genom att tillbringa mer tid med unga män, unga kvinnor och unga ensamstående vuxna. Biskopsråden har uppmuntrats att delegera mer ansvar i församlingsråden till mellkisedeksa prästadömetns kvorum, till biorganisationsnerna och till medlemmar som har särskilda förmågor för att hjälpa andra på bästa sätt.
21. Se L&F 29:7.
22. L&F 45:71.

Äldste Neil L. Andersen
i de tolv apostlarnas kvorum

Prästadömets kraft

En man kan dra undan gardinen så att det varma solljuset kommer in i rummet, men han äger inte solen eller ljuset eller värmen det ger.

Prästadömets välsignelser är till för alla

När barnen under ett sakramentsmöte glatt sjöng primärsången "Kärleken råder här", log alla instämmande. En modig mor som fostrar fem barn lyssnade uppmärksamt till den andra versen: "Mina föräldrar grunden lagt i hemmet med prästadömets makt."¹ Sorgset tänkte hon: "Mina barn har aldrig haft ett sådant hem."²

Mitt budskap till denna trogna kvinna och till alla är att vi kan leva i "hem med prästadömets makt" oavsett våra omständigheter.

Vi associerar ibland prästadömets makt alldeles för mycket med män i kyrkan. Prästadömet är Guds makt och myndighet att frälsa och välsigna alla — män, kvinnor och barn.

En man kan dra undan gardinen så att det varma solljuset kommer in i rummet, men han äger inte solen eller ljuset eller värmen det ger. Prästadömets välsignelser är oändligt mycket större än den som ombeds överlämna gåvan.

Att ta emot prästadömets välsignelser, kraft och löften i det här livet och i nästa är en av dödlighetens stora möjligheter och ansvar. Om vi är värdiga berikar prästadömets förrättningar våra liv på jorden och

förbereder oss för den kommande världens storslagna löften. Herren sade: "Gudaktighetens kraft [är] uppbar i dess förordningar."³

Det finns speciella välsignelser från Gud till varje värdig person som döper sig, tar emot den Helige Anden och regelbundet tar del av sakramentet. Templet ger ytterligare ljus och styrka, tillsammans med löftet om evigt liv.⁴

Alla förrättningar inbjuder oss att stärka vår tro på Jesus Kristus och att ingå och hålla förbund med Gud. När vi håller dessa heliga förbund får vi prästadömets kraft och välsignelser.

Känner vi inte denna prästadömets kraft i vårt eget liv och ser vi den inte hos medlemmarna i kyrkan som håller sina förbund? Vi ser den i nya medlemmar när de stiger upp ur dopets vatten och känner sig förlättna och rena. Vi ser hur våra barn och ungdomar blir mer mottagliga för den Helige Andens maningar och vägledning. Vi ser hur templets förrättningar blir en styrkans och ljusets ledstjärna för rättfärdiga män och kvinnor i hela världen.

Under den gångna månaden har jag sett ett ungt par hämta en enorm styrka i templets beseglingslöften när

deras dyrbara lille pojke föddes och levde bara en vecka. Genom prästadömets förrättningar får det här unga paret och vi alla tröst, styrka, skydd, frid och eviga löften.⁵

Det vi känner till om prästadömet

Några kanske uppriktigt ställer frågan: "Om prästadömets kraft och välsignelser finns tillgängliga för alla, varför utförs då prästadömets förrättningar av män?"

När en ängel frågade Nephi: "Förstår du Guds nedlåtelse?" svarade Nephi sanningsenligt: "Jag vet att han älskar sina barn, men jag vet inte vad allting betyder."⁶

När vi talar om prästadömet finns det mycket som vi faktiskt vet.

Alla är lika

Vi vet att Gud älskar alla sina barn och inte har anseende till personen. "Han avvisar ingen som kommer till honom ... man eller kvinna ... och alla är lika inför Gud."⁷

Lika säkert som vi vet att Guds kärlek är densamma för hans söner som för hans döttrar, vet vi också att han inte skapade män och kvinnor exakt likadana. Vi vet att olika kön är nödvändigt för både vår jordiska och eviga identitet och uppgift. Heliga ansvar ges till respektive kön.⁸

Från begynnelsen

Vi vet att Gud från begynnelsen bestämde hur hans prästadöme skulle förvaltas. "Prästadömet gavs först till Adam."⁹ Noa, Abraham och Mose utförde prästadömets förrättningar. Jesus Kristus var och är den store högprästen. Han kallade apostlar. "Ni har inte utvalt mig", sade han, "utan jag har utvalt er" och ordinerat er.¹⁰ I vår tid har Gud sänt himmelska budbärare. Johannes Döparen, Petrus, Jakob och Johannes återställd

prästadömet till jorden genom profeten Joseph Smith.¹¹ På detta sätt har vår Fader i himlen inrättat sitt prästadöme.¹²

Många gåvor från Gud

Vi vet att prästadömet kraft är beroende av tro, den Helige Anden och andliga gåvor. Skrifterna råder oss: "Förneka [inte] Guds gåvor, ty de är många ... Och det finns olika sätt varpå dessa gåvor ges, men det är samme Gud som verkar i ... alla."¹³

Värdighet

Vi vet att värdigheten är avgörande för att prästadömet förrättningar ska kunna utföras och mottas. Syster Linda K. Burton, generalpresident för Hjälpföreningen, har sagt: "Rättfärdighet är nyckeln ... till att bjuda in prästadömet kraft i våra liv."¹⁴

Tänk till exempel på den invasion av pornografi som sveper över världen. Herrens norm för värdighet

tillåter inte pornografi bland dem som utför prästadömet förrättningar. Frälsaren sade:

"Omvänd er från era ... hemliga avskryvigheter."¹⁵

"Ögat är kroppens ljus ... är ditt öga sjukt, ligger hela din kropp i mörker."¹⁶

"Var och en som med begär ser på en kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta."¹⁷

Att ovärdigt välsigna och dela ut sakramentet, välsigna de sjuka eller delta i andra prästadömsförrättningar är, som äldste David A. Bednar sade, att missbruka Guds namn.¹⁸ Om någon är ovärdig bör han dra sig undan från att utföra prästadömsförrättningar och i en anda av bön kontakta sin biskop som ett första steg i att omvända sig och återgå till buden.

Ödmjukhet

Vi vet också att prästadömet välsignelser är rikliga i familjer där

en rättfärdig mor och far i enighet vägleder sina barn. Men vi vet också att Gud givmilt ger samma välsignelser till dem som lever under andra omständigheter.¹⁹

En mor, som bar bördan av att både andligt och timligt försörja sin familj, sade med djup känsla att det krävdes ödmjukhet av henne för att ringa sina hemlärare och be dem välsigna ett av hennes barn. Men hon tillade insiktsfullt att det inte krävdes mer ödmjukhet än den som krävs av hennes hemlärare när de förbereder sig för att välsigna hennes barn.²⁰

Prästadömet nycklar

Vi vet att prästadömet nycklar, som innehas av medlemmar i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum, leder Herrens verk på jorden. Särskilda prästadömsnycklar ges till stavspresidenter och biskopar för deras geografiska ansvar. Och de kallar män och kvinnor genom uppenbarelse som inröstas och avskiljs till att utöva delegerad auktoritet för att undervisa och betjäna.²¹

Det finns mycket vi känner till om prästadömet, men eftersom vi ser det genom dödlighetens lins så förstår vi inte alltid hur Gud verkar. Men hans milda påminnelse: "Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar",²² försäkrar oss om att vi med tiden och med ett evigt perspektiv kommer att få se "tingen som de verkligen är"²³ och mer fullständigt förstå hans fullkomliga kärlek.

Vi tjänar alla villigt. Ibland känner vi oss understimulerade i vårt ämbete och önskar att vi blev ombedda att göra mer. Andra gånger är vi tacksamma när det är dags att bli avlösta. Vi bestämmer inte själva

vilka ämbeten vi ska få.²⁴ Jag lärde mig detta tidigt i mitt eget äktenskap. När vi var unga bodde min hustru Kathy och jag i Florida. En söndag förklarade en rådgivare i stavsprezidentskapet för mig att han kände sig manad att kalla Kathy som lärare i morgonseminariet.

”Hur ska vi klara av det?” frågade jag. ”Vi har småbarn, seminariet börjar 05:00 och jag är Unga mäns president i församlingen.”

Rådgivaren log och sade: ”Det ordnar sig, broder Andersen. Vi kallar henne och vi avlöser dig.”

Och det var precis vad de gjorde.

Kvinnans insats

Att uppriktigt fråga efter och lyssna till de tankar och frågor som kvinnor uttrycker är av största vikt i livet, i äktenskapet och i byggandet av Guds rike.

För tjugo år sedan under generalkonferensen berättade äldste M. Russell Ballard om ett samtal han haft med Hjälpföreningens generalpresident. En fråga ställdes om att stärka värdigheten hos ungdomar som förberedde sig för mission. Syster Elaine Jack sade med ett leende: ”Äldste

Ballard, [kvinnorna] i kyrkan kan ha en del goda förslag att ge ... om de bara blir tillfrågade. När allt kommer omkring *är* vi deras mödrar!”²⁵

President Thomas S. Monson har under hela sitt liv frågat efter och sedan bemött det kvinnor har på hjärtat. Den kvinna som har påverkat honom mest är syster Frances Monson. Vi saknar henne väldigt mycket. Senast i torsdags påminde dessutom president Monson generalauktoriteterna om hur mycket han lärde sig som biskop av de 84 änkor i hans församling. De hade stor inverkan på hans verksamhet och på hela hans liv.

Det är föga förvånande att det föres många samtal med generalpresidentskapen för Hjälpföreningen, Unga kvinnor och Primär innan president

Vany Parrella

Monsons beslut, fattat efter bön, om ändringen i missionärens ålder.

Biskopar, när ni följer president Monsons exempel ska ni känna Herrens vägledande hand välsigna ert heliga arbete i ännu större mått.

Vi bodde i Brasilien i flera år. Vi hade just flyttat dit när jag träffade Adelson Parrella, som verkade som sjuttio, och hans bror Adilson, som verkade i vårt stavsprezidentskap. Senare träffade jag deras bror Adalton, som verkade som stavsprezident i Florianópolis, och ännu en bror Adelmo, som verkade som biskop. Jag imponerades av de här brödernas tro och frågade dem om deras föräldrar.

Familjen döptes i Santos i Brasilien för 42 år sedan. Adilson Parrella sade: ”Först verkade far mycket glad över att ansluta sig till kyrkan. Men han blev snart mindre aktiv och bad vår mor att inte gå till kyrkans möten.”

Adilson berättade för mig att hans mor sydde kläder till grannarna för att kunna betala för sina barns bussresor till kyrkan. De fyra små pojkarna gick tillsammans mer än 1,5 km till en annan stadsdel, tog bussen i 45 minuter och gick sedan ytterligare 20 minuter till kapellet.

Även om syster Parrella inte kunde åka till kyrkan med sina barn läste hon skrifterna med sina söner och döttrar, lärde dem evangeliet och bad med dem. Deras enkla hem fylldes av de rika välsignelser som prästadömet kraft ger. De små pojkarna växte upp, gick på mission, utbildade sig och gifte sig i templet. Prästadömet välsignelser fyllde deras hem.

Ett antal år senare när Vany Parrella blivit ensamstående kom hon till templet för att ta emot sin begåvning och verkade senare i livet tre gånger som missionär i Brasilien. Hon är i dag 84 år gammal och hennes tro fortsätter att välsigna efterkommande generationer.

Vittnesbörd och löfte

Kraften i Guds heliga prästadöme återfinns i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Jag vittnar om att när du värdigt tar del av prästadömet för rättningar ger Herren dig större styrka, frid och evigt perspektiv. Oavsett din situation välsignas du ”i hemmet med prästadömet kraft” och de som står dig nära känner en större önskan att själva få dessa välsignelser.

Som män och kvinnor, systrar och bröder, söner och döttrar till Gud, går vi framåt tillsammans. Det är vår möjlighet, vårt ansvar och vår välsignelse. Det är vår bestämmelse — att förbereda Guds rike för Frälsarens återkomst. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Kärleken råder här", *Barnens sångbok*, s. 102–103.
2. Personligt e-postmeddelande, 5 augusti 2013.
3. L&F 84:20.
4. Se L&F 138:37, 51.
5. Se L&F 84:35; 109:22.
6. 1 Nephi 11:16–17.
7. 2 Nephi 26:33.
8. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
9. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 103; se också L&F 84:16; 107:40–53; 128:18, 21; Russell M. Nelson, "Lärdomar från Eva", *Nordstjärnan*, jan. 1988, s. 80–83.
10. Joh. 15:16.
11. Se Joseph Smith — Historien 1:72; se också L&F 13; 27.
12. Se M. Russell Ballard, "Let Us Think Straight" (BYU Campus Education Week devotional, 20 aug. 2013); speeches.byu.edu. Äldste Ballard sade: "Varför ordineras män till ämbeten i prästadömet och inte kvinnor? President Gordon B. Hinckley förklarade att det var Herren, inte människan, 'som bestämde att männen i hans kyrka skulle inneha prästadömet', och att det också var Herren som begåvat

kvinnor med 'förmåga att fullkomna denna stora och förunderliga organisation, som är Guds kyrka och rike'" ("Kvinnorna i kyrkan", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 67). När allt kommer omkring har Herren inte uppenbarat varför han organiserat sin kyrka som han gjort.

13. Moroni 10:8.
14. Linda K. Burton, "Priesthood: 'A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children'" (Brigham Young University Women's Conference address, 3 maj 2013); ce.byu.edu/cw/womensconference/pdf/archive/2013/lindaBurtonTalk.pdf.
15. 3 Nephi 30:2.
16. Matt. 6:22–23.
17. Matt. 5:28; se också Alma 39:9. President Thomas S. Monson sade: "Pornografi är särskilt farlig och vanbildande. Att nyfiken utforska pornografins värld kan bli till en förslavande vana som leder fram till allt grövre material och till sexuella överträdelser. Undvik pornografi till varje pris" ("Förberedelse medför välsignelser", *Liahona*, maj 2010, s. 65–66).
"Det är ytterst oroväckande [att det] finns ... rapporter om att många använder Internet för onda och fördärliga syften, bland dem är syftet att få folk att titta på pornografi det mest utbredda. Mina bröder och systrar, inblandning i sådant förstör bokstavligen anden. Var starka. Var rena. Undvik sådant förnedrande och fördärligt innehåll till varje pris — var det än finns! Jag höjer en varningens röst till alla, överallt" ("Tills vi möts igen", *Liahona*, maj 2009, s. 113).
"Undvik varje antydning till pornografi. Den gör anden okänslig och undergräver samvetet. Läran och förbunden lär oss: 'Det som inte uppbygger är inte av Gud utan är mörker' [L&F 50:23]" (se "Fasta i tron", *Liahona*, maj 2006, s. 18–19).
18. Se David A. Bednar, *Act in Doctrine* (2012), s. 53.
19. Se Dallin H. Oaks, "Prästadömet myndighet i familjen och i kyrkan", *Liahona*, nov. 2005, s. 24–27.
20. Personligt e-postmeddelande, 5 augusti 2013; se Jak. 5:14.
21. Se Hebr. 5:4.
22. Jes. 55:8.
23. Jakob 4:13.
24. Se L&F 81:4–5. President Gordon B. Hinckley sade: "Er förpliktelse är lika allvarlig inom ert ansvar, som min förpliktelse är inom mitt område. Ingen kallelse i denna kyrka är liten eller obetydlig" ("Detta är Mästarens verk", *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 72).
25. M. Russell Ballard, "Styrkan i råd", *Nordstjärnan*, jan. 1994, s. 73.

David M. McConkie
förste rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap

Undervisa med Guds makt och myndighet

Herren har berett vägen för varje värdig sista dagars helig att undervisa på Frälsarens sätt.

V i är oerhört tacksamma för lärarna runtom i kyrkan. Vi älskar er och har stort förtroende för er. Ni är ett av det återställda evangeliets största underverk.

Det finns faktiskt en hemlighet med att bli en framgångsrik lärare i evangeliet och kunna undervisa med Guds makt och myndighet. Jag använder ordet *hemlighet* därför att principerna som en lärares framgång grundar sig på, endast kan förstås av dem som har ett vittnesbörd om vad som hände på morgonen en härlig klar dag tidigt på våren 1820.

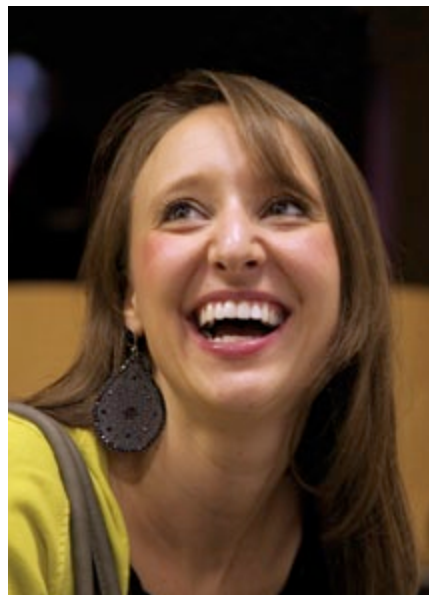
Som svar på en fjortonårig pojkes ödmjuka bön öppnades himlarna. Gud den evige Fadern och hans Son Jesus Kristus uppenbarade sig och talade till profeten Joseph Smith. Den sedan länge väntade tiden då allt ska återupprättas hade inletts, och uppenbarelsens princip fastställdes för evigt i vår tidshushållning. Josefs budskap, och vårt budskap till världen, kan sammanfattas med två ord: "Gud talar." Han talade i

forna dagar, han talade till Joseph och han talar till er. Det är just detta som skiljer er från alla andra lärare i världen. Det är skälet till att ni inte kan misslyckas.

Ni har kallats genom profetians och uppenbarelsens ande och har avskilts genom prästadörets myndighet. Vad innebär det?

För det första innebär det att ni går Herrens ärenden. Ni verkar för

Rom, Italien

Herren och har myndigheten och fullmakten att representera honom och företräda honom. Som hans representant är ni berättigade till hans hjälp. Ni måste fråga er själva: "Vad skulle Frälsaren säga om han undervisade min klass idag och hur skulle han säga det?" Sedan måste ni göra just så.

Det ansvaret kan göra att somliga känner sig otillräckliga eller till och med lite ängsliga. Vägen är inte svår. Herren har berett vägen för varje värdig sista dagars helig att undervisa på Frälsarens sätt.

För det andra är ni kallade att predika Jesu Kristi evangelium. Ni får inte lära ut era egna idéer eller er egen filosofi, inte ens blandade med skriftställen. Evangeliet är "Guds kraft som frälser"¹, och det är bara genom evangeliet som vi kan bli frälsta.

För det tredje är ni befallda att undervisa om evangeliets principer som de återfinns i kyrkans standardverk, att undervisa om nutida apostlars och profeters ord och det som den Helige Anden lär er.

Så var börjar vi?

Vårt första och främsta ansvar är att leva så att vi kan ha den Helige Andens vägledning och sällskap. När Hyrum Smith ville engagera sig i det här sista dagarnas verk, sade Herren: "Se, detta är din uppgift, att hålla mina bud, ja, av all din förmåga, allt ditt förstånd och all din styrka."² Det är utgångspunkten. Rådet som Herren gav Hyrum är samma råd som han har gett till de heliga i varje tidsålder.

Första presidentskapet sade följande till dagens lärare: "Den viktigaste delen av ert tjänande kommer att vara era egna dagliga andliga förberedelser: bön, skriftstudier och lydnad mot buden. Vi uppmuntrar er

Arraiján, Panama

att hänge er åt att leva efter evangeliet ännu flitigare än tidigare.”³

Det är betydelsefullt att första presidentskapet inte sade att den viktigaste delen av ert tjänande är att förbereda lektionen väl eller att bemästra olika undervisningsmetoder. Naturligtvis måste ni flitigt förbereda varje lektion och sträva efter att lära er hur ni kan undervisa så att ni kan hjälpa era elever utöva sin handlingsfrihet och låta evangeliet tränga in i hjärtat, men den första och viktigaste delen av ert tjänande är personlig och andlig förberedelse. När ni följer det här rådet har första presidentskapet lovat er: ”Den Helige Anden [hjälp] er att veta vad ni ska göra. Ert eget vittnesbörd kommer att växa, er omvändelse kommer att fördjupas och ni kommer att få styrka att möta livets utmaningar.”⁴

Vilka större välsignelser kan en lärare önska sig?

Härnäst har Herren befallt att innan vi söker efter att förkunna hans ord, måste vi först söka efter att få hans ord.⁵ Ni måste bli män och kvinnor med sunt förstånd genom att flitigt forska i skrifterna och ständigt samla dem i era hjärtan. När ni sedan ber om Herrens hjälp välsignar han er med sin Ande och sitt ord. Då har ni Guds kraft att övertyga människorna.

Paulus skrev att evangeliet kommer till människor på två sätt, i ord och i kraft.⁶ Evangeliets ord finns i skrifterna och vi kan få ordet genom att flitigt forska i dem. Evangeliets kraft kommer till dem som så lever att den Helige Anden blir deras ledsagare och som följer maningarna de får. Somliga riktar enbart uppmärksamheten på att få ordet och de blir experter på att ge ut information. Andra försummar sin förberedelse och hoppas att Herren på något sätt ska hjälpa dem

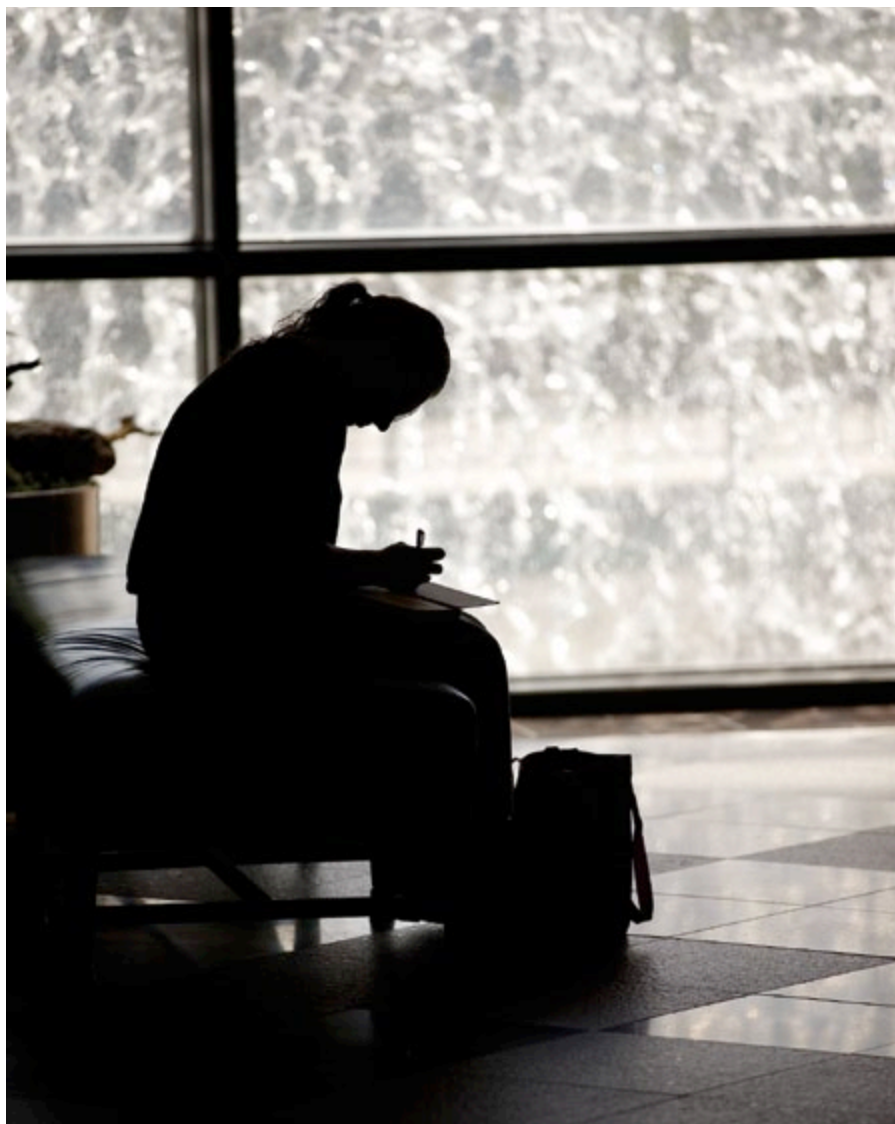
igenom lektionsperioden. Du kan inte förvänta dig att Anden ska hjälpa dig komma ihåg skriftställen och principer som du inte har studerat. För att framgångsrikt kunna undervisa om evangeliet måste du ha både evangeliets ord och kraft i ditt liv.

Alma förstod de här principerna när han glädde sig över Mosiahs söner och hur de undervisade med Guds makt och myndighet. Det står:

”De var män med sunt förstånd, och de hade flitigt utforskat skrifterna för att de skulle kunna få kännedom om Guds ord.

Men detta är inte allt. De hade hängivit sig åt mycket bön och fasta, och därför hade de ... uppenbarelsens ande.”⁷

Sedan måste ni lära er att lyssna. Äldste Jeffrey R. Holland har undervisat missionärer om den principen. Jag ska citera från äldste Hollands tal, men jag har tagit mig friheten att

ersätta orden *missionärer* och *undersökare* med orden *lärare* och *elever*: "Näst efter ansvaret [lärarna] har att lyssna till Anden kommer ansvaret de har att lyssna till [eleverna] ... Om vi lyssnar med andliga öron ... så *tal*ar våra [elever] om vilka lektioner de behöver höra!"⁸

Äldste Holland fortsatte: "Faktum är att [lärare] fortfarande inriktar sig för mycket på att hålla bekväma, enformiga lektioner istället för att fokusera på sina [elever] som personer."⁸

När ni har förberett er själva och era lektioner efter allra bästa förmåga måste ni vara villiga att släppa taget. När den Helige Andens tysta maningar kommer måste ni vara modiga nog att sätta åt sidan era

lektionsutkast och anteckningar och låta maningarna leda er dit han vill. När ni gör det är lektionen ni håller inte längre er lektion, utan den har blivit Frälsarens lektion.

När ni hänger er åt att leva efter evangeliet ännu flitigare än tidigare, forskar i skrifterna och samlar dem i ert hjärta, vittnar samme Helige Ande, som uppenbarade dessa ord för apostlar och profeter fordom, för er om sanningen i dem. I själva verket uppenbarar den Helige Anden dem på nytt för er. När det händer är orden ni läser inte längre bara Nephis eller Paulus eller Almas ord, utan de blir era ord. När ni sedan undervisar kan den Helige Anden påminna er om allting. Ja, "det skall i samma stund, ja, i samma ögonblick, bli er givet vad

ni skall säga".⁹ När det här händer märker ni att ni säger saker som ni inte alls hade planerat att säga. Om ni sedan är uppmärksamma, lär ni er något av det ni säger när ni undervisar. President Marion G. Romney sade: "Jag märker alltid när jag talar med inspiration från den Helige Anden, för då lär jag mig alltid något av det jag säger."¹⁰ Kom ihåg att läraren också är elev.

Slutligen måste du stå som ett oberoende vittne om allt du undervisar om och inte bara vara ett eko av orden i en lektionsbok eller andras tankar. När du mättar dig med Kristi ord och strävar efter att leva efter evangeliet ännu flitigare än någonsin tidigare, uppenbarar den Helige Anden för dig att det du undervisar om är sant. Det här är uppenbarelsens ande och samma ande för ditt budskap till hjärtat hos dem som önskar och är villiga att ta emot det.

Låt oss sluta där vi började — i den heliga lunden. På grund av det som hände den där vackra vårmorgonen för inte så länge sedan har du rätt att undervisa med Guds makt och myndighet. Om detta bär jag högtidligt och oberoende vittne i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Rom. 1:16.
2. L&F 11:20.
3. Första presidentskapet, *Undervisa om evangeliet på Frälsarens sätt:Handledning för Kom och följ mig: Utbildningsresurser för ungdomar*, s. 2.
4. Första presidentskapet, *Undervisa om evangeliet på Frälsarens sätt*, s. 2.
5. Se L&F 11:21.
6. Se 1 Tess. 1:5.
7. Alma 17:2-3.
8. Jeffrey R. Holland, "The Divine Companionship" (tal givet under seminarium för nya missionspresidenter, 26 juni 2009), s. 7, 8; Church History Library, Salt Lake City; kursivering i originalet.
9. L&F 100:6.
10. Marion G. Romney, i Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (1975), s. 304.

Äldste Kevin S. Hamilton
i de sjuttios kворum

Att ständigt hålla fast

Må vi ständigt hålla fast vid ledstången av järn som leder till vår himmelske Faders närhet.

Min far minns vilken dag, till och med den exakta timmen, när hans familj — pappa, mamma och fyra barn — lämnade kyrkan. Många för att aldrig mer återvända i det här livet. Han var 13 år, diakon, och på den tiden gick familjer till söndagsskolan på förmiddagen och sedan till sakramentsmötet på eftermiddagen. En vacker vårdag efter att ha kommit hem från söndagsförmiddagens möten och familjen satt och åt lunch tillsammans, vände sig hans mamma till hans pappa med den enkla frågan: "Så, älskling, tycker du att vi ska gå på sakramentsmötet i eftermiddag eller ska vi ta med familjen på en biltur ut på landet?"

Tanken att det fanns ett alternativ till sakramentsmötet hade aldrig slagit min pappa, men han och hans tre tonåriga syskon tittade upp och lyssnade noga. Den söndageftermiddagens biltur ut på landet var antagligen en trevlig familjeaktivitet, men det lilla beslutet blev början på en ny inriktning som med tiden ledde hans familj bort från kyrkan och dess trygghet, säkerhet och välsignelser, och vidare längs en annan väg.

De i vår tid som kanske frestas att välja en annan väg kan lära sig av profeten Lehi i Mormons bok. Han berättade för sin familj om sin syn där han "såg otaliga människoskaror, ur vilka många trängde sig fram för att nå stigen som ledde till trädet bredvid vilket [han] stod.

Och ... de kom fram och började gå på stigen som ledde till trädet.

Och ... en mörkrets dimma uppstod ... så att de som börjat gå på stigen gick vilse så att de vandrade bort och gick förlorade."¹

Därefter såg Lehi en annan grupp "tränga sig fram, och de kom fram och grep tag i änden på ledstången av järn. Och de strävade framåt genom mörkrets dimma och klamrade sig fast vid ledstången av järn, ända till dess de kom fram och åt av trädets frukt." "Sedan de hade ätit av trädets frukt såg de sig [tyvärr] om som om de skämdes" på grund av de som i "en stor och rymlig byggnad" höll på att "håna och peka finger åt dem som hade kommit fram och som åt av frukten". De här människorna "avföll och kom in på förbjudna stigar och gick förlorade".²

De var oförmögna, eller kanske ovilliga, att hålla ut intill änden.

Med det fanns en tredje grupp som inte bara framgångsrikt nådde fram till livets träd; och heller inte avföll efteråt. Om dem säger skriften att de "strävade framåt och *höll ständigt fast* vid ledstången av järn tills de kom fram och föll ned och åt av trädets frukt".³ Ledstången av järn symboliserade för denna grupp av människor den enda trygghet och säkerhet som de kunde finna, och de höll stadigt fast vid den. De vägrade släppa taget, även för något så enkelt som en söndags eftermiddagsutflykt på landet.

Om den gruppen människor lärde sade David A. Bednar: "Nyckelorden

i den här versen är att de 'ständigt [höll] fast' vid ledstången av järn ... Kanske var det så att denna tredje grupp *regelbundet* läste *och* studerade *och* sökte Kristi ord ... Det är den här gruppen som ni och jag ska sträva efter att bli en del av.⁴

De av oss som är medlemmar i Guds kyrka i dag har ingått förbund att följa Jesus Kristus och att lyda Guds bud. Vid dopet ingick vi förbund att stå som vittnen om Frälsaren,⁵ att hjälpa de svaga och behövande,⁶ att hålla Guds bud och att omvända oss vid behov. För som aposteln Paulus lärde: "Alla har syndat och saknar härligheten från Gud."⁷

Varje vecka har vi möjlighet att närvara vid ett sakramentsmöte där vi kan förnya de här förbunden genom att ta del av sakramentsförrättningens bröd och vatten. Denna enkla handling gör det möjligt för oss att på nytt avge löftet att följa Jesus Kristus och att omvända oss när vi misslyckas. Gud lovar oss i sin tur sin Ande till vägledning och beskydd.

Våra missionärer använder *Predika mitt evangelium* för att undervisa om att uppenbarelse och vittnesbörd kommer när vi går på kyrkans söndagsmöten: "När vi besöker kyrkans möten och dyrkar tillsammans, stärker vi varandra. Vi förnyas genom vårt umgänge med släkt och vänner. Vår tro stärks när vi studerar skrifterna och lär oss mer om det återställda evangeliet."⁸

Man kan fråga sig: Varför har vi tre separata möten på söndagen och varför behövs alla tre? Låt oss ta en snabb titt på de tre mötena.

- Sakramentsmötet ger oss möjlighet att ta del av sakramentets förrättning. Vi förnyar våra förbund, får Anden i rikare mått och välsignas dessutom genom att bli undervisade och uppbyggda av den Helige Anden.
- Söndagsskolan ger oss möjlighet att "undervisa varandra om rikets lära"⁹ så att alla blir "uppbyggda och gläds med varandra"¹⁰. Stor kraft och personlig frid kommer av att vi förstår det återställda evangeliets lära.

- Prästadömetets möten är ett tillfälle för vuxna och unga män att "lära sin plikt"¹¹ och "bli mera fullkomligt undervisade"¹². Hjälpföreningens möten ger kyrkans vuxna kvinnor tillfälle att "stärka sin tro ... stärka [sina] familjer och hem och hjälpa behövande"¹³.

På samma sätt har våra unga kvinnor och barn sina egna möten och klasser där de undervisas om evangeliet och förbereder sig för viktiga ansvar som väntar dem. I vart och ett av dessa separata men sammanlänkade möten undervisas vi om läran, känner Anden och tjänar varandra. Även om det kan finnas undantag på grund av avstånd, resekostnader eller hälsotillstånd, så bör vi sträva efter att närvara vid alla söndagens möten. Jag lovar att stor lycka och frid kommer av att närvara vid alla möten under söndagens tretimmarsblock.

Vår familj har beslutat att alltid gå på alla våra söndagsmöten. Vi har märkt att det stärker vår tro och

fördjupar vår insikt om evangeliet. Vi har märkt att vi mår bra av vårt beslut att gå på våra möten i kyrkan, särskilt när vi sedan kommer hem och fortsätter att helga sabbatsdagen. Vi går på alla våra söndagsmöten även när vi är på semester eller reser. En av våra döttrar skrev nyligen till oss för att berätta att hon hade besökt kyrkan i en stad där hon var på resa och tillade: "Ja, pappa, jag gick på alla tre söndagsmötena." Vi vet att hon blev välsignad för sitt rättfärdiga beslut.

Vi har alla många val att göra i fråga om hur vi helgar sabbatsdagen. Det kommer alltid att finnas vissa "bra" aktiviteter som kan och som bör uppmuntras till förmån för det bättre valet att vara på kyrkans möten. Detta är faktiskt ett av de sätt som motståndaren använder för att bedra våra själar och varsamt leda oss bort.¹⁴ Han använder "bra" aktiviteter som ersättare för "bättre" eller till och med "de bästa" aktiviteter.¹⁵

Att ständigt hålla fast i ledstängen innebär att vi går på alla våra söndagsmöten: sakramentsmötet, Söndagsskolan och prästadöms- eller hjälpföreningsmöten. Våra barn och ungdomar går på sina respektive möten i Primär, Unga män och Unga kvinnor. Vi bör aldrig välja ut vilka av mötena vi ska gå på. Vi håller helt enkelt fast vid Guds ord genom att dyrka Gud och närvara vid alla våra möten under sabbatsdagen.

Att ständigt hålla fast vid ledstängen innebär att vi strävar efter att hålla alla Guds bud, att ha dagliga personliga böner och familjeböner och att studera skrifterna varje dag.

Att ständigt hålla fast är en del av Kristi lära som den lärs ut i Mormons bok. Vi utövar tro på Jesus Kristus, omvänder oss från våra synder och förändrar våra hjärtan och följer honom ned i dopets vatten och får

den Helige Andens bekräftande gåva, som verkar som vägledare och tröstare. Och sedan, som Nephi lärde, "strävar [vi] framåt [och] mättar [oss] med Kristi ord" ända till slutet av våra liv.¹⁶

Mina bröder och systrar, vi är ett förbundsfolk. Vi ingår och håller förbund villigt och vår utlovade välsignelse är att vi ska få ta emot "allt vad Fadern har"¹⁷. När vi ständigt håller fast vid ledstängen genom att hålla våra förbund, får vi styrka att motstå världens frestelser och faror. Då kan vi navigera i jordelivet med alla dess utmaningar tills vi når fram till trädet med frukten som är "högst dyrbar och mer begärlig än alla andra".¹⁸

Min far hade lyckan att gifta sig med en god kvinna som uppmuntade honom att komma tillbaka till den kyrka som han gått i som ung, och på nytt börja gå framåt längs den stigen. Deras trofasta liv har välsignat alla deras barn, nästa generation med barnbarn och nu barnbarnsbarnen.

På samma sätt som det lilla beslutet att gå eller inte gå på en av sabbatsdagens gudstjänster gjorde stor skillnad i mina farföräldrars familjs liv, så kommer våra dagliga beslut att ha stor

inverkan på våra liv. Ett till synes litet beslut, som att gå på ett sakramentsmöte eller inte, kan få vidsträckta, ja, eviga, konsekvenser.

Må vi välja att vara flitiga och förtjäna de stora välsignelser och beskydd som kommer av att samlas tillsammans och hålla förbund. Må vi ständigt hålla fast vid ledstängen av järn som leder till vår himmelske Faders närhet är min bön i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Nephi 8:21–23.
2. 1 Nephi 8:24–28.
3. 1 Nephi 8:30; kursivering tillagd.
4. Se David A. Bednar, "En reservoar av levande vatten" (KUV:s brasafton, 4 feb. 2007), speeches.byu.edu.
5. Se Mosiah 18:9.
6. Se L&F 81:5.
7. Rom. 3:23.
8. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer*, s. 74.
9. L&F 88:77.
10. L&F 50:22.
11. L&F 107:99.
12. L&F 88:78.
13. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 9.1.1.
14. Se 2 Nephi 28:21.
15. Se Dallin H. Oaks, "Bra, bättre, bäst", *Liahona*, nov. 2007, s. 104–108.
16. 2 Nephi 31:20.
17. Se L&F 84:38.
18. 1 Nephi 15:36.

Äldste Adrián Ochoa
i de sjuttios kvorum

Se uppåt

Idag är tiden att se uppåt mot sanningens källa och se till att våra vittnesbörd är starka.

När jag var åtta år skickades jag och två kusiner till en närliggande stad för att skaffa mat för de kommande femton dagarna. När jag ser tillbaka förundras jag över det stora förtroende min mormor, moster och morbror visade oss. Morgonhimlen var ljus och klar när vi tillsammans red i väg på våra tre hästar.

Mitt ute på slätten fick vi den briljanta idén att vi skulle sitta av och spela kula. Så det gjorde vi — länge. Vi var så uppslukade av spelet att vi inte såg "tidernas tecken" över våra huvuden när mörka moln började täcka himlen. När vi väl insåg vad som höll på att hända hann vi inte ens sitta upp på våra hästar. Det kraftiga regnet och haglet föll så hårt att det enda vi kunde göra var att sadla av hästarna och ta skydd under sadelfiltarna.

Utan hästar, våta och kalla fortsatte vi på vår färd så snabbt vi kunde. När vi närmade oss vårt mål såg vi att den breda vägen som ledde in i staden var översvämmad och var som en flod som forsade mot oss. Nu hade vi inget annat val än att släppa våra skydd och klättra över taggrådsstängslet som omgav staden. Det var sen kväll när vi trötta, ömma och genomvåta sökte skydd i det första hus vi såg när vi kom in i staden.

Den snälla unga familjen hjälpte oss bli torra, gav oss läckra bönburritos att äta och ordnade ett eget rum åt oss att sova i. Vi upptäckte snart att rummet hade ett slätt jordgolv, vilket gav oss ännu en briljant idé. Vi gjorde en cirkel på golvet och fortsatte vårt kulspel tills vi somnade på golvet.

Som barn tänkte vi bara på oss själva. Vi hade aldrig en tanke på våra kära som förtvivlat letade efter oss därhemma. Hade vi vetat det hade vi aldrig försenat vår resa med en sådan meningslös sysselsättning. Och om vi hade varit klokare hade vi tittat upp mot himlen och sett molnen bildas och ökat takten för att hinna före stormen. Nu när jag är lite mer erfaren påminner jag mig självtändigt: "Glöm inte att se uppåt."

Upplevelsen med mina kusiner lärde mig att vara uppmärksam på tidernas tecken. Vi lever i de stormiga, svåra dagar som Paulus beskrev: "Människorna kommer att älska sig själva ... vara ... olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa ... skvalleraktiga [och] obehärskade ... De skall älska njutning i stället för Gud" (2 Tim. 3:2–4).

Om de här tiderna sade äldste Dallin H. Oaks: "Vi måste förbereda oss både timligen och andligen ... Den förberedelse som är troligast att

vi försummar är den som är mindre synlig och mer ansträngande — den andliga" ("Att förbereda oss för Kristi andra ankomst", *Liahona*, maj 2004, s. 7). Med andra ord, försumma inte att se uppåt.

Med tanke på det stora behovet av andlig förberedelse i dessa svåra tider vill jag ge en varning beträffande ett mycket tydligt tidernas tecken. Genom mitt yrke har jag befunnit mig i teknikens framkant, så jag inser dess värde, i synnerhet för kommunikation. Vi har tillgång till en stor mängd av mänsklig kunskap. Men internet är också fyllt av sådant som är smutsigt och vilseledande. Tekniken har vidgat vår yttrandefrihet, men den ger även okvalificerade bloggare en falsk trovärdighet, baserad på antal besökare. Därför måste vi nu mer än någonsin minnas den här eviga principen: "Ni [skall] känna igen dem på deras frukt" (Matt. 7:20).

Jag vill särskilt varna er för att se på oanständiga bilder eller ge akt på falska anklagelser mot Kristus och profeten Joseph Smith. Båda handlingarna får samma effekt: förlust av den Helige Anden och hans skyddande, stödjande kraft. Synd och olycka blir alltid följden.

Mina kära bröder och systrar, om ni någonsin stöter på något som får er att tvivla på ert vittnesbörd om evangeliet, vädjar jag till er att se uppåt. Se till sanningens och visdomens källa. Vårda er tro och ert vittnesbörd med Guds ord. I världen finns sådana som försöker underminera er tro genom att blanda lögn med halvsanningar. Därför är det absolut avgörande att ni förblir värdiga den Helige Anden. Den Helige Andens sällskap är inte bara en trevlig bekvämlighet — den är grundläggande för er andliga överlevnad. Om ni inte bevarar Kristi ord och lyssnar noga till Andens maningar blir ni bedragna (se

Brasília, Brasilien

Joseph Smith — Matteus 1:37). Vi måste komma ihåg att göra detta.

Jesus Kristus, som var fullkomlig, och Joseph Smith, som medgav att han inte var det, blev båda dödade på grund av falska anklagelser från människor som inte ville tro på deras vittnesbörd. Hur kan vi veta att deras vittnesbörd är sant — att Jesus Kristus är Guds Son och att Joseph Smith är en sann profet?

”Ni [skall] känna igen dem på deras frukt.” Kan god frukt komma från ett dåligt träd? Jag vet av egen erfarenhet att min Återlösare har förlåtit mina synder och befriat mig från mitt personliga ok. Han har fört mig till ett tillstånd av lycka som jag inte visste fanns. Jag vet också personligen att Joseph Smith var en profet eftersom jag har tillämpat det enkla löftet i Mormons bok: ”Fråga Gud, den evige Fadern, i Kristi namn” (se Moroni 10:4). Men andra ord: Se uppåt.

Det finns de som kanske säger att man måste ha fysiska bevis för att kunna tro på Kristi uppståndelse och trovärdigheten i hans återställda evangelium. För dem citerar jag Almas ord till Korihor, som försökte övertygga andra om att inte tro: ”Du har

fått tillräckligt med tecken. Skall du fresta din Gud? Säger du: Visa mig ett tecken, när du har alla dessa dina bröders vittnesbörd och även alla de heliga profeternas? Skrifterna är lagda framför dig” (Alma 30:44).

Du och jag är levande bevis på Frälsarens återlösande kraft. Vi är levande bevis på profeten Josephs verksamhet och trofastheten hos de tidiga heliga som stod fast vid sina vittnesbörd. Jesu Kristi kyrka har spritts över hela världen och växer som aldrig förr — i dag liksom på Kristi tid ansluter sig ödmjuka människor som inte behöver se eller vidröra för att tro.

Ingen vet när Herren kommer tillbaka. Men farofyllda tider ligger framför oss. Idag är tiden att se uppåt mot sanningens källa och se till att våra vittnesbörd är starka.

För att återvända till min berättelse, så vaknade jag och mina kusiner till strålände solsken och en vacker himmel. En man som sökte efter tre försvunna pojkar knackade på dörren. Han ordnade hästar åt oss och vi begav oss hem igen över samma slätt. Jag kommer aldrig att glömma vad vi såg på hemvägen — en mängd människor som hade letat efter oss

hela natten och vars traktorer och lastbilar hade fastnat i leran. De hade hittat en sadel här och en häst där och när de såg oss återvända hem kunde jag känna deras lättnad och kärlek. Vid utkanten av staden kom många oss till mötes och främst av alla kom min kärleksfulla mormor och morbror och moster. De kramade om oss och grät av lycka över att deras försvunna barn hade blivit återfunna. Det är en underbar påminnelse för mig om att vår kärleksfulle himmelske Fader bryr sig om oss. Han väntar ivrigt på att vi ska komma hem.

Det finns tecken på stormar som bildas överallt omkring oss. Låt oss se uppåt och förbereda oss. Det finns trygghet i ett starkt vittnesbörd. Låt oss värdesätta och stärka våra vittnesbörd dagligen.

Jag vet att vi kan leva tillsammans som familjer för evigt, att vår kärleksfulle himmelske Fader väntar på oss, sina barn, med armarna utsträckta. Jag vet att Jesus Kristus, vår räddare, lever. Liksom för Petrus har kött och blod inte uppenbarat detta för mig, utan min Fader som är i himlen (se Matt. 16:15–19). I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Äldste Terence M. Vinson
i de sjuttios kvarum

Att komma närmare Gud

Vår Frälsare vill att vi verkligen ska älska honom så mycket att vi vill rätta vår vilja efter hans.

Vårt 6-åriga barnbarn Oli, som kärleksfullt kallar mig "Poppy", skulle gå och hämta något från bilen. Hans pappa stod inne i huset, och utan att Oli visste om det låste han på avstånd upp bildörren när Oli kom fram till den och låste den igen när han var klar. Oli sprang in igen med ett stort leende på läpparna!

Hela familjen frågade honom: "Hur fick du bilen att låsa upp sig för dig och sedan låsa sig igen?" Han bara log.

Vår dotter, hans mamma, sade: "Det kanske är som när Poppy gör det — du kanske har magiska krafter precis som han har!"

När det hände igen för andra gången några minuter senare, besvarade han frågorna om sin nyfunna förmåga med att säga: "Det är jättehäftigt! Jag tror det beror på att Poppy älskar mig och är en av mina bästa vänner och för att han tar hand om mig!"

Jag har haft förmånen att höra om verkliga underverk som hänt våra trofasta heliga i Afrika, Papua Nya Guinea, Australien, Nya Zeeland och på söderhavsöarna. Jag håller med Oli — jag tror det beror på att de här trofasta människorna känner på samma sätt för vår Himmelske Fader

och Frälsaren som Oli känner för mig. De älskar Gud som en nära vän, och han tar hand om dem.

Medlemmar i den här kyrkan har rätt till, och många får, ett andligt vittnesbörd och ingår heliga förbund att följa Herren. Men trots detta kommer några allt närmare honom medan andra inte gör det. Vilken grupp tillhör du?

Gud bör vara centrum i vårt universum — vårt bokstavliga fokus. Är han det? Eller är han ibland långt borta från våra hjärtans tankar och avsikter? (se Mosiah 5:13). Lägg märke till att det inte bara är våra hjärtans tankar som är viktiga, utan också våra "avsikter". Hur visar vårt beteende och våra gärningar våra goda avsikter?

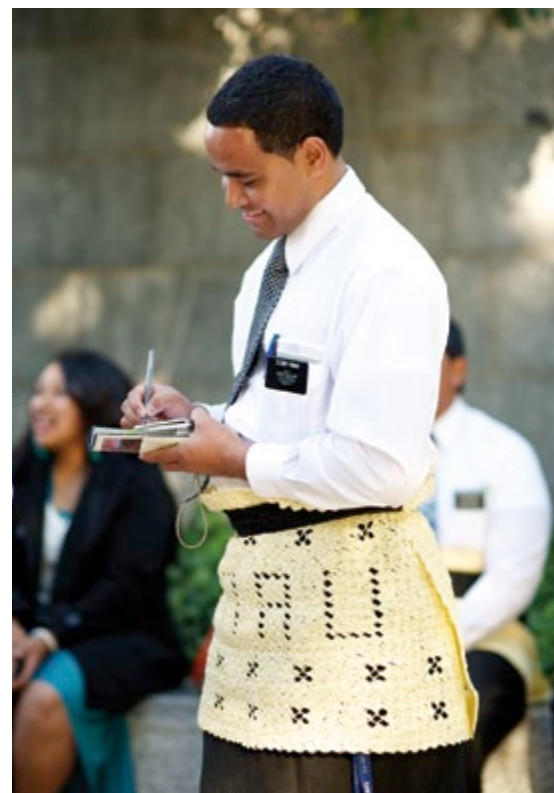
När vår son Ben var 16 år och talade på en stavskonferens ställde han frågan: "Hur skulle det kännas om någon lovade dig något varje vecka och aldrig höll sitt löfte?" Han fortsatte: "Tar vi det som vi lovar på allvar när vi tar del av sakramentet och ingår förbund att hålla hans bud och alltid minnas honom?"

Herren ger oss sätt att hjälpa oss minnas honom och hans stödjande kraft. Ett sätt är genom den lott vi alla delar — motgångar (se Alma 32:6). När jag ser tillbaks på de motgångar som

jag fått möta är det uppenbart att de har utvecklat mig, min förståelse och medkänsla. De har fört mig närmare min himmelske Fader och hans Son och mina upplevelser, och den förädling som skett har präglat mitt hjärta.

Herrens vägledning och undervisning är nödvändig. Han hjälpte Jareds trofaste bror genom att lösa en av hans två utmaningar när han berättade för honom hur han skulle få in frisk luft i de båtar som trofast hade byggts (se Ether 2:20). Men Herren lämnade med avsikt inte bara utmaningen med hur de skulle få ljus tillfälligt olöst utan gjorde det klart att han, Herren, skulle tillåta de prövningar som gjorde en lösning nödvändig. Det skulle vara han själv som sände vindarna, regnen och vattenflödena (se Ether 2:23–24).

Varför skulle han göra det? Och varför varnar han oss bort från något som är farligt när han bara skulle kunna förhindra det farliga från att inträffa? President Wilford Woodruff berättade om en gång när han av Anden manades att flytta vagnen som

han, hans fru och barn sov i, för att senare upptäcka att en virvelvind strax därefter ryckte upp ett stort träd och släppte det precis där vagnen tidigare hade stått (se *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff*, s. 47).

I båda de här fallen hade en justering av vädret kunnat ta bort faran. Men här kommer poängen — hellre än att lösa problemen själv vill Herren att vi ska utveckla en tro som hjälper oss att lita till honom när vi löser problem och att lita på honom. Då kan vi känna hans kärlek mer konstant, kraftfullare, tydligare och mer personligt. Vi blir förenade med honom, och vi kan bli lika honom. Att vi ska bli lika honom är hans mål. Faktum är att det är hans härlighet och även hans verk (se Mose 1:39).

En liten pojke försökte jämna till det jordiga området bakom sitt hus så att han kunde leka där med sina bilar. Där fanns en stor sten som hindrade hans arbete. Pojken knuffade och drog för allt han var värd, men hur mycket han än försökte så gick stenen inte att rubba.

Hans pappa tittade på en stund och gick sedan fram till sin son och sade: "Du måste använda all din styrka för att kunna flytta en så stor sten."

Pojken svarade: "Jag har använt all min styrka!"

Han pappa rättade honom: "Nej, det har du inte. Du har inte fått min hjälp än!"

Sedan böjde de sig ner tillsammans och kunde lätt flytta stenen.

Pappan till min vän Vaiba Rome, Papua Nya Guineas förste stavspresident, fick också han lära sig att han kunde vända sig till sin himmelske Fader när han behövde hjälp. Han och de andra byborna överlevde bara tack vare den mat de odlade. En dag tände han en eld för att röja sin del av byns odlingsmark för sådd. Men det hade tidigare varit mycket varmt länge, och växtligheten var mycket torr. Så hans

Colleyville, Texas

eld blev lik den president Thomas S. Monson, vår profet, beskrev under förra generalkonferensen (se "Lydnad ger välsignelser", *Liahona*, maj 2013, s. 89–90). Den började sprida sig till gräs och buskar och resulterade i vad hans son kallade "en monstereld". Han blev orolig för de andra i byn som riskerade att förlora sina grödor. Om de blev förstörda skulle han straffas enligt byns lagar. Eftersom han själv inte kunde släcka elden kom han att tänka på Herren.

Nu citerar jag hans son, min vän: "Han knäböjde på kullen bland buskarna och började be till vår himmelske Fader om att han skulle stoppa elden. Plötsligt visade sig ett stort svart moln över platsen där han bad och regnet öste ner — men bara där det brann. När han såg sig omkring var himlen blå överallt utom där elden härjade. Han trodde inte det var möjligt att Herren bönhört en enkel man

som han själv, och han föll på knä igen och grät som ett litet barn. Han sade att det var en ljuvlig känsla" (se Alma 36:3).

Vår Frälsare vill att vi verkligen älskar honom så mycket att vi vill rätta vår vilja efter hans. Då kan vi känna hans kärlek och erfara hans härlighet. Då kan han välsigna oss så som han vill. Det hände Helamans son Nephi, som nådde en sådan nivå att Herren tveklöst litade på honom, och därför kunde välsigna honom med allt han önskade (se Helaman 10:4–5).

I *Berättelsen om Pi*, en bok av Yann Martel, uttrycker huvudpersonen sina tankar om Kristus: "Jag kunde inte sluta tänka på Honom. Kan det fortfarande inte. Jag ägnade tre hela dagar åt att tänka på Honom. Ju mer Han störde mig, desto mindre kunde jag glömma Honom. Och ju mer jag lärde mig om Honom, desto mindre ville jag låta Honom vara" ([2003], s. 74).

Det är precis så jag känner för Frälsaren. Han finns alltid nära, särskilt på heliga platser och i svåra stunder. Och ibland, när jag minst väntar det, känns det nästan som om han klappar mig på axeln för att låta mig veta att han älskar mig. Jag kan besvara den kärleken på mitt eget ofullkomliga sätt, genom att ge honom mitt hjärta (se L&F 64:22, 34).

För bara några månader sedan satt jag med äldste Jeffrey R. Holland när han tilldelade missionärer olika missioner. Efteråt väntade han på mig och när vi gick lade han armen om mina axlar. Jag påpekade att han hade gjort likadant en gång tidigare i Australien. Han sade: "Det är för att jag älskar dig!" Och jag visste att det var sant.

Jag tror att om vi skulle få förmånen att rent fysiskt vandra med Frälsaren, skulle vi känna hans arm om vår axel på samma sätt. Precis som hos lärjungarna på väg till Emmaus skulle våra hjärtan brinna inom oss (se Luk. 24:32). Detta är hans budskap: "Kom och se!" (Joh. 1:39). Det är en personlig, välkomnande och omfamnande inbjudan att vandra med hans arm om våra axlar.

Må vi alla känna samma förvisning som Enos uttryckte i den sista versen i sin korta men djupa bok: "Jag fröjdar mig över den dag när mitt dödliga skall ikläda sig odödlighet och skall stå inför honom. Då skall jag se hans ansikte med välbehag, och han skall säga till mig: Kom till mig, du välsignade, det finns en plats beredd åt dig i min Faders boningar" (Enos 1:27).

På grund av många upplevelser och den kraft med vilken Anden har vittnat för mig, vittnar jag med absolut säkerhet om att Gud finns. Jag känner hans kärlek. Det är en underbar känsla. Må vi göra vad som krävs för att rätta vår vilja efter hans och verkligen älska honom. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Russell M. Nelson
i de tolv apostlarnas kворum

Beslut för evigheten

Att med omdöme använda handlingsfriheten till att fatta egna beslut är avgörande för er andliga tillväxt, nu och i evigheten.

Mina kära bröder och systrar, varje dag är en dag av beslut. President Thomas S. Monson har lärt oss att "våra beslut avgör vår bestämmelse".¹ Att med omdöme använda handlingsfriheten till att fatta egna beslut är avgörande för er andliga tillväxt, nu och i evigheten. Ni är aldrig för unga att lära er, aldrig för gamla att ändra er. Er längtan efter lärdom och förändring kommer från en gudomligt ingjuten strävan efter evigt framåtskridande.² Varje dag för med sig möjligheter till beslut för evigheten.

Vi är eviga varelser — våra himmelska föräldrars andebarn. I Bibeln står det att "Gud skapade människan till sin avbild ... till man och kvinna skapade han dem".³ Nyligen hörde jag en barnkör sjunga den älskade sången "Jag är Guds lilla barn".⁴ Jag undrade: Varför hör jag inte den sången sjungas oftare av mödrar och trofasta fäder? Är vi inte *alla* Guds barn? Faktum är att ingen av oss *någonsin kan sluta* vara ett Guds barn!

Som Guds barn bör vi älska honom av allt vårt hjärta och all vår själ, ja, mer än vi älskar våra jordiska föräldrar.⁵ Vi bör älska vår nästa som en bror eller syster. Inga andra bud är större än de här buden.⁶ Och vi bör alltid

visa vördnad för det mänskliga livets värde under alla dess många skeden.

Skrifterna lär oss att kroppen och anden utgör människans själ.⁷ Som tvåfaldig varelse kan var och en av er tacka Gud för hans ovärderliga gåva: kropp och ande.

Människokroppen

Under mina yrkesmässiga år som läkare fick jag en djup respekt för människokroppen. Den är skapad av Gud som en gåva till er och är absolut förunderlig! Tänk på era ögon som ser, öron som hör och fingrar som känner allt det förunderliga omkring er. Hjärnan gör att ni kan lära, tänka och resonera. Hjärtat pumpar outtröttligt dag och natt nästan utan att ni märker det.⁸

Kroppen skyddar sig själv. Smärta är en varning om att något är fel som behöver tas itu med. Infektionssjukdomar slår till tid efter annan och när de gör det bildas antikroppar som ökar ert motstånd till påföljande infektioner.

Kroppen reparerar sig själv. Skramor och blåmärken läker. Brutna ben kan bli starka igen. Jag har bara nämnt bara några få exempel på kroppens många förunderliga och gudagivna egenskaper.

Men trots det tycks det finnas i varje familj, om inte i varje person, fysiska tillstånd som kräver särskild vård.⁹ Ett mönster för att orka med sådana utmaningar har getts av Herren. Han sade: "Jag ger människorna svaghet för att de skall kunna bli ödmjuka ... ty om de ödmjuka sig ... och har tro på mig, då skall jag göra så att det svaga blir starkt för dem."¹⁰

Underbara andar bor ofta i ofullkomliga kroppar.¹¹ Gåvan att ha en sådan kropp kan faktiskt stärka en familj när föräldrar och syskon villigt bygger sina liv runt barnet som föds med särskilda behov.

Åldrandet är också en gåva från Gud, liksom döden. Att din jordiska kropp slutligen dör är en väsentlig

del av Guds stora lycksalighetsplan.¹² Varför? Därför att döden låter din ande återvända till honom.¹³ Sett ur ett evigt perspektiv inträffar döden för tidigt bara för den som inte är beredd att möta Gud.

Eftersom din kropp är en sådan avgörande del i Guds eviga plan, är det inte att undra på att aposteln Paulus beskrev den som "ett Guds tempel"¹⁴. Varje gång du ser dig i spegeln, se på din kropp som ditt tempel. Den sanningen — förnyad med tacksamhet varje dag — kan positivt påverka dina beslut om hur du tar hand om din kropp och hur du använder den. Och de beslutet avgör din bestämelse. Hur kan det vara så? Därför att din kropp är din

andes tempel. Och hur du använder kroppen påverkar din ande. En del av de beslut som avgör din eviga bestämelse innefattar:

- Hur väljer du att ta hand om och använda din kropp?
- Vilka andliga egenskaper väljer du att utveckla?

Människans ande

Din ande är ett evigt väsen. Herren sade till sin profet Abraham: "Du utvaldes innan du föddes."¹⁵ Herren sade något liknande om Jeremia¹⁶ och många andra¹⁷. Han har även sagt det om dig.¹⁸

Din himmelske Fader har känt dig mycket länge. Du, som hans son eller dotter, valdes av honom att komma till jorden just den här tiden för att bli ledare i hans storslagna verk på jorden.¹⁹ Du valdes *inte* för dina kroppsliga drag utan för dina *andliga* egenskaper, som tapperhet, mod, integritet, törst efter sanning, hunger efter visdom och en önskan att tjäna andra.

Du utvecklade en del av de här egenskaperna i föruttillvaron. Andra kan du utveckla här på jorden²⁰ när du ihärdigt söker efter dem.²¹

En oerhört viktig andlig egenskap är självbehärskning — styrkan att välja sunt förnuft över begär. Självbehärskning skapar ett starkt samvete. Och ditt samvete avgör hur du moraliskt sett hanterar svåra, lockande och påfrestande situationer. Fastan hjälper din ande att utveckla behärsksningen av dina fysiska begär. Fastan ökar också din tillgång till hjälp från himlen eftersom den intensifierar dina böner. Varför behöver vi självbehärskning? Gud inpräntade starka begär i oss efter omvårdnad och kärlek, vilka är så viktiga för den mänskliga familjens fortplantning.²² När vi

behärskar våra begär inom gränserna för Guds lagar kan vi njuta av ett längre liv, större kärlek och fulländad glädje.²³

Det är alltså inte förvånande att vi oftast frestas att avvika från Guds lycksalighetsplan genom att missbruka de här viktiga, gudagivna begären. Det är inte alltid lätt att kontrollera våra begär. Inte en enda av oss klarar av det jämt.²⁴ Misstag sker. Fel görs. Synder begås. Vad kan vi då göra? Vi kan lära oss av dem. Och vi kan uppriktigt omvända oss.²⁵

Vi kan ändra vårt beteende. Vi kan även ändra själva begäret. Hur? Det finns bara ett sätt. Sann förändring — bestående förändring — kan endast komma genom den helande, renande och möjliggörande kraften i Jesu Kristi försoning.²⁶ Han älskar er — var och en av er!²⁷ Han ger er tillgång till hans kraft när ni håller hans bud, ivrigt, uppriktigt och exakt. Så enkelt och säkert är det. Jesu Kristi evangelium *är* ett förvandlings evangelium.²⁸

En människas starka ande som har kontroll över köttets begär är mästare över känslor och passioner och inte slav under dem. Detta slags frihet är lika viktig för anden som syre är för

kroppen! Frihet från självlaveri är sann frihet!²⁹

Vi är ”fria att välja frihet och evigt liv ... eller att välja fångenskap och död”.³⁰ När vi väljer den högre vägen mot frihet och evigt liv är äktenskapet en del av den vägen.³¹ Sista dagars heliga förkunnar ”att äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och att familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga välfärd”. Vi vet också att ”olika kön är nödvändigt för den enskildes förjordsiska, jordiska och eviga identitet och uppgift”.³²

Äktenskapet mellan man och kvinna är grunden för Herrens lära och avgörande för Guds eviga plan. Äktenskapet mellan man och kvinna är Guds mönster för livets fullhet på jorden och i himlen. Guds äktenskapsmönster får inte missbrukas, missförstås eller feltolkas.³³ Inte om man vill uppleva sann glädje. Guds äktenskapsmönster skyddar den heliga fortplantningskraften och glädjen i sann äktenskaplig intimitet.³⁴ Vi vet att Adam och Eva vigdes av Gud långt innan de upplevde glädjen att förenas som man och hustru.³⁵

I vår tid har statliga regeringar nytta av att skydda äktenskapet

eftersom starka familjer utgör det bästa sättet att sörja för hälsa, utbildning, välfärd och framgång för det uppväxande släktet.³⁶ Men civila myndigheter påverkas starkt av sociala trender och världsliga filosofier när de skriver, omarbetar och verkställer lagar. Oavsett vilken civil lagstiftning som genomdrivs, kan Herrens lära om äktenskap och moral *inte ändras*.³⁷ Kom ihåg att en synd, även om den är legaliserad av människan, fortfarande är en synd i Guds ögon!

Vi ska efterlikna Frälsarens godhet och medkänsla, vi ska högakta rättigheterna alla Guds barns känslor, men vi kan inte ändra hans lära. Vi har ingen rättighet att ändra på den. Vårt uppdrag är att studera, förstå och upprätthålla läran.

Frälsarens levnadssätt är gott. Hans sätt innebär kyskhet före äktenskapet och absolut trohet inom äktenskapet.³⁸ Herrens sätt är det enda sättet för oss att uppleva bestående lycka. Hans sätt skänker bestående tröst till själen och varaktig frid i hemmet. Och bäst av allt är att hans sätt leder oss hem till honom och vår himmelske Fader, till evigt liv och upphöjelse.³⁹ Detta är själva kärnan i Guds verk och härlighet.⁴⁰

Mina kära bröder och systrar, varje dag är en dag av beslut och våra beslut avgör vår bestämmelse. En dag kommer var och en av oss att stå inför Herren för att dömas.⁴¹ Vi får alla en personlig intervju med Jesus Kristus.⁴² Vi ska då redogöra för de beslut vi fattade om vår kropp och våra andliga egenskaper och hur vi hedrade Guds mönster för äktenskap och familj. Att vi klokt må fatta varje dags beslut för evigheten är min uppriktiga bön i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, "Våra beslut avgör vår bestämmelse" (KUV:s brasafton, 6 nov. 2005); speeches.byu.edu.
2. Begreppet evigt framåtskridande beskrevs mycket väl av W. W. Phelps i hans sångtext till psalmen "If You Could Hie to Kolob" (*Hymns*, nr 284). I vers 4 står det: "Det finns ingen ände på dygd. Det finns ingen ände på makt. Det finns ingen ände på visdom. Det finns ingen ände på ljus. Det finns ingen ände på enighet. Det finns ingen ände på ungdom. Det finns ingen ände på prästadöme. Det finns ingen ände på sanning." Vers 5 avslutar: "Det finns ingen ände på härlighet. Det finns ingen ände på kärlek. Det finns ingen ände på existens. Det finns ingen död därovan."
3. 1 Mos. 1:27; se också Kol. 3:10; Alma 18:34; Ether 3:15; Mose 6:9.
4. "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.
5. Se Matt. 10:37.
6. Se Mark. 12:30–31.
7. Se L&F 88:15.
8. Andra gudagivna mekanismer är också verksamma i kroppen. Grundämnen som natrium, kalium och kalcium och kemiska föreningar som vatten, glukos och protein är väsentliga för överlevnad. Kroppen handhar gaser som syre och koldioxid. Den producerar hormoner som insulin, adrenalin och tyroxin. Nivåerna för dessa och många andra beståndsdelar i kroppen regleras automatiskt inom vissa gränser. Servoregulatoriska förhållanden existerar mellan kroppens körtlar. Hypofysen i hjärnan, till exempel, avsöndrar ett hormon som stimulerar binjurebarken att producera adrenokortikotropiskt hormon. Förhöjda nivåer av kortikosteroider hämmar i sin tur binjurens utsöndring av det stimulerande hormonet och vice versa. Den normala kroppstemperaturen ligger vid 37°C, vare sig du befinner dig vid ekvatorn eller Nordpolen.
9. En del sjukdomar är lätt synliga, andra är latent. En del är ärftliga, andra inte. En del människor är predisponerade för cancer, andra har allergier och så vidare. Vi kan alla vara uppmärksamma på våra egna svagheter och ödmjukt lära oss vad Herren vill undervisa oss om, så att det svaga blir starkt för oss.
10. Ether 12:27.
11. En del sjukdomar blir inte fullständigt avhjälpta förrän i uppståndelsen, när "allt skall återställas till sin rätta och fullkomliga form" (Alma 40:23).
12. Se Alma 42:8.
13. Psalmisten skrev: "Dyrbar i Herrens ögon är hans frommas död" (Ps. 116:15). Döden är dyrbar därför att den innebär den heliges hemkomst till Herren.
14. 1 Kor. 3:16; se också 6:19.
15. Abraham 3:23.
16. Se Jer. 1:5.
17. Se Alma 13:2–3.
18. Se L&F 138:55–56.
19. Se Alma 13:2–3; L&F 138:38–57.
20. "Tron, dygden, kunskapen, måttligheten, tålmodet, den broderliga välviljan, gudsfruktan, kärleken, ödmjukheten och fliten" (L&F 4:6) är några av de andliga gåvor vi kan utveckla och få. Tacksamhet är en annan andlig egenskap som kan utvecklas. Tacksamhet påverkar sinnesstämning och produktivitet. Och när ni har blivit "andligen födda av Gud" kan ni med tacksamhet få hans bild i ert ansikte (se Alma 5:14).
21. Se 1 Kor. 12; 14:1–12; Moroni 10:8–19; L&F 46:10–29.
22. En del frestas att äta för mycket. "Fetma har nått epidemiska proportioner globalt, med åtminstone 2,8 miljarder människor som dör varje år till följd av övervikt" ("10 Facts on Obesity", World Health Organization, mars 2013, www.who.int/features/factfiles/obesity/en). En del frestas att äta för lite. Anorexi och bulimi förstör många liv, äktenskap och familjer. Och några frestas av sexuella begär som vår Skapare har förbjudit. Närmare förklaring finns i *Handbok 2: Kyrkans förvaltning*, där det står: "Herrens moralag är avhållsamhet från sexuella relationer utanför äktenskapet och trohet inom äktenskapet ... Äktenskapsbrott, otukt, homosexuella eller lesbiska relationer och varje annan ohelig, onaturlig och oren handling är synd." Jag fortsätter att citera handboken: "Homosexuella handlingar är en överträdelse av Guds bud, går emot syftet med mänsklig sexualitet och berövar människor de välsignelser som finns att få i familjelivet och i evangeliets frälsande förrettningar ... Även om kyrkan motsätter sig homosexuella handlingar har den förstärkt för och respekterat dem som känner dragning till personer av samma kön" ([2010], 21.4.5; 21.4.6).
23. Se 1 Kor. 6:9–20; Jak. 1:25–27; L&F 130:20–21. Och vi bör alltid minnas att "människorna är till för att de skall kunna ha glädje" (2 Nephi 2:25).
24. Jordelivet är en prövotid, som det förklaras i skrifterna: "Vi skall pröva dem med detta för att se om de kommer att göra allt vad Herren deras Gud befäller dem" (Abraham 3:25).
25. Se Mosiah 4:10; Alma 39:9; Helaman 15:7. I *Handbok 2* finns följande budskap: "Homosexuella handlingar kan bli förlättna genom uppriktig omvändelse" (21.4.6).
26. Genom Kristi försoning och genom lydnad mot evangeliets principer kan hela människosläktet frälsas (se L&F 138:4; Trosartiklarna 1:3).
27. Se Ether 12:33–34; Moroni 8:17.
28. Se Mosiah 5:2; Alma 5:12–14.
29. Se Rom. 8:13–17; Gal. 5:13–25; L&F 88:86.
30. 2 Nephi 2:27.
31. Se L&F 131:1–4.
32. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
33. Se Matt. 19:4–6; Mosiah 29:26–27; Helaman 5:2.
34. Varje människa föds med unik identitet, unika kromosomer och unik DNA (deoxiribonukleinsyra). DNA är en molekyl med kodade genetiska instruktioner som används för levande cellers utveckling och funktion. Varje människas DNA skapas när DNA från en far och en mor kombineras för att skapa DNA för en ny kropp — ett partnerskap mellan far, mor och barn.
35. Se 1 Mos. 2:24–25; 3:20–21; 4:1–2, 25.
36. Dr Patrick F. Fagan skrev: "De oundärliga byggstenar som ekonomisk framgång grundar sig på är det gifta föräldrahushållet — särskilt den barnrika familjen som deltar i gudstjänst varje vecka ... Varje äktenskap skapar ett nytt hushåll, en oberoende ekonomisk enhet som alstrar inkomst, spendarar, sparar och investerar" ("The Family GDP: How Marriage and Fertility Drive the Economy", *The Family in America*, band 24, nr 2 [våren 2010], s. 136).
37. Se 2 Mos. 20:14; 3 Mos. 18:22; 20:13; 5 Mos. 5:18; Matt. 5:27–28; Mark. 10:19; Luk. 18:20; Rom. 1:26–27; 13:9; Mosiah 13:22; 3 Nephi 12:27–28; L&F 42:24; 59:6.
38. Se Gordon B. Hinckley, "Det har ju inte tilldragit sig i någon avkrok", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 46.
39. Se L&F 14:7.
40. Se Mose 1:39.
41. Se 2 Nephi 9:41, 46; Mosiah 16:10.
42. Vi kommer att dömas enligt våra gärningar och våra hjärtans önskemål (se L&F 137:9; se också Hebr. 4:12; Alma 18:32; L&F 6:16; 88:109).

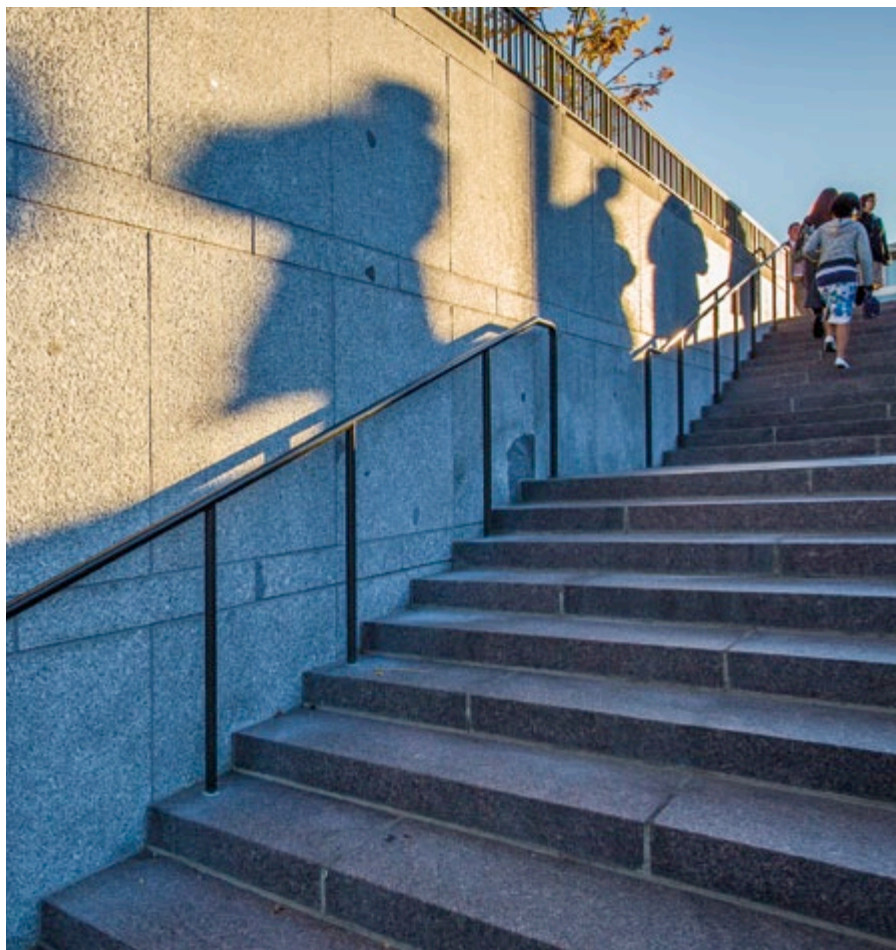
By President Thomas S. Monson

Tills vi möts igen

Må vi visa ökad vänlighet mot varandra, må vi alltid vara flitigt engagerade i Herrens verk.

Mina bröder och systrar, mitt hjärta är fullt när vi nu kommit till slutet av den

här underbara generalkonferensen. Vi har fått andlig föda när vi har lyssnat till råd och vittnesbörd från

dem som talat till oss under varje session.

Vi har fått välsignelsen att mötas här i det storslagna konferenscentret i fred och säkerhet. Vi har haft större täckning än någonsin av konferensen, som har nått ut över kontinenter till människor överallt. Fastän vi befinner oss långt ifrån många av er, känner vi er ande.

Till våra bröder som avlösts under den här konferensen uttrycker jag vår djupa uppskattning för era år av hängivet tjänande. Oräkneliga är de som har välsignats av ert bidrag till Herrens verk.

Jag tackar Tabernakelkören och de andra körerna som deltagit i den här konferensen. Musiken har varit vacker och har storligen bidragit till den ande vi känt under varje session.

Jag tackar för era böner till förmån för mig och alla kyrkans generalauktoriteter och generalämbetsmän. De stärker oss.

Må himlens välsignelser vila över er. Må era hem vara fyllda med kärlek och omtänksamhet och med Herrens ande. Må ni ständigt ge näring åt ert vittnesbörd om evangeliet så att det blir ett skydd för er mot motståndarens angrepp.

Konferensen är nu över. När vi återvänder till våra hem, må vi göra det i säkerhet. Må Anden som vi känt här stanna kvar hos oss när vi gör det som upptar vår tid varje dag. Må vi visa ökad vänlighet mot varandra, må vi alltid vara flitigt engagerade i Herrens verk.

Mina kära bröder och systrar, må Gud välsigna er. Må hans utlovade frid vara med er nu och alltid. Jag bjuder er farväl tills vi möts igen om sex månader. I vår Frälsares Jesu Kristi namn, amen. ■

Linda K. Burton
Hjälpföreningens generalpresident

Kraften, glädjen och kärleken i att hålla förbund

Jag inbjuder var och en av oss att bedöma hur mycket vi älskar Frälsaren, med utgångspunkt i hur glädjefullt vi håller våra förbund.

Jag vill börja med att återge en berättelse som berör mitt hjärta. En kväll kallade en man sina fem får att komma in i skydd för natten. Hans familj tittade intresserat på när han helt enkelt ropade ”kom hit”, och genast lyfte alla fem på huvudet och vände sig åt hans håll. Fyra får började springa mot honom. Med kärleksfull godhet klappade han milt vart och ett av de fyra på huvudet. Fåren kände igen hans röst och älskade honom.

Men det femte fåret kom inte springande. Det var en stor tacka som några veckor tidigare hade getts bort av sin ägare, som sade att hon var vild och egensinnig och alltid ledde de andra fåren vilse. Den nye ägaren tog emot fåret och band henne på sin egen mark några dagar så att hon skulle lära sig att stanna kvar. Han lärde henne tålmodigt att älska honom och de andra fåren tills hon

till slut bara hade ett kort rep runt halsen men inte längre var bunden vid en påle.

Den kvällen medan familjen såg på, närmade sig mannen tackan som stod i kanten av fältet, och återigen sade han milt: ”Kom hit. Du är inte fastbunden längre. Du är fri.” Sedan sträckte han sig kärleksfullt fram, lade handen på hennes huvud och gick tillbaka med henne och de andra fåren mot vindskyddet.¹

I den berättelsens anda ber jag att den Helige Anden ska hjälpa oss lära tillsammans i kväll om att hålla förbund. Att ingå och hålla förbund betyder att vi väljer att binda oss till vår Fader i himlen och Jesus Kristus. Det är att bestämma sig för att följa Frälsaren. Det är att lita på honom och önska visa vår tacksamhet för det pris han betalade för att befria oss genom försoningens oändliga gåva.

Äldste Jeffrey R. Holland förklarade att ”ett förbund är ett bindande andligt kontrakt, ett högtidligt löfte till Gud vår Fader att vi ska leva och tänka och handla på ett visst sätt — på hans Sons, Herrens Jesu Kristi sätt. Fadern, Sonen och den Helige Anden lovar oss i sin tur det eviga livets fullkomliga härlighet.”² I det bindande kontraktet ställer Herren villkoren och vi lovar att hålla dem. Att ingå och hålla våra förbund är ett uttryck för vårt beslut att bli som Frälsaren.³ Idealet är att sträva mot den inställning som beskrivs i några rader i en omtyckt psalm: ”Jag går vart *du* styr mina steg ... Jag vittnar om *dig* vart jag går ... och vandra uti *dina* spår.”⁴

Varför ingå och hålla förbund?

1. Att hålla förbund stärker, ger kraft och skyddar.

Nephi såg i en syn de stora välsignelser Herren ger dem som håller sina förbund: ”Och det hände sig att jag, Nephi, såg att Guds Lamms kraft föll ... över Herrens förbundsfolk ... och de var beväpnade med rättfärdighet och med Guds kraft i stor härlighet.”⁵

Nyligen träffade jag en kär ny vän. Hon vittnade om att när hon tagit emot sin tempelbegåvning, kände hon sig stärkt med kraften att stå emot frestelser som hon tidigare hade kämpat med.

När vi håller våra förbund får vi också mod och styrka till hjälp med att bära varandras bördor. En nedslagen syster hade en son som upplevde en svår jordisk prövning. På grund av sin tro på att Hjälpföreningens systrar håller förbunden bad hon dem modigt att fasta och be för hennes son. En annan syster berättade hur hon önskade att hon hade bett om liknande böner av sina systrar. Åratal tidigare hade hennes son haft

problem. Hon önskade att hon bett dem hjälpa hennes familj bära den bördan. Frälsaren sade: "Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar."⁶

Å, systrar, vi har alla bördor att bära och bördor att dela. En inbjudan att bära någon annans bördor är en inbjudan att hålla våra förbund. Lucy Mack Smiths ord till Hjälpföreningens första systrar gäller i vår tid mer än någonsin tidigare: "Vi måste ta hand om varandra, vaka över varandra, trösta varandra och ta emot undervisning så att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans."⁷ Det är så man bör hålla sina förbund och göra sina hembesök!

Mormons bok påminner oss om att till och med profeten Alma hade en

upprorisk son. Men Alma hade turen att ha bröder och systrar i evangeliet som höll sina förbund och var helt omvända till Herren och hade förstått vad det innebär att bära varandras bördor. Vi känner väl den vers där Mosiah talar om Almas starka tro i sina böner för sin son. Men det står i skriften att "Herren har hört *sitt folks* böner och likaså bönerna från sin tjänare Alma".⁸

Vi vet att Herren alltid gläds över "den själ som omvänder sig"⁹, men vi vill framför allt att våra barn ska följa president Henry B. Eyrings råd att "börja tidigt och vara ihärdiga"¹⁰ i att ingå och hålla förbund. För inte så länge sedan framfördes en tankeväckande och uppriktig fråga i ett råd av prästadöms- och

biorganisationsledare: "Förväntar vi oss verkligen att åttaåringar ska hålla sina förbund?" I samrådet framkastades att ett sätt att förbereda barn för att ingå och hålla heliga dopförbund är att hjälpa dem ge och hålla ett enkelt löfte.

Trofasta föräldrar har rätt att veta hur de bäst ska undervisa för att möta sina barns behov. När föräldrar söker och följer personlig uppenbarelse, samråder, tjänar och undervisar om evangeliets enkla principer, får de kraft att stärka och skydda sina familjer. Andra familjemedlemmar kan också hjälpa till. Min gulliga farfar lärde oss vikten av att hålla sina löften genom en enkel sång. Den gick ungefär så här: "Innan du ger ett löfte, betänk hur viktigt det är. När det sen är givet, skriv det i ditt hjärta. Skriv det i ditt hjärta." Den lilla sången lärdes ut med kärlek, övertygelse och kraft eftersom farfar skrev sina löften i sitt eget hjärta.

En klok mor jag känner inkluderar med avsikt sina barn i sin strävan att hålla sina förbund. Hon bär med glädje grannars, vänners och medlemmars bördor — och tröstar dem som behöver tröst. Det var ingen överraskning när hennes lilla flicka nyligen kom och bad om hjälp för att veta hur hon bäst skulle trösta sin vän vars far just hade gått bort. Det var ett perfekt tillfälle att lära henne att hennes önskan att trösta sin vän var ett sätt för henne att hålla sitt dopförbund. Hur kan vi förvänta oss att barnen ska ingå och hålla templets förbund om vi inte väntar oss att de håller sitt första förbund — dopförbundet?

Äldste Richard G. Scott konstaterade: "En av de största välsignelserna vi kan erbjuda världen är kraften i ett hem där Kristus sätts i centrum, där evangeliet lärs ut, förbund hålls och kärlek råder."¹¹ Hur kan vi skapa

ett sådant hem för att förbereda våra barn på att ingå och hålla templets förbund?

- Vi kan tillsammans upptäcka vad det innebär att vara värdig en tempelrekommendation.
- Vi kan tillsammans upptäcka hur man lyssnar till den Helige Anden. Eftersom tempelbegåvningen tas emot genom uppenbarelse, behöver vi lära oss den ytterst viktiga förmågan.
- Vi kan tillsammans upptäcka hur man lär sig genom symboler. Börja med dopets och sakramentets heliga symboler.
- Vi kan tillsammans upptäcka varför kroppen är helig, varför den ibland kallas ett tempel och hur en passande klädsel och stil relaterar till tempelklädernas heliga natur.
- Vi kan upptäcka lycksalighetsplanen i skrifterna. Ju bättre vi känner vår himmelske Faders plan och försoningen i skrifterna, desto mer meningsfull blir gudsdyrkan i templet.
- Vi kan lära oss om våra förfäders historia tillsammans, släktforskning, indexera och utföra ställföreträdande tempeltjänst för nära och kära som gått bort.
- Vi kan tillsammans upptäcka innebörden i ord som *begåvning*, *förrättning*, *besegling*, *prästadömet*, *nycklar* och andra ord som har med templet att göra.
- Vi kan undervisa om att vi kommer till templet för att ingå förbund med vår himmelske Fader — och att vi återvänder hem för att hålla dem!¹²

Låt oss minnas begreppet ”bra, bättre och bäst” när vi undervisar.¹³ Det är bra att undervisa barnen om templet. Det är bättre att förbereda

dem och förvänta att de ska ingå och hålla förbund. Det är bäst att visa dem genom vårt föredöme att vi med glädje håller oss till våra egna dop- och tempelförbund! Systrar, förstår vi vår viktiga roll i frälsningsverket när vi vårdar, undervisar och förbereder barnen för att gå framåt längs förbundsstigen? Kraften att göra detta kommer när vi hedrar och håller våra förbund.

2. Att hålla förbund är väsentligt för sann lycka.

President Thomas S. Monson lärde: ”Vi ska ära heliga förbund, och för att vi ska bli lyckliga krävs det att vi är trofasta mot dem.”¹⁴ I 2 Nephi står det: ”Och det hände sig att vi levde på ett sätt som bringade lycka.”¹⁵ Tidigare i samma kapitel får vi veta att Nephi och hans folk just hade byggt ett tempel. De höll förbunden med glädje! Och i Alma läser vi: ”Men se, aldrig hade Nephis folk sedan Nephis dagar haft en lyckligare tid än de hade i Moronis dagar.”¹⁶ Varför? Återigen ser vi i en tidigare vers att de ”var trofasta i att hålla Herrens bud”.¹⁷ De som håller förbund är de som håller buden!

Jag älskar det skriftställe som lyder: ”Och när nu folket hört dessa ord [ord som beskrev dopets förbund], klappade de händer av glädje och utropade: Detta är vårt hjärtas önskan.”¹⁸ Jag älskar deras hjärtas önskan. De bestämde sig med glädje att ingå och hålla sina förbund!

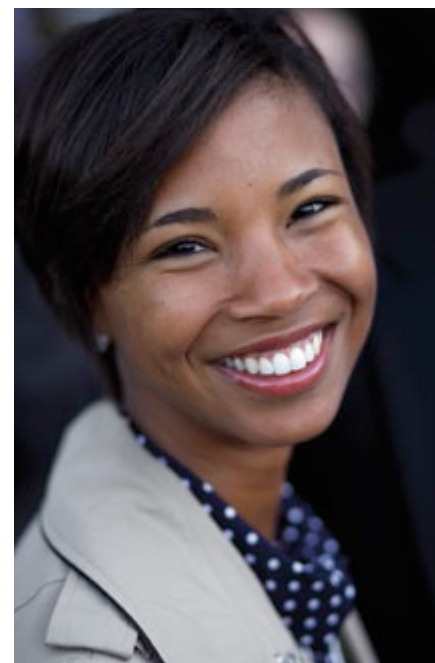
En söndag utropade en ung syster glatt: ”Jag får ta sakramentet i dag!” När gladdes vi senast över den förmånen? Och hur visar vi det? Vi gör det genom att *alltid* minnas Frälsaren och *alltid* hålla hans bud, som innefattar att helga hans sabbat. Vi gör det genom att *alltid* minnas honom medan vi *alltid* ber våra personliga böner och familjböner och håller

hemafton varje vecka. Och när vi blir distraherade eller slarvar med de här viktiga sakerna så omvänder vi oss och börjar om.

Att ingå och med glädje hålla våra förbund förstärker och ger liv åt de vitala, heliga och frälsande förrättningar som vi behöver ta emot för att kunna få ”allt vad ... Fader har”¹⁹. Förrättningar och förbund är de ”andliga milstolpar” som president Henry B. Eyring talade om när han sade: ”De sista dagars heliga är ett förbundsfolk. Från dopdagen och vid vårt livs andliga milstolpar ger vi löften till Gud, och han ger löften till oss. Han håller *alltid* sina löften som getts genom hans bemyndigade tjänare, men vårt livs avgörande prov är huruvida vi ingår och håller våra förbund med honom.”²⁰

3. När vi håller våra förbund visar vi att vi älskar Frälsaren och vår Fader i himlen.

Av alla orsaker till att vara mer hängivna i att hålla våra förbund är

Det var Frälsaren som sade: "Jag är den gode herden. Den gode herden ger sitt liv för fåren."²⁶ Så kan han säga eftersom han höll sina förbund med kärlek. Frågan är: Tänker vi göra det? Må vi gå framåt med tro, glada hjärtan och stor önskan att hålla förbunden. Det är så vi visar vår kärlek till vår Fader i himlen och till vår Frälsare. Om båda dessa vittnar jag med stor kärlek, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se D. Todd Christofferson, "Du är fri", *Liahona*, mars 2013, s. 16, 18.
2. Jeffrey R. Holland, "Håll förbunden: Ett budskap till den som ska gå ut som missionär", *Liahona*, jan. 2012, s. 49.
3. Se "Förstå våra förbund med Gud", *Liahona*, juli 2012, s. 23.
4. "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178; kursivering tillagd.
5. 1 Nephi 14:14.
6. Joh. 13:35.
7. Lucy Mack Smith, i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet*, s. 25.
8. Mosiah 27:14; kursivering tillagd.
9. L&F 18:13.
10. Se Henry B. Eyring, "Andlig förberedelse: Börja tidigt och var ihärdig", *Liahona*, nov. 2005, s. 37–40.
11. Richard G. Scott, "Frid i hemmet", *Liahona*, maj 2013, s. 30.
12. Se D. Todd Christofferson, "Evangeliet besvarar livets problem och utmaningar" (Världsomfattande ledarutbildningsmöte, feb. 2012), lds.org/broadcasts.
13. Se Dallin H. Oaks, "Bra, bättre, bäst", *Liahona*, nov. 2007, s. 104.
14. Se Thomas S. Monson, "Lycka — en universell strävan", *Liahona*, mars 1996, s. 5.
15. 2 Nephi 5:27.
16. Alma 50:23.
17. Alma 50:22.
18. Mosiah 18:11.
19. L&F 84:38.
20. Henry B. Eyring, "Stå som vittnen om Gud", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 29; kursivering tillagd.
21. 1 Mos. 29:20.
22. Joh. 3:16.
23. Joseph Fielding Smith, "Importance of the Sacrament Meeting", *Relief Society Magazine*, okt. 1943, s. 592.
24. Se Jeffrey R. Holland, "Det största och främsta budet", *Liahona*, nov. 2012, s. 84.
25. Joh. 14:21.
26. Joh. 10:11.

detta det mest övertygande av alla — kärlek. En vers ur Gamla testamentet berör verkligen mitt hjärta när jag tänker på kärlekens princip. Vem av oss berörs inte av Jakobs och Rakels bibliska kärlekshistoria när vi läser: "Så arbetade Jakob i sju år för Rakel, men för honom var det bara som några dagar eftersom han älskade henne."²¹ Systrar, håller vi våra förbund med en sådan djup och hängiven kärlek?

Varför var Frälsaren villig att hålla sitt förbund med Fadern och uppfylla sin gudomliga mission att sona världens synder? Det var på grund av sin kärlek till sin Fader och sin kärlek till oss. Varför var Fadern villig att låta sin Enfödde och fullkomlige Son lida obeskrivlig smärta för att bära världens synder, sorger, sjukdomar och svagheter och allt som är orättvist i livet? Vi finner svaret i dessa ord: "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son."²²

"Om vi helt och fullt uppskattade de många välsignelser som vi fått genom återlösningen, fanns det inget som Herren kunde be oss om som vi inte ivrigt och villigt skulle göra."²³ Enligt det här uttalandet av president

Joseph Fielding Smith är vår trofasthet mot förbunden ett sätt att uttrycka vår kärlek till vår Frälsares och Återlösares obegripliga och obegränsade försoning och vår himmelske Faders fullkomliga kärlek.

Äldste Holland har innerligt föreslagit: "Jag vet inte säkert vad vi kommer att uppleva på domens dag, men jag skulle vara mycket förvånad om inte Gud någon gång under det samtalet ställer samma fråga till oss som Kristus ställde till Petrus: 'Älskade du mig?'"²⁴ I kväll inbjuder jag var och en av oss att bedöma hur mycket vi älskar Frälsaren, med utgångspunkt i hur glädjefullt vi håller våra förbund. Frälsaren sade: "Den som har mina bud och håller fast vid dem, han är den som älskar mig. Den som älskar mig skall bli älskad av min Fader, och jag skall älska honom och uppenbara mig för honom."²⁵ Vi behöver verkligen att Frälsaren regelbundet uppenbarar sig för oss i vårt dagliga liv!

Låt oss minnas att också de som gått vilse tidigare eller som just nu har det svårt kan känna beröringen av den gode herdens hand på sitt huvud och höra hans röst säga: "Kom nu. Du är inte fastbunden längre. Du är fri."

Carole M. Stephens
första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Vi har stor anledning att glädjas

När ni älskar, vakar över och tjänar andra på små och enkla sätt deltar ni aktivt i frälsningsarbetet.

När min svärfar gick bort samlades vår familj för att hälsa på andra som kommit för att ta farväl av den bortgångne. Under kvällens lopp då vi samtalade med släkt och vänner såg jag ofta att vår tioårige dotterson Porter stod nära min svärmor — sin farmor. Ibland stod han bakom henne och vakade över henne. En gång såg jag hur

han tog henne under armen. Jag såg hur han klappade henne på handen, gav henne små kramar och stod bredvid henne.

Flera dagar senare såg jag det fortfarande framför mig. Jag kände mig manad att skicka Porter ett litet brev för att berätta vad jag sett. Jag mejlade honom och berättade vad jag sett och känt. Jag påminde Porter om

förbunden han ingick när han döptes och citerade Almas ord i Mosiahs 18:e kapitel:

”Eftersom ni nu önskar komma in i Guds fälla och kallas hans folk och är villiga att bära varandras bördor så att de kan bli lätta,

ja, och är villiga att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst och stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt där ni må befinna er, ända intill döden ... så att ni kan få evigt liv ...

Om detta är ert hjärtas önskan, vad har ni då emot att döpas i Herrens namn som ett bevis inför honom på att ni har slutit förbund med honom om att ni skall tjäna honom och hålla hans bud, så att han än rikligare kan utgjuta sin Ande över er?”¹

Jag förklarade för Porter att Alma lärde att de som vill döpas behöver vara villiga att tjäna Herren genom att tjäna andra — hela livet! Jag sade: ”Jag vet inte om du tänkte på det, men du höll dina förbund när du visade kärlek och omsorg om farmor. Vi håller våra förbund varje dag när vi är vänliga, visar kärlek och tar hand om varandra. Jag ville bara berätta för dig att jag är stolt över dig för att du håller dina förbund! När du håller förbunden du ingick när du döptes så förbereder du dig för att ordineras till prästdömet. Det ytterligare förbundet ger dig fler möjligheter att välsigna och tjäna andra och hjälper dig förbereda dig för förbunden som du kommer att ingå i templet. Tack för att du är ett sådant bra föredöme för mig! Tack för att du visade mig hur det ser ut när man håller sina förbund!”

Porter svarade: ”Mormor, tack för ditt brev. När jag stod där och kramade om Farmor visste jag inte att jag

Porter (till höger) med sin gammelfarmor.

höll förbund, men det kändes varmt i hjärtat, verkligen bra. Jag vet att det var den Helige Anden jag kände i hjärtat.”

Jag kände mig också varm i hjärtat när jag insåg att Porter hade förstått sambandet mellan att hålla förbunden och löftet ”att [vi] alltid kan ha hans Ande hos [oss]”² — ett löfte som kan infrias genom att vi tar emot den Helige Andens gåva.

Systrar, när jag har besökt er runtom i världen har jag märkt att många av er är som Porter. Ni står i det tysta som vittnen om Gud, sörjer med dem som sörjer och tröstar dem som står i behov av tröst, utan att inse att ni håller era förbund — förbunden ni ingick i dopets vatten och i templet. När ni älskar, vakar över och tjänar andra på små och enkla sätt, deltar ni aktivt i frälsningsarbetet, som är Guds verk att ”åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan”.³

Som ”döttrar i [Herrens] rike”,⁴ har vi ingått heliga förbund. Vi vandrar på det som Nephi kallade ”den trånga och smala stigen som leder till evigt liv”.⁵ Vi är alla på olika platser på den stigen. Men vi kan samarbeta för att hjälpa varandra att ”sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och kärlek till Gud och till alla människor”.⁶

Jeanne är rådgivande i Unga kvinnor. För flera månader sedan fick hon veta att ungdomarna i församlingen skulle fotvandra till en plats som heter Malans Peak. Hon blev glad eftersom hon nyligen hade föresatt sig att ta sig upp på det berget.

När hon kom fram till startpunkten kom hennes goda vän Ashley fram till henne. Hon tog Jeanne under armen och erbjöd sig att vandra med henne och sade: ”Jag går med dig.” Ashley, som då var 16 år, kunde inte gå så fort på grund av fysiska svårigheter.

Så hon och Jeanne gick långsamt och lade under tiden märke till vår himmelske Faders skapelser: stenarna på bergstoppen ovanför dem och blomorna överallt omkring dem. Jeanne sade senare: ”Det dröjde inte länge förrän jag glömde bort målsättningen att vandra till toppen, för det blev snart ett annat slags äventyr — att se allt det vackra längs stigen, saker som jag skulle ha missat det mesta av om jag bara inriktat mig på att nå målet, Malans Peak.”

Jeanne och Ashley fortsatte att vandra, långt bakom de andra, och fick sällskap av Emma, en annan ung kvinna i församlingen som bestämt sig för att vänta och gå med dem. Emma gjorde vandringen ännu roligare. Hon lärde dem en sång och gav extra stöd och uppmuntran. Jeanne berättade: ”Vi satt och vilade, vi sjöng, vi pratade och vi skrattade. Jag lärde känna både Ashley och Emma på ett sätt som inte hade varit möjligt annars. Det handlade inte om berget den kvällen — det handlade om mycket, mycket mer. Det handlade om att hjälpa varandra längs stigen, ett steg i taget.”

När Jeanne, Ashley och Emma vandrade, sjöng och vilade och skrattade tillsammans tänkte de nog inte: ”Vi håller våra förbund just nu.” Men de höll sina förbund då. De tjänade varandra med kärlek, medkänsla och beslutsamhet. De stärkte varandras tro när de uppmuntrade och stödde varandra.

Äldste Russell M. Nelson lärde: ”När vi inser att vi är förbundets barn vet vi vilka vi är och vad Gud förväntar sig av oss. Hans lag är skriven i vårt hjärta.”⁷

Maria Kuzina är en Guds dotter som har ingått förbund och som vet vem hon är och vad Gud förväntar sig av henne. När hon hälsade mig

välkommen till sitt hem i Omsk i Ryssland trodde jag att jag var där för att tjäna henne, men snart insåg jag att jag var där för att lära av henne. Maria var omvänd till kyrkan och hon levde efter orden i Lukas 22: ”Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder.”⁸ Hon tror på den levande profetens ord, på president Thomas S. Monson, som sade:

”Nu är det dags för medlemmar och missionärer att komma samman, att samarbeta, att verka i Herrens vingård och föra själar till honom ...

När vi handlar i tro visar Herren oss hur vi ska stärka hans kyrka i de församlingar och grenar där vi bor. Han är med oss och deltar aktivt i vårt missionsarbete ...

Utöva er tro ... medan ni under bön begrundar vilka av era släktingar, era vänner, era grannar och bekanta ni vill bjuda hem till er för att träffa missionärerna så att de kan få höra återställsens budskap.”⁹

Maria följer det här rådet genom att vaka över och betjäna systrarna som hon har fått i uppdrag att besöka och hon gör mer än så. Hon har många vänner som är mindre aktiva eller som ännu inte har hört budskapet om Jesu Kristi återställda evangelium. Varje dag utövar hon tro och ber om att få veta vem som behöver hennes hjälp, och sedan handlar hon efter de maningar hon får. Hon ringer, uttrycker sin kärlek och säger till sina vänner: ”Vi behöver dig.” Hon har hemafton i sin lägenhet varje vecka och bjuder in grannar, medlemmar och missionärer — och bjuder på mat. Hon inbjuder dem till kyrkan, håller utkik efter dem och sitter bredvid dem när de kommer.

Maria förstår äldste Jeffrey R. Holland påminnelse nyligen: ”En inbjudan som kommer av kärlek till

andra och till Herren Jesus Kristus ... kan aldrig ses som stötande eller dömande.”¹⁰ Hon har en lista över människor som säger att de blivit stötta och hon fortsätter att betjäna dem. Eftersom de vet att hon älskar dem, kan hon säga till dem: ”Bli inte stötta. Det är ju jättedumt!”

Maria är en Jesu Kristi lärjunge som håller sina förbund. Fastän hon inte har någon prästadömsbärare i sitt hem känner hon Guds kraft varje dag tack vare sina tempelförbund, allt eftersom hon strävar framåt på stigen, håller ut till änden och hjälper andra delta i frälsningsarbetet längs vägen.

När jag berättade om de här upplevelserna, såg ni då er själva i frälsningsarbetet? Låt oss ett ögonblick tänka på någon av Guds döttrar som behöver uppmuntran att komma tillbaka till förbundsstigen eller som behöver lite hjälp med att stanna kvar på stigen. Be din Fader i himlen berätta om henne. Hon är hans dotter. Han vet vad hon heter. Han känner dig också och han upplyser dig om vad hon behöver. Var tålmodig och fortsätt att i tro be för henne och handla efter de maningar du får. När du följer maningarna bekräftar Anden att Herren godtar ditt offer.

”Syster Eliza R. Snow ... uppmärksammade ... systrarnas ansträngningar att stärka varandra ... Hon sade till dem att fastän kyrkan inte förde någon uppteckning över varje donation de hade gett för att hjälpa nödställda så förde Herren en uppteckning över deras frälsande arbete ...

President Joseph Smith sade att denna förening var organiserad för att rädda själar. Vad [gör vi] för att vinna tillbaka dem som har gått vilse? För att värma hjärtat hos dem som har blivit kalla inför evangeliet? En annan bok förs över er tro, er vänlighet, era goda gärningar och ord. En annan uppteckning förs. Inget går förlorat.”¹¹

I Mormons bok talar Ammon om den stora anledningen vi har att glädjas. Han säger: ”Och nu frågar jag: Vilka stora välsignelser har [Gud] skänkt oss? Kan ni säga det?”

I sin stora glädje väntar inte Ammon på svaret. Han säger: ”Se, jag skall svara åt er ... detta är den välsignelse som förlänats oss, att vi har gjorts till redskap i Guds händer att åstadkomma detta stora verk.”¹²

Vi är förbundsdöttrar i Herrens rike och vi kan vara redskap i hans

händer. När vi deltar i frälsningsarbetet varje dag på små och enkla sätt, genom att vaka över, stärka och undervisa varandra, då kan vi som Ammon utbrista:

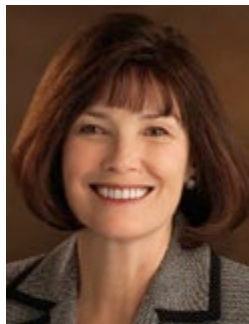
”Se, min glädje är full, ja, mitt hjärta är fyllt till brädden av glädje, och jag vill fröjda mig i min Gud.

Ja, jag vet, att jag är ingenting. Till min styrka är jag svag, därför vill jag inte skryta över mig själv, utan jag vill skryta över min Gud, ty i hans kraft kan jag göra allting.”¹³

Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mosiah 18:8–10.
2. L&F 20:77.
3. Mose 1:39.
4. L&F 25:1.
5. 2 Nephi 31:18.
6. 2 Nephi 31:20.
7. Russell M. Nelson, ”Förbund”, *Liahona*, nov. 2011, s. 88.
8. Luk. 22:32.
9. Thomas S. Monson, ”Tro på frälsningsverket”, (världsomfattande ledarutbildningsmöte, juni 2013), lds.org/broadcasts.
10. Jeffrey R. Holland, ”Vårt ansvar att inbjuda” (världsomfattande ledarutbildningsmöte, juni 2013), lds.org/broadcasts.
11. *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet*, s. 83.
12. Alma 26:2–3.
13. Alma 26:11–12.

Linda S. Reeves

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Gör anspråk på välsignelserna från dina förbund

När vi förnyar och håller våra förbund kan våra bördor lättas, och vi kan ständigt bli renade och stärkta.

Systrar, vad underbart det är att vara med er igen. Jag träffade nyligen en kvinna som förberedde sig för dopet. Just den här söndagen kom hon till kyrkan efter att ha gått tre kilometer i tjock lera. Hon gick genast till toaletten, tog av sig de leriga kläderna, tvättade sig och satte på sig rena söndagskläder. På Hjälpföreningens möte berättade hon om sin omvändelse. Jag rörde av hennes överväldigande önskan att tvättas ren genom omvändelse och Frälsarens försoningsoffer. Jag rörde också av hennes villighet att ge upp sitt "gamla liv" för att kunna ingå heliga förbund med vår Fader i himlen. Hon hade flyttat ifrån sin pojkvän, höll på att övervinna missbruk för att hålla Visdomsordet, hon hade sagt upp sig från sitt söndagsjobb och förlorat närståendes vänskap när hon talade om att hon tänkte döpas. Hon var så angelägen om att överge alla sina synder så att hon skulle kunna bli rentvättad och få känna Frälsarens återlösande kärlek. Jag inspirerades

den morgonen av hennes önskan att bli både fysiskt och andligt ren.

Vi vet att många av er har gjort liknande uppoffringar när ni har känt den Helige Andens vittnesbörd och haft en innerlig önskan att omvända er, döpas och göras rena. Vi känner kanske aldrig Frälsarens gudomliga kärlek lika starkt som när vi omvänder oss och känner hans kärleksfulla armar räckas ut för att omfamna oss

och betyga för oss att han älskar och tar emot oss.

För några söndagar sedan när jag lyssnade på sakramentsbönen rörde jag av prästens sätt att säga varje ord med stor inlevelse. Senare ringde jag den prästen för att tacka honom för att han hade hjälpt till att göra sakramentet till en djup andlig upplevelse för mig och församlingen. Han var inte hemma, men hans mor svarade: "Å, han kommer att bli så glad över att du ringde! Det var första gången han bad sakramentsbönen, och vi har hjälpt honom förbereda sig och pratat om hur viktigt sakramentet är och att vi värdigt förnyar våra dopförbund med Frälsaren." Jag älskar den här modern för att hon undervisat sin son om dopförbundets kraft och hur han kan hjälpa församlingsmedlemmarna känna den kraften.

En annan mor jag känner till har suttit ensam i kyrkan ett antal år med sina fyra små barn. Eftersom hon sällan kunde koncentrera sig på Frälsaren under sakramentet gjorde hon upp en plan. Nu försöker hon ta sig tid varje lördag till att tänka igenom veckan som gått och tänka på sina förbund och vad hon behöver omvända sig från. "Då", säger hon, "spelar det ingen roll hur det går med barnen på söndagen. Jag är redo att ta del av sakramentet, förnya mina förbund och känna försoningens renande kraft."

Varför lägger Frälsaren så stor vikt vid sakramentet, kära systrar? Vilken betydelse har den här förnyelsen av våra dopförbund för våra liv? Inser vi att Frälsaren verkligen kan fullständigt rena oss varje vecka när vi värdigt och eftertänksamt tar del av sakramentet? President Boyd K. Packer har vittnat: "Detta är löftet som Jesu Kristi evangelium och försoning ger ... att [vi] i slutet av livet kan gå genom förlåten efter att

ha omvänt [oss] från [våra] synder och blivit rentvådda med Kristi blod.”¹

Vårt presidentskap känner stor glädje när våra systrar och deras familjer ingår och håller förbund, men våra hjärtan ömmar för dem av er som upplever stora motgångar i livet för att närstående har brutit sina förbund. Profeten Jakob, Nephis bror, fick i uppdrag av Herren att tala till sina bröder om sin tids rättfärdiga kvinnor och barn. Jag vittnar om att hans ord har bevarats just för vår tid. Han talar till oss som om det var Frälsaren själv som talade. Jakob tyngdes av stor oro när han vittnade för makar och fäder:

”Det smärtar mig ... att jag måste tala så rättframt ... inför era hustrur och era barn, av vilka många är mycket milda och kyska och känsliga ...

Deras hjärtans gråt uppstiger till Gud ... Många hjärtan [har dött], genomborrade med djupa sår.”²

Jakob lovar kvinnorna och barnen som håller sina förbund på hans tid och i vår tid:

”Vänd er till Gud med ståndaktigt sinne och be till honom med

överflödande tro, så skall han trösta er i era bedrövelser. ...

Lyft upp era huvuden och ta emot Guds behagliga ord och mätta er med hans kärlek.”³

Systrar, jag vittnar om den styrka och kraft som bönen har när vi ger uttryck för vår djupaste smärta och önskningar till vår himmelske Fader, och om svaren vi får när vi mättar oss med skrifterna och de levande profeternas ord.

För nästan tre år sedan ödelades det inre av det kära historiska tabernaklet i Provo, Utah av en förödande brand. Förlusten ansågs vara en stor tragedi, både för samhället och för kyrkans medlemmar. Många undrade: ”Varför lät Herren detta hända? Han kunde ha hindrat branden och hejdat förödelelsen.”

Tio månader senare, under generalkonferensen i oktober 2011, flämtade många till när president Thomas S. Monson tillkännagav att det nästan helt förstörda tabernaklet skulle bli ett heligt tempel — ett Herrens hus! Plötsligt såg vi det som Herren hade vetat hela tiden! Han

orsakade inte branden, men han tillät den förstöra innanmätet. Han såg tabernaklet som ett storslaget tempel — ett permanent hem där man kan ingå heliga, eviga förbund.⁴

Mina kära systrar, Herren tillåter att vi prövas och testas, ibland till det yttersta. Vi har sett närståendes liv — och kanske våra egna — bildligt talat brinna ner till grunden och undrat hur en kärleksfull och omtänksam himmelsk Fader kunde tillåta att sådant händer. Men han lämnar oss inte i askan. Han står där med öppna armar och inbjuder oss enträget att komma till honom. Han bygger våra liv så att de blir storslagna tempel där hans Ande kan vistas för evigt.

I Läran och förbunden 58:3–4 säger Herren:

”Ni kan inte just nu med era naturliga ögon se Guds avsikter angående det som skall komma härefter och den härlighet som skall följa på många prövningar.

Ty efter många prövningar kommer välsignelserna. Därför kommer dagen då ni skall krönas med stor härlighet.”

Systrar, jag vittnar om att Herren har en plan för var och en av oss. Inget som händer är en chock eller överraskning för honom. Han är allvetande och älskar alla. Han är angelägen om att hjälpa oss, att trösta oss och att lindra vår smärta när vi litar på försoningens kraft och ärar våra förbund. De prövningar och svårigheter vi upplever kan vara just det som vägleder oss till honom och till att hålla fast vid våra förbund så att vi kan återvända till hans närhet och ta emot allt som Fadern har.

Under det senaste året har jag behövt och velat känna Herrens kärlek mer innerligt, ta emot personlig uppenbarelse, bättre förstå mina tempelförbund och att mina bördor ska lättas. När jag har bett om just de här välsignelserna har jag känt Anden mana mig att besöka templet och lyssna mer uppmärksamt på varje ord i de välsignelser som uttalas över mig. Jag vittnar om att när jag har lyssnat mer uppmärksamt och försökt

utöva tro så har Herren varit barmhärtig och hjälpt mig att lätta på mina bördor. Han har hjälpt mig att känna stor frid angående böner som ännu inte har besvarats. Vi binder Herren till att hålla sina löften när vi håller våra förbund och utövar tro.⁵ Kom till templet, kära systrar, och gör anspråk på era välsignelser!

Jag vill nämna ett annat sätt som kan ge oss tillförsikt och tro. Vi kvinnor har ibland en tendens att vara mycket självkritiska. I sådana situationer behöver vi söka Anden och fråga: "Är det så här som Herren vill att jag ska tänka om mig, eller försöker Satan bryta ner mig?" Tänk på vår himmelske Faders egenskaper. Hans kärlek är fullkomlig och oändlig.⁶ Han vill bygga upp oss, inte bryta ner oss.

Som medlemmar i kyrkan känner vi ibland att vi behöver tillhöra en "perfekt mormonfamilj" för att accepteras av Herren. Vi känner oss ofta mindre värda eller missanpassade

i riket om vi inte stämmer in på den bilden. Kära systrar, när allt kommer omkring tycker vår himmelske Fader att det som betyder mest är hur väl vi har hållit våra förbund och hur mycket vi har försökt följa vår Frälsares, Jesu Kristi, exempel.

Jag vittnar om att Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. Tack vare hans försoningsoffer kan vi bli rena varje vecka när vi värdigt tar del av hans sakrament. När vi förnyar och håller våra förbund kan våra bördor lättas, och vi kan fortsätta att renas och stärkas så att vi i slutet av livet är värdiga upphöjelse och evigt liv. Jag vittnar om detta i vår älskade Frälsare Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Boyd K. Packer, "Försoningen", *Liahona*, nov. 2012, s. 77.
2. Jakobs bok 2:3, 7, 35.
3. Jakobs bok 3:1–2.
4. Se Mosiah 23:21–22.
5. Se L&F 82:10.
6. Se Russell M. Nelson, "Den gudomliga kärleken", *Liahona*, feb. 2003, s. 12–17.

President Thomas S. Monson

Vi vandrar aldrig ensamma

*Ni kommer en gång att stå och se på era svåra stunder
och inse att han alltid var där vid er sida.*

Mina kära systrar, den ande vi känner i kväll återspeglar er styrka, er hängivenhet och er godhet. För att citera Mästaren: "Ni är jordens salt ... Ni är världens ljus."¹

Medan jag funderat över vad jag ska säga till er, har jag påmint om den kärlek min kära hustru Frances hade till Hjälpföreningen. Under sin livstid verkade hon i många ämbeten i Hjälpföreningen. När hon och jag var bara 31 år, kallades jag som president för den kanadensiska missionen. Under de tre år som uppdraget varade presiderade Frances över hela Hjälpföreningen i det väldiga området, som omfattade provinserna Ontario och Quebec. En del av sina närmaste vänner fick hon kontakt med genom det uppdraget, liksom genom många ämbeten hon senare hade i Hjälpföreningen i vår egen församling. Hon var en trofast dotter till vår himmelske Fader, min älskade livskamrat och min käraste vän. Jag saknar henne mer än ord kan uttrycka.

Också jag älskar Hjälpföreningen! Jag vittnar för er om att den organiserades genom inspiration och är en viktig del av Herrens kyrka här på

jorden. Det är omöjligt att räkna upp allt det goda som kommit genom den här organisationen och alla de liv som välsignats tack vare den.

Hjälpföreningen består av olika slags kvinnor. Bland er finns de som är ensamstående — kanske ni studerar, kanske ni arbetar — men ändå har ett fullt och rikt liv. En del av er är upptagna mödrar med växande barn. Andra av er har förlorat er make genom skilsmässa eller död och kämpar med att fostra era barn utan hjälp av en man och far. En del av er har fostrat era barn men inser att deras behov av er hjälp finns kvar. Det finns många av er som har åldriga föräldrar som behöver den kärleksfulla vård som bara ni kan ge.

Var vi än är i livet kommer för oss alla tillfällen när vi möter utmaningar eller svårigheter. Alla svårigheter är olika, men de kommer till alla.

Många av våra utmaningar finns på grund av att vi lever i denna dödliga värld, befolkad av alla slags personligheter. Ibland frågar vi förtvivlat: "Hur kan jag hålla fast blicken vid det himmelska medan jag försöker hitta rätt i denna jordiska värld?"

Det kommer tillfällen när du vandrar en väg översållad med törnen och kännetecknad av kamp. Det kan finnas tillfällen när du känner dig avskild, ja, isolerad från alla goda gåvors givare. Du oroar dig för att du vandrar ensam. Rädsla ersätter tron.

När du finner dig i sådana omständigheter, vädjar jag till dig att minnas bönen. Jag älskar president Ezra Taft Bensons ord om bönen. Han sade:

"Under hela mitt liv har jag satt rådet att förlita mig till bön högre än nästan alla andra råd jag fått. Det har blivit en del av mig själv, ett ankare, en ständig källa till styrka och grunden för min kunskap om gudomliga ting ...

Även när vi stöter på svårigheter, kan vi finna tröst i bönen, för Gud talar frid till själen. Denna frid, denna anda av stillhet, är livets största välsignelse."²

Aposteln Paulus förmanade oss: "Låt Gud i allt få veta era önsningar ...

Då skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus."³

Vilket härligt löfte! Frid är det vi söker, det vi längtar efter.

Vi sattes inte på den här jorden att vandra ensamma. Vilken förunderlig källa till kraft, till styrka och till tröst som är tillgänglig för oss alla. Han som känner oss bättre än vi känner oss själva, han som ser helheten och som känner änden från begynnelsen, har lovat oss att han är där och ger oss hjälp om vi bara ber honom om den. Vi har löftet: "Be alltid och ha tro, och allt skall samverka till ert bästa."⁴

När våra böner stiger mot himlen får vi inte glömma de ord som Frälsaren lärde oss. När han ställdes inför Getsemanes och korsets

ohyggliga smärta bad han till Fadern: "Ske inte min vilja utan din."⁵ Trots att det ibland är svårt, måste också vi lita på att vår himmelske Fader vet bäst hur och när och varigenom han ska ge den hjälp vi behöver.

Jag älskar poetens ord:

*Jag vet ej på vad märkligt sätt,
men ett vet jag; att Gud hör bön.
Jag vet att han har gett sitt ord
som säger mig att bön blir alltid hörd
och skall besvaras, tidigt eller sent.
Därför jag ber och väntar lugnt.
Jag vet ej om välsignelsen
ska komma på det sätt jag tror.
Jag lämnar svaret i hans hand
vars vilja är långt visare än min.
Jag vet att han min bön beviljar
eller sänder ett långt mer välsignat svar.⁶*

Bönen är naturligtvis inte till bara för svåra tider. Vi uppmanas ofta i skrifterna att "alltid be"⁷ och att ha en bön i hjärtat.⁸ Orden i en älskad och välkänd psalm ställer en fråga som vi alla borde ställa oss varje dag: "Bad du då till Gud?"⁹

Tillsammans med bönen till vår hjälp i vår ofta så svåra värld har vi studiet av skrifterna. Sanningens och inspirationens ord i våra fyra standardverk är för mig en dyrbar ägodel. Jag tröttnar aldrig på att läsa dem. Jag lyfts andligen varje gång jag forskar i skrifterna. Dessa heliga ord av sanning och kärlek ger ledning åt mitt liv och visar vägen mot evig fullkomning.

När vi läser och begrundar skrifterna upplever vi Andens ljuva viskningar till våra själar. Vi kan finna svar på våra frågor. Vi lär oss om välsignelserna som kommer av att hålla Guds bud. Vi får ett säkert vittnesbörd om vår himmelske Fader och vår Frälsare Jesus Kristus och om deras kärlek till oss. När skriftstudier samverkar med våra böner kan vi med säkerhet veta att Jesu Kristi evangelium är sant.

President Gordon B. Hinckley sade: "Må Herren välsigna var och en av oss, så att vi gläder oss åt hans heliga ord och därigenom får den styrka, frid och kunskap som övergår allt förstånd"(Fil. 4:7)."¹⁰

Om vi minns bönen och tar oss tid att vända oss till skrifterna, blir våra liv oändligt mer välsignade, och våra bördor görs lättare.

Låt mig återge berättelsen om hur vår himmelske Fader besvarade en kvinnas böner och vädjanden och skänkte henne den frid och den förvisning hon så förtvivlat sökte.

Tiffanys svårigheter började förra året när hon hade gäster hemma till tacksägelsehelgen och sedan igen till jul. Hennes man hade gått på läkarhögskolan och var nu på andra året av sin AT-tjänstgöring. På grund av de många arbetstimmar som krävdes av honom kunde han inte hjälpa henne så mycket som båda två hade velat, så det mesta av det som behövde göras till helgen, förutom omsorgen om de fyra små barnen, föll på Tiffanys lott. Hon var överlupen av arbete, och fick så veta att en som hon tyckte mycket om hade fått cancer. Stressen och oron började tära på henne, och hon gick in i en period av nedstämdhet och depression. Hon sökte läkarhjälp, men inget förändrades. Aptiten försvann och hon började gå ner i vikt, vilket hennes lilla kropp knappast tålde. Hon sökte frid genom skrifterna och bad om räddning från den dysterhet som höll på att övervinna henne. När varken frid eller hjälp verkade komma, började hon känna sig övergiven av Gud. Hennes släkt och vänner bad för henne och försökte förtvivlat hjälpa henne. De kom med hennes älsklingsrätter i ett försök att hålla henne frisk och stark, men hon kunde bara äta några tuggor och orkade inte äta upp.

En särskilt prövande dag försökte en vän förgäves fresta henne med mat som hon alltid tyckt om. När inget fungerade, sade vännen: "Det måste finnas *något* som låter gott."

Tiffany tänkte ett ögonblick och sade: "Det enda jag kan komma på som låter gott är hembakat bröd."

Men det fanns inget tillhands.

Följande eftermiddag ringde det på Tiffanys dörrklocka. Hennes man råkade vara hemma och öppnade. När han kom tillbaks bar han på en limpa hembakat bröd. Tiffany blev förvånad när han berättade att den kom från en kvinna som hette Sherrie, som hon knappt kände. Hon var vän till Tiffanys syster Nicole, som bodde i Denver, Colorado. Sherrie hade helt kort presenterats för Tiffany och hennes man flera månader tidigare när Nicole och hennes familj bott hos Tiffany under tacksägelsehelgen. Sherrie, som bodde i Omaha, hade kommit hem till Tiffany på besök med Nicole.

Nu, flera månader senare, med den läckra limpan i handen, ringde Tiffany till sin syster Nicole och tackade henne för att hon skickat Sherrie med gåvan. Men då fick hon veta att Nicole inte ordnat med påhälsningen och inte visste något om den.

Resten av historien kom fram när Nicole frågade sin vän Sherrie vad som fått henne att komma med limpan. Det hon fick höra inspirerade Tiffany och Sherrie, och det inspirerar mig.

Just den morgonen hade Sherrie manats att baka två limpor i stället för bara en som hon hade tänkt. Hon sade att hon känt sig manad att ta med sig den andra limpan i bilen den dagen, fast hon inte visste varför. Efter lunch hemma hos en vän började hennes ettåriga dotter gråta och behövde åka hem och sova. Sherrie tvekade när hon fick den starka känslan att ta den extra limpan till Nicoles syster Tiffany, som bodde en halvtimme bort på andra sidan stan och som hon knappt kände. Hon försökte

slå bort tanken. Hon ville få hem sin mycket trötta flicka och det kändes dumt att komma med en limpa bröd till människor hon knappt kände. Men känslan av att hon borde åka hem till Tiffany var stark, så hon följde maningen.

När hon kom dit öppnade Tiffanys man dörren. Sherrie påminde honom om att hon var Nicoles vän som han mött flyktigt under tacksägelsehelgen, räckte över limpan och gick.

Så gick det till att Herren sände en främling tvärsöver stan för att lämna över inte bara det

efterlängtrade hembakade brödet, utan också ett tydligt kärleksbudskap till Tiffany. Det som hände kan inte förklaras på något annat sätt. Hon hade ett trängande behov av att få veta att hon inte var ensam — att Gud var medveten om henne och inte hade övergett henne. Brödet — just det hon ville ha — överlämnades av någon som hon knappt kände, som inte visste om hennes behov men som lyssnade till Anden och följde maningen. Det var ett tydligt tecken för Tiffany att hennes himmelske Fader var medveten om

hennes behov och älskade henne tillräckligt för att sända hjälp. Han hade svarat på hennes rop om hjälp.

Mina kära systrar, er himmelske Fader älskar er — var och en. Den kärleken förändras aldrig. Den påverkas inte av ert yttre, av era ägodelar eller hur mycket pengar ni har på bankkontot. Den förändras inte av era talanger och förmågor. Den är där, helt enkelt. Den finns för er när ni är ledsna eller glada, nedslagna eller hoppfulla. Guds kärlek är er vare sig ni tror att ni förtjänar den eller inte. Den är helt enkelt alltid där.

När vi söker vår himmelske Fader genom innerlig, uppriktig bön och allvarliga, hängivna skriftstudier, blir våra vittnesbörd stärkta och djupt rotade. Vi känner då Guds kärlek till oss. Vi förstår att vi aldrig vandrar ensamma. Jag lovar er att ni en gång kommer att stå och se på era svåra stunder och inse att han alltid var där vid er sida. Jag vet att det var så när min eviga livskamrat Frances Beverly Johnson Monson gick bort.

Jag lämnar till er min välsignelse. Jag lämnar till er min tacksamhet för allt det goda ni gör och för de liv ni lever. Att ni må välsignas med varje god gåva är min bön i vår Frälsares och Återlösares namn, ja, Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

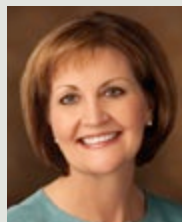
1. Matt. 5:13–14.
2. Se Ezra Taft Benson, "Bed alltid", *Nordstjärnan*, juni 1990, s. 4, 6.
3. Fil. 4:6–7.
4. L&F 90:24.
5. Luk. 22:42.
6. Eliza M. Hickok, "Prayer", i *The Best Loved Religious Poems* (1933), sammanst. av James Gilchrist Lawson, s. 160.
7. Se Luk. 21:36; se också 2 Nephi 32:9; 3 Nephi 18:15; L&F 10:5; 19:38; 20:33; 31:12; 61:39; 88:126; 93:49.
8. Se 3 Nephi 20:1.
9. "När från nattligt viloläger", *Psalmer*, nr 85.
10. Gordon B. Hinckley, "Glädjen eder i Kristi ord" *Nordstjärnan*, juli 1986, s. 4.

Biorganisationernas generalpresidentskap

HJÄLPFÖRENINGEN

Carole M. Stephens
första rådgivare

Linda K. Burton
president

Linda S. Reeves
andra rådgivare

UNGA KVINNOR

Carol F. McConkie
första rådgivare

Bonnie L. Oscarson
president

Neill F. Marriott
andra rådgivare

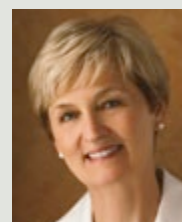
PRIMÄR

Jean A. Stevens
första rådgivare

Rosemary M. Wixom
president

Cheryl A. Esplin
andra rådgivare

UNGA MÄN

Larry M. Gibson
förste rådgivare

David L. Beck
president

Randall L. Ridd
andre rådgivare

SÖNDAGSSKOLAN

David M. McConkie
förste rådgivare

Russell T. Osguthorpe
president

Matthew O. Richardson
andre rådgivare

Register över konferensberättelser

Här följer en förteckning över valda upplevelser från generalkonferenstal som kan användas vid personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Talarna listas i alfabetisk ordning och numret anger den sida där talet börjar.

TALARE	BERÄTTELSE
Neil L. Andersen	(92) En trofast brasiliansk mor har en make som förbjuder henne att gå i kyrkan, men hon skickar barnen dit.
M. Russell Ballard	(43) En familj gläds åt missionärsframgångar efter att ha följt uppmaningen att påskynda frälsningsarbetet.
David A. Bednar	(17) Susan Bednars familj välsignades av att följa tiondelagen (när hon var ung kvinna).
Gérald Caussé	(49) Gérald Caussé och hans familj tycker det är lättare att bo i en ny stad tack vare de sista dagars heligas varma mottagande.
D. Todd Christofferson	(29) Anna Daines går med i en volontärgrupp som hjälper kommunen att övervinna fördomar mot sista dagars heliga.
Quentin L. Cook	(88) Quentin L. Cook och andra advokater i hans firma bestämmer sig för att skapa en familjevänlig miljö.
Edward Dube	(15) Unge Edward Dubes mor säger till honom att se framåt och inte bakåt när de arbetar tillsammans på ett fält.
Timothy J. Dyches	(37) Corrie ten Boom förläter en före detta nazistsoldat som hade varit en av vakterna i ett koncentrationsläger.
Henry B. Eyring	(58) Unge Henry B. Eyring välsignas när han följer med sin biskop på besök till behövande medlemmar. (69) Mildred och Henry Eyring blir eniga i beslutet att flytta tillbaka till Utah, nära hennes familj.
Randy D. Funk	(52) Efter att ha hört berättelsen om Joseph Smith på ett språk hon inte kan förstå, ber en undersökare i Indien om att få bli döpt.
Kevin S. Hamilton	(99) En familj börjar lämna kyrkan i och med ett beslut att ta en tur med bilen en söndag i stället för att gå på sakramentsmötet.
Jeffrey R. Holland	(40) En syster finner mening som mor efter att ha skadats allvarligt i en flygplanskrasch.
Richard J. Maynes	(79) Richard J. Maynes farfars far dör i en hjärtattack medan han verkar som missionär.
Thomas S. Monson	(61) En trofast hemlärare fylls av tacksamhet när någon han besökte i flera år blir medlem i kyrkan. (85) Thomas S. Monson ger en prästadömsvälsignelse till en äldre broder som inte längre kan se eller höra.
S. Gifford Nielsen	(33) En stavspresident låter bronsera en framgångsrik missionärs utslitna skor.
Adrián Ochoa	(102) Familjemedlemmar blir glada när unge Adrián Ochoa och två kusiner återvänder hem efter en hård storm.
Bonnie L. Oscarson	(76) Agnes Hoggan vägrar att låta sin sextonåriga dotter adopteras av en familj utanför kyrkan.
Boyd K. Packer	(26) Boyd K. Packer får rådet att uppmana medlemmarna i en kämpande stav att läsa skrifterna.
L. Tom Perry	(46) Som liten gör L. Tom Perry och andra primärbarn en utflykt till en favoritplats i dalen med sin lärare.
Linda S. Reeves	(118) En kvinna som förbereder sig för dop går tre kilometer i lera för att komma till kyrkan.
Ulisses Soares	(9) Moses Mahlangu och andra i Sydafrika sitter utanför en kyrka och lyssnar på mötena genom ett fönster.
Carole M. Stephens	(12) Trofasta systrar i Honduras får prästadömsvälsignelser av sina ledare i kyrkan. (115) En tioårig pojke håller sitt förbund att sörja med andra när han tröstar sin gammelfarmor som blivit änka.
Dieter F. Uchtdorf	(21) En man har en dröm i vilken ett par medlemmar i Jesu Kristi kyrka berättar om möjligheterna att tjäna i kyrkan. (55) Dieter F. Uchtdorf ramlar när han åker skidor och har problem med att ta sig upp tills hans barnbarn hjälper honom.
Arnulfo Valenzuela	(35) En mindre aktiv syster kommer tillbaka till kyrkan efter att ha känt den Helige Anden när hon sjöng en psalm med sina besökslärare.
Terence M. Vinson	(104) En bön från en trofast medlem i Papua Nya Guinea besvaras när det plötsligt börjar regna och en brand släcks som hotar byns grödor.

Tillväxt av antal medlemmar och missionärer tillkännagavs under generalkonferensen

Kyrkans medlemsantal har nått 15 miljoner, berättade president Thomas S. Monson under den inledande sessionen av den 183:e halvårskonferensen den 5 oktober 2013. Han berättade också att sedan missionärsåldern sänktes i oktober 2012 har antalet missionärer som verkar runtom i världen ökat dramatiskt – från 58 500 till 80 333.

”Kyrkan fortsätter att växa stadigt och förändra fler och fler människors liv varje år”, sade president Monson. ”Den sprids över jorden allteftersom vår missionärsstyrka letar upp dem som söker sanningen.”

Han uppmuntrade medlemmar och missionärer att sprida evangeliet tillsammans. ”Nu är det dags för medlemmar och missionärer att komma samman, att samarbeta, att verka i Herrens vingård och föra själar till honom”, sade president Monson som har verkat som apostel i femtio år.

Under lördagens eftermiddagssession blev tre medlemmar i de sjuttios första kворum – äldsterna John B. Dickson, Paul E. Koelliker och F. Michael Watson – hedervärt avlösta

och tilldelade emeritusstatus. Äldste Kent D. Watson i de sjuttios andra kворum blev också hedervärt avlöst. Dessutom inröstades följande som områdessjuttio: Julio A. Angulo, 45 år, från Bogotá, Colombia; Peter F. Evans, 54 år, från Salt Lake City, Utah och Gennadij N. Podvodov,

47 år, från Donetsk, Ukraina. Det tillkännagavs att César H. Hooker och Craig T. Wright hade avlösts som områdessjuttio.

Miljontals människor världen över såg eller lyssnade på konferensen via teve, internet, radio och satellit. Det här var första gången som lördagskvällens prästadömsession sändes via teve och internet. Över 100 000 personer var närvarande på generalkonferensens fem sessioner i konferenscentret i Salt Lake City, Utah den 5 och 6 oktober. Konferensen var också tillgänglig via olika media på 95 språk och sändes via satellit till 197 länder och territorier.

President Monson avslutade konferensen med en vädjan till kyrkans medlemmar att visa större vänlighet mot varandra och att ”alltid vara flitigt engagerade i Herrens verk”. ■

PRESIDENT MONSON APOSTEL I 50 ÅR

Vid halvårskonferensen i oktober 2013 var det 50 år sedan president Thomas S. Monson kallades till de tolv apostlarnas kворum. Han inröstades som apostel den 4 oktober 1963, vid 36 års ålder. ■

Thomas S. Monson i Tabernaklet på tempelplatsen 1963, strax innan han inröstades som generalauktoritet.

Sociala mediasidor skapade för kyrkans ledare

Eric Murdock

Nyheter om och händelser på LDS.org

Kyrkan har skapat officiella sociala mediasidor för medlemmarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum på Facebook och Google Plus. De här sidorna är brödernas officiella mediasidor. De styr innehållet och sidorna underhålls åt dem av kyrkan.

Man kommer till de officiella Facebook- och Google Plus-kontona genom att söka på facebook.com/lds och på plus.google.com. För att få reda på om en webbplats för sociala media är officiell tittar man efter kyrkans logo.

De som följer de här sidorna får

regelbundna uppdateringar om varje broders verksamhet. "Kyrkan lägger ut länkar till tal, artiklar, videor och annat aktuellt innehåll å deras vägnar", säger Dale Jones, en talesman för kyrkan.

De här sidorna gör det lättare för allmänheten att hitta de levande profeternas ord, och genom att "gilla" sidorna läggs innehållet i gillarens nyhetsflöde på Facebook där det kan ses och delas av andra.

Genom att vi skapar officiella sidor kan medlemmarna veta vilka sidor som underhålls av kyrkan och det skyddar också besökaren från falska sidor. ■

FOTO: NICOLAS CARRASCO, MED TILLSTÅND AV CHURCH NEWS

Tempelnytt

Första spadtaget för första templet i Connecticut

Byggandet av det första sista dagars heliga templet i Connecticut började efter första spadtagsceremonin som leddes av president Thomas S. Monson i Hartford lördagen den 17 augusti. Templet blir det andra i New England (ett finns redan i Boston, Massachusetts) och ett av de 170 templen i verksamhet, under uppförande eller i planeringsstadiet över hela världen.

Andra templet i Colorado

Lördagen den 24 augusti ledde äldste Ronald A. Rasband i de sjuttios presidentskap första spadtagsceremonin för det andra templet i Colorado som byggs i Fort Collins. I Denver, knappt 10 mil söder om Fort Collins, ligger det första templet som byggdes i Colorado. ■

Stavar organiserade i Rom och Paris

Äldste Dallin H. Oaks och äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum organiserade Roms andra stav och Paris tredje stav under en europaresa i september 2013, som även omfattade möten i Leeds, Manchester och Madrid. Ett tempel är under uppförande i Rom och ett kommer snart att byggas i Paris.

”Kyrkan lever och frodas på ett imponerande sätt i Europa”, säger äldste Oaks. Äldste Ballard sade till de europeiska medlemmarna att kyrkan behöver ”inse att Herren påskyndar sitt frälsningsarbete och att vi måste vara engagerade”. ■

Lärdomar för vår tid

Mellan oktober 2013 och mars 2014 ska melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens lektioner den fjärde söndagen tas ur ett eller flera tal från generalkonferensen i oktober 2013. Från och med april 2014 kan talen tas från antingen oktoberkonferensen 2013 eller aprilkonferensen 2014. Stavs- och distriktspresidenterna kan välja vilka tal som ska användas i deras områden eller delegera det ansvaret till biskopar och grenspresidenter.

Läs mer om det här genom att gå igenom avsnittet ”Lärdomar för vår tid” i majnumret 2013 av *Liahona*. ■

Randall L. Ridd

Ny andre rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap

Som son till en byggmästare lärde sig Randall L. Ridd tidigt att göra ett jobb på rätt sätt. Vid flera tillfällen när unge Randall var klar med en uppgift hörde han sin far Leon Ridd säga: ”Du är inte klar än.”

Denna noggrannhet lämnade ett bestående intryck hos den man som nu verkar som andre rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap. Än idag hör han ibland sin fars bestämda men kärleksfulla ord när han utför sina plikter i arbetet, familjen och kyrkan: ”Du är inte klar än. Gör det rätt.”

Broder Ridd säger att familjens arbetsmoral har varit en välsignelse i hans liv. Det har även mentorer och prästdömsledare som ibland har manat honom framåt längs evangeliets stig. Medan många av hans klasskamrater i high school tackade ja till missionskallelser vid 19 års ålder, valde Randall att studera och ta värvning i armén. Senare fick han ett jobb som röntgentekniker medan han fortsatte med sina studier vid University of Utah. Några visa män var djärva nog att säga till honom att hans plats var på missionsfältet. Han följde deras råd och ansökte om att få verka som missionär. Snart spred han evangeliet i Mexikommissionen Nord. ”Jag kan inte föreställa mig hur livet skulle vara om jag inte hade verkat som missionär”, säger han.

Efter att han återvänt hem fortsatte han med sin utbildning och gifte sig med Tamina Roark i Salt Lake-templet 1975. De fostrade fyra barn medan broder Ridd arbetade inom fastighetsbranschen och i andra företag.

Hans kärlek till missionsarbetet kvarstår. Han presiderade över Ecuadormissionen Guayaquil Nord från 2005 till 2008 och fick återigen se vilken förändring en heltidsmission kan åstadkomma hos en ung man eller ung kvinna.

Broder Ridd verkade som medlem i Unga mäns generalkommitté när han kallades till Unga mäns generalpresidentskap i maj 2013. ■

© MICHAEL T. MALM, MED TILLSTÅND AV ILLUME GALLERY OF FINE ART, KÖPING FÖRBUNDE

Ett fridfullt hjärta, av Michael T. Malm

"Och Anden ger ljus åt varje människa som kommer till världen, och Anden upplyser varje människa i hela världen som hörsammar Andens röst" (L&F 84:46).

”Må vi alltid sträva efter att vara nära vår himmelske Fader”, sade president Thomas S. Monson på söndagens morgonsession under kyrkans 183:e halvårskonferens. ”För att göra det måste vi be till honom och lyssna till honom varje dag. Vi behöver vara när honom varje stund, om solen skiner eller regnet faller. Må hans löfte alltid vara vårt motto: 'Jag skall inte lämna dig eller överge dig.' ”

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

4

5

SWEDISH

0210791180

10791 Nov 13